

OSHO KUTUPHANESİ

OSHO

Bhagwan Shree Rajneesh

Türkçesi: Nur Yener

**< BEN DİNİ DEĞİL
DİNDARLIĞI ÖĞRETİYORUM >**

Din insanların anladıkları şey değildir. Din Hıristiyanlık değildir, Hinduizm değildir, Müslümanlık değildir.

Dünyada varolan tüm dinler -ki sayıları hiç az değildir, dünyada üçyüz din vardır- ölü kayalardır. Onlar akmazlar, onlar değişmezler, çağla birlikte hareket etmezler.

Tüm sözde dinler yaşantınızı, sevginizi, sevincinizi yıkarak ve kafalarınızı Tanrı hakkında, cennet ve cehennem, reenkarnasyon (genedoğum) ve çeşitli saçmalıklar hakkında fantazilerle, kuruntularla ve halüsinasyonlarla doldurarak size mezar kazıyorlar.

Hakiki dindarlığın peygamberlere, kurtarıcılara, kutsal kitaplara, kiliselere, papalara, rahiplere ihtiyacı yoktur çünkü dindarlık yüreğinizin çiçek açmasıdır. O varlığınızın en merkezine ulaşmaktır. Ve varlığınızın en ortasına ulaştığınız an bir güzellik, saadet, sessizlik, ışık patlaması olur. Tümüyle farklı bir kişi olmaya başlarsınız. Yaşamınızda karanlık olan her şey ve yaşamınızda yanlış olan her şey kaybolur.

Eğer dindarlık tüm dünyaya yayılırsa dinler silinip gider. Ve insan ne Hıristiyan, ne Müslüman ne de Hindu olmayıp sadece insan olduğu zaman bu insanlık için büyük bir nimet olacaktır.

OSHO

Bhagwan Shree Rajneesh

Ben Dini Değil Dindarlığı Öğretiyorum

Türkçesi: Nur Yener

OKYANUS

Editör: Lütfü Bozkurt Türkçesi; Nur Yener

Düzeltili: Esra Bilal

Kapak Tasarımı: Kurcu Kayalar

Ofset Hazırlık Baskı ve Cilt:

Çizge Tanıtım ve Matbaacılık Ltd. Şti.

Tel: (0212) 482 56 28

OKYANUS YAYIKÇILIK VE YAPIMCILIK LTD. ŞTİ. Ankara Cad. Konak Han. 34410
Cağaloğlu • İstanbul

Tel +Fax: (0212)513 12 59 www.okyanusyayin.com

İçindekiler

Bölüm 1

DİN: Kitleler İçin Metadon

Din: Doğru Bir Karmaşa

İnanç; En Büyük Kurgu

Mükemmel Çift

Hayalet Führer'in Fantazisi

Tanrı- Psikolojik Yönden Sakatların Desteği

Suç Kokan Yatırımlar

İnsan- Zihinsel Mozaik

Dua-Kozmik Şikâyet Kutusu

Vicdan- Bilinçaltının Tesellisi

Bir şey Eğer Zevk Veriyorsa, O Yasaktır

Bekâret- Ölümcül Fazilet

Din Denilen Organize Suç

Bela Yaratan Katesizm

2. Bölüm

Dindarlık: Feragat Değil, Dönüşüm

Cennet Bahçesi Yeniden Ziyaret Edildi

Benim Teslisim; Yaşam, Sevgi, Kahkaha

Tek Ayın- Yaşam Sevgisi

Meditasyon Ortamı-Sevgi Çiçeği

Kahkaha- Tanrının Yansıması

Zincirleri Atın!

Sadece Küçük Bir Hüner

Aydınlanma Sizin Doğanızdır

Sessizlik -Dindarlığın Dili

Bhagwan Shree Râjneesh'in yaşamından bazı biyografik olaylar ve olgular

Bölüm 1

DİN: Kitleler İçin Metadon¹¹

Din: Doğru Bir Karmaşa

Sevgili Bhagwan,

Gerçek din nedir?

Din insanların anladıkları şey değildir. Din Hıristiyanlık değildir. Hinduizm değildir, Müslümanlık değildir. Bu sözde din ölü bir kayadır.

Ben size dini değil dindarlığı öğretiyorum -sürekli yönünü değiştiren, fakat nihayet okyanusa varan bir ırmağı.

Bir kaya çok eski olabilir, çok daha deneyimli, bir Veda'dan daha yaşlı olabilir, fakat bir kaya bir kayadır ve ölüdür. Mevsimlerle devinmez, varoluşla devinmez; sadece orada yatar. Hiç şarkı söyleyen, dans eden bir kaya gördünüz mü?

Benim için din bir niteliktir, bir kurum, bir örgüt değildir.

Dünyada varolan tüm dinler -ki sayıları hiç az değildir, dünyada üçyüz din vardır- ölü kayalardır. Onlar akmazlar, onlar değişmezler, çağla birlikte hareket etmezler. Ve ölü olan hiçbir şey size yardım etmez- tabii eğer bir mezar yapmak istemiyorsanız, belki o zaman kayanın yardımı olabilir.

Tüm sözde dinler yaşantınızı, sevginizi, sevincinizi yıkarak ve kafalarınızı Tanrı hakkında, cennet ve cehennem, reenkarnasyon (genedoğum) ve çeşitli saçmalıklar hakkında fantazilerle, kuruntularla ve halüsinasyonlarla doldurarak size mezar kazıyorlar.

Ben akışa, değişime, devinime güvenirim... çünkü yaşamın doğası budur. O sadece tek bir süreklilik bilir ve o da değişimdir. Asla değişmeyen tek şey değişimdir; bunun dışında her şey değişir. Bazen sonbahardır ve ağaçlar çıplaklaşır. Tüm yapraklar şikâyet etmeden yere düşerler; sessizce, huzurlu bir şekilde geldikleri yer olan toprağın içine karışırlar. Gökyüzünün karşısında kendilerine özgü bir güzellikleri vardır ve yüreklerinde müthiş bir güven olmalıdır, zira eğer eski yapraklar gittiyse yenilerinin geleceğini bilirler. Ve çok geçmeden taze, daha genç ve daha narin yeni yapraklar çıkmaya başlar.

Bir din ölü bir kurum değil fakat bir tür dindarlık, doğruluk, içtenlik, doğallık, evrene kendini bırakıverme, sevgi dolu bir yürek, bütüne karşı bir dostluk içeren bir niteliktir. Bunlar için kutsal kitaplara gerek yoktur.

Esasında hiçbir yerde kutsal kitap yoktur. Sözde kutsal kitaplar iyi bir edebi eser bile

değildirler. İsa bet ki kimse bunları okumuyor, zira bunların çoğu çirkin pornografiyle doludur.

Hakiki dindarlığın peygamberlere, kurtarıcılara, kutsal kitaplara, kiliselere, papalara, rahiplere ihtiyacı yoktur -çünkü dindarlık yüreğinizin çiçek açmasıdır. O varlığınızın en merkezine ulaşmaktır. Ve varlığınızın en ortasına ulaştığınız an bir güzellik, saadet, sessizlik, ışık patlaması olur. Tümöyle farklı bir kişi olmaya başlarsınız. Yaşamınızda karanlık olan her şey ve yaşamınızda yanlış olan her şey kaybolur. Yaptığınız her şey tam bir bütünlük ve mutlak bir farkındalıkla yapılır.

Ben tek bir fazilet tek bir dindarlık bilirim ve o da farkındalıktır.

Eğer dindarlık tüm dünyaya yayılırsa dinler silinip gider. Ve insan ne Hıristiyan, ne Müslüman ne de Hindu olmayıp sadece insan olduğu zaman bu insanlık için büyük bir nimet olacaktır. Bu ayrımlar, bu sınırlar tarih boyunca binlerce savaşın nedeni olagelmiştir. Eğer insanın tarihine bakarsanız geçmişte çılgınca yaşamış olduğumuzu söylemekten kendinizi alamazsınız. İnsanlar Tanrı adına, kilise adına, hiçbir kanıtı olmayan ideolojiler adına birbirlerini öldüregelmişlerdir.

Dünyada henüz din ortaya çıkmadı.

İnsanlığın atmosferi dindarlık olmadığı sürece hiçbir din olmaz. Fakat kurumlaşmaması için ben bunu dindarlık diye adlandırmakta ısrar ediyorum. Sevgiyi kurumlaştıramazsınız. Hiç sevgi kiliseleri, sevgi tapınakları, sevgi camileri duydunuz mu? Sevgi başka bir bireyle yaşanan bireysel bir durumdur. Ve dindarlık tüm evrene yönelmiş olan bireyle yaşanan daha büyük bir aşk hikâyesidir:

Bir insan tüm evrene, ağaçlara, dağlara, ırmaklara, okyanuslara, yıldızlara aşık olduğu zaman duanın ne olduğunu bilir. O sözsüzdür.... Yüreğindeki derin bir dansı ve hiç sesi olmayan bir müziği tanır, ilk kez olarak ebedi olanı, ölümsüz olanı, her değişimde geri kalanı -yaşamını yeni baştan yenileyeni- deneyimler. Ve dindar bir insan olup Hıristiyanlığı, Müslümanlığı, Budizmi, Jainizmi, Hinduizmi terk eden biri ilk kez bireyselliğini ifade eder.

Dindarlık bireysel bir olaydır.

Dindarlık sizden tüm evrene bir sevgi mesajıdır. Ancak o zaman tüm yanlış anlayışları geride bırakan bir barış gelir.

Oysa bu dinler insanları sömüren, insanları köleleştiren, insanları inanmaya zorlayan -ve tüm inançlar akla karşıdır-İnsanları yüreğinden değil, sadece belleğinden geldiği için hiçbir anlam ifade etmeyen dualar okumaya zorlayan parazitler olagelmişlerdir.

Bana Leo Tolstoy'un güzel hikâyesi sıkça anlatılmıştır. Hikâye büyük bir gölün ortasındaki küçük bir adada yaşayan eğitimsiz, kültürsüz üç köylü hakkındadır. Milyonlarca insan onlara gelip tapınıyordu ve devrimden önceki eski Rusya'nın başpiskoposunun ilgisini çekti bu. Kiliseler boştu, kimse başpiskoposa gelmiyordu. Ve Rus kilisesi dünyadaki en eski ve en dinsel inançlarına sadık

(Ortodoks) kilisedir ve insanlar Hıristiyanlığın gizleri verilmemiş olan bu üç insana gidiyordu -nasıl aziz olmuşlardı?

Hindistan'da aziz olmak kolaydır, fakat Hıristiyanlıkta kolay değildir. İngilizce saint ('aziz') sözcüğü *sanctus* kökünden gelir. Bu tasvip (sanction) edilmediğiniz, papa ya da başpiskopos tarafından tasdik edilmediğiniz sürece bir aziz olarak kabul edilemeyeceğiniz anlamına gelir. Fakat insanlar bu üç köylünün çok aziz olduğunu söylüyordu...

Başpiskopos bir gün hiddetle bir tekneye binip bir ağacın altında oturan bu üç köylüye gitti. Onlara baktı ve inanmadı: bunlar ne çeşit azizdi? Hemen kendini tanıttı ve açıkladı, 'Ben başpiskoposum.' Üç aziz de ayaklarına eğildiler. O zaman başpiskopos rahatladı, 'Bunlar aptal ve işler henüz kontrol edilemeyecek düzeyde değil' diye düşündü.

Onlara 'Siz aziz misiniz?' diye sordu.

Köylüler birbirlerine baktılar ve şöyle dediler, 'Bu sözcüğü hiç duymadık. Bizler eğitimsiz, kültürsüz insanlarız. Bizimle Yunanca konuşma; sadece ne demek istediğini söyle,'

Tanrım,' dedi başpiskopos, bir azizin ne demek olduğunu bilmiyor musunuz? Hıristiyan duasını biliyor musunuz?'

Yine birbirlerine baktılar ve sanki 'sen söyle' der gibi birbirlerini dürttüler.

Başpiskopos şimdi gerçekten güçlü hale gelmişti. 'Bana duanızı söyleyin dedi.

Şöyle yanıt verdiler, 'Bizler eğitimsiziz. Hıristiyan duasının ne olduğunu bilmiyoruz. Biz kendi duamızı yaptık '

Başpiskopos güldü. Kimse kendi duasını yapmaz. Duanın kilise tarafından onaylanması gerekir. Her neyse, sizin duanız ne?'

Azizler sıkıldılar, utandılar ve sonunda şöyle dediler, 'Sorduğunuz için reddedemeyiz. Fakat bizim duamız pek dua değil... Tanrının üç şekli olduğunu duyduk -Tanrı, kutsal ruh ve oğul- böylece kendi duamızı yapmayı düşündük. Duamız şöyle: Sen üçsün, biz üçüz, bize merhamet et:

Başpiskopos şöyle dedi: 'Budalalar, bunun bir dua olduğunu mu sanıyorsunuz? Size kilisenin onayladığı duayı öğreteceğim.'

Fakat dua çok uzundu ve üçü birden bir ağızdan şöyle dediler: Bu hatırlayamayacağımız kadar uzun bir dua. Elimizden geleni yapacağız, fakat lütfen bir kez daha tekrarlayın,' Ve üçüncü bir kez daha tekrarlamasını istediler, çünkü dua çok uzundu. 'Eğer başını hatırlıyorsak sonunu unutuyoruz, eğer sonunu hatırlıyorsak başını unutuyoruz. Eğer başını ve sonunu hatırlıyorsak ortasını unutuyoruz.'

Başpiskopos 'eğitim görmemiz gerek', dedi.

Fakat şöyle yanıt verdiler, 'Yazamıyoruz, yoksa duanızı yazardık. Bir kez daha söyleyin, elimizden geleni yapacağız.'

Başpiskopos milyonlarca insanın ibadet ettiği bu üç budalayı kendine çevirdiği için pek mutluydu. Duayı üçüncü kez tekrarladı, azizler ayaklarına eğildiler ve başpiskopos teknesine geri döndü.

Tam gölün ortasındaiken kocaman bir şeyin kendine doğru geldiğini gördü. Buna inanamadı, 'Bu ne olabilirdi?'

Dua etmeye başladı. Yaklaştıkça bunun gölün üstünde yürüyen o üç budala olduğunu anladı. 'Tanrım!' dedi, 'sadece İsa suyun üstünde yürümüştü.'

Ve azizler ellerini kavuşturup gelerek şöyle dediler, 'Duayı unuttuk ve düşündük ki... bir kez daha,'

Onların su üstünde durduğunu gören başpiskopos gerçeği kavradı. Dedi ki: 'Sizin duaya ihtiyacınız yok. Sizin duanız mükemmel. Ben tüm hayatım boyunca dua ettim, Rusya Ortodoks Kilisesinde en yüksek göreve geldim, fakat ben suda yürüyemem. Öyle görünüyor ki Tanrı sizinle. Gidin ve eski duanızı edin,' Azizler çok mutlu oldular ve dediler ki, 'Çok minnettarız, çünkü bu uzun dua bizi öldürecekti!'

Bu geleneksel, Ortodoks dinin öldüğünü anlatan güzel bir hikâyedir, Dindarlık evrene sevgi ve güzel koku sunan bir birey gibi yüreğinizin içinde yükselmelidir.

Dindar biri için Tanrı bile gerekli değildir, zira Tanrı kanıtlanmamış bir hipotezdir ve dindar biri kanıtlanmamış bir şeyi kabul edemez. O sadece hissettiğini kabul edebilir.

Ne hissediyorsunuz? Nefesinizi, kalp atışınızı... Varoluş nefes alır ve nefes verir, varoluş her an size yaşamınızı vermeyi sürdürür.

Fakat siz hiç ağaçlara bakmadınız, siz hiç çiçeklere, onların güzelliğine bakmadınız ve onların kutsal olduğunu hiç düşünmediniz. Onlar gerçekten varolan tek Tanrıdır.

Tüm bu varoluş tanrısallıkla doludur. Eğer siz dindarlıkla doluysanız, tüm varoluş da aynı anda tanrısallıkla dolar. Benim için din budur.

Satyam-Shivam-Sundram,

12. Oturum

13 Kasım 1987

İnanç; En Büyük Kurgu

Sevgili Bhagwan,

İnsanın dine ihtiyacı var mıdır?

Gerçek dinin Tanrı ile şeytanla, cennet ve cehennemle hiçbir ilgisi yoktur.

Din' sözcüğünün anlaşılması gerekiyor- Bu sözcük önemli, parçaları artık parça değil de bir bütün olmaları için bir araya koymak anlamına gelir. Din sözcüğünün kök anlamı şeyleri artık bir parça değil de bir bütün oluşturacak şekilde bir araya getirmektir. Her parça bu birliktelik içinde bütün haline gelir.

Ayrı olan her parça ölüdür; bir araya getirilince yeni bir nitelik, bütünün niteliği ortaya çıkar. Ve bu niteliği yaşantınıza taşımak dinin amacıdır. Onun Tanrı veya şeytanla bir ilgisi yoktur.

Fakat dinlerin dünyada işlev görme tarzları..- dinler insanı çok değil, tek olacak şekilde bir bütünlük bilimi haline getirmek yerine onun bütünsel niteliğini, esas dokusunu değiştirdiler. Genelde sizler çoksunuzdur, bir kalabalıksınızdır. Bu kalabalığı bir bütünlük içine eritmek, sizdeki her şeyin içinizdeki her şeyle uyum içinde işlev görmeye başlaması ve hiçbir ihtilafın, hiçbir ayrımın, hiçbir kavganın olmaması, hiç kimsenin daha üstün, hiç kimsenin daha aşağı olmamasıdır... Siz tek bir uyumlu bütünsünüzdür.

Dünyadaki dinler insanlığın bu sözcüğün anlamını bile unutmasına yardım ettiler. Bu dinler bütünleşmiş insana karşıdırlar çünkü bütünleşmiş insanın tanrıya ihtiyacı yoktur, rahibe ihtiyacı yoktur, kiliseye ihtiyacı yoktur;

Bütünleşmiş insan kendine yeter, O bütündür. Ve bu onu benim için kutsal kılar -çünkü o bütündür. O o kadar tamamdır ki bir baba figürüne, cennette ona bakıp gözeten bir tanrıya ihtiyacı yoktur. Şu anda o kadar mutludur ki onu yarından korkutamazsınız. Bütünleşmiş insan için yarın yoktur. Sadece bu an her şeydir -ne dün ne de yarın vardır.

Bütünleşmiş insanı şu aptalca stratejilerle yönlendiremezsiniz; eğer şunu yaparsan cennete ve cennetin zevklerine kabul edilirsin; eğer bunu yaparsan cehenneme ve ebediyen acı çekmeye mahkum olursun..

Bütünleşmiş insan tüm bu saçmalıklara sadece güler. Gelecekte korkusu yoktur, cehennemi yaratamazsınız. Korunmaya, kimsenin ona rehberlik etmesine, kimsenin onu bir yere götürmesine

ihtiyacı yoktur. Hedefi güdülerini yoktur. Her an o kadar tamdır ki bu yaşamda, belki de öteki yaşamda bir zaman gelecek olan başka bir anla tamamlanmasına gerek yoktur... Her an doludur, ağzına kadar doludur, taşıyordur ve onun tek bildiği bu güzel varoluş için duyduğu müthiş minnettir. Bunu da söylemez, çünkü varoluş dilden anlamaz. Bu minnet onun tüm varlığıdır.

Bu nedenle ne yaparsa yapsın minnet vardır. Eğer sadece sessizce oturarak hiçbir şey yapmıyorsa minnet vardır. Bu tıpkı Müslümanların günde beş kez Tanrıya şükretmesine benzer -fakat bu beş kez arasında ne yapıyorlardır? Bu beş kez arasında şükretmiyorsunuzdur, bu nedenle şükranınız sadece bir ritüeldir, yaşamınız değildir.

Sekreterim 'tüm dünyada bağışlama haftasını kutlayan' bir Hıristiyan topluluğundan bir broşür getirdi. Her şehir bu topluluğun bir üyesi olabiliyor, fakat sadece bir şehir; sonra da bu şehir Bağışlama Topluluğunun dünya haritasında yer alıyor. Ve bu işi yapan insanlar gerçekten ciddi görünüyorlar, fakat yaptıkları o kadar çocukça, o kadar aptalca ki. Pazartesi kendinizi affediyorsunuz, Salı komşularınızı affediyorsunuz, Çarşamba düşmanlarınızı affediyorsunuz. Sonra ulusunuzu, sonra da tüm ulusları affediyorsunuz... ve tüm program yedi günlük.

Başlık yazısı şöyle diyor: 'Eğer kendinizi, ulusunuzu, ulusları, tüm dünyayı bağışlarsanız, büyük bir saadete kavuşursunuz. Dargınlık kötüdür, tövbe iyidir.'

Yılda yedi gün bağışlıyorsunuz- sonra tüm yıl ne yapıyorsunuz? Ve eğer tüm yıl boyunca affetmeyi sürdürürseniz, ertesi yıl üyeliğiniz bitiyor, çünkü ertesi yıl bağışlama haftanız olamaz -affedecek kimse yoktur, herkesi affetmişsinizdir. Fakat bu insanlar bunu yıllardır yapıyorlar -öyleyse bağışlama sizi değiştirmiyor.

Başlık yazısında şöyle diyor: 'İlk bağışlayan siz olun, bağışlayıcılığın lideri, ustası siz olun.' İlk bağışlayan olma şansını kaçırmayın. Meseleyi anlıyor musunuz? Bağışlayıcılıkta bile rekabet var, ego oyunu var... İlk siz olun". Fakat eğer herkes ilk olmaya çalışırsa o zaman ilk kim olabilir? Birinin ikinci olması gerekir: o zaten oyunu kaybetmiştir; artık kaderinin ve talihinin hakimi değildir öyleyse çabuk olun! Başkası sizi bağışlamadan siz onu bağışlayın ki kaderinizin hakimi olun, lider ve birinci olun -ve kazancınız büyük olacaktır.

Şimdi, birini bağışlamak için önce kızgın, karışit, nefret dolu, dargın olmanız, bir şekilde başkasını yıkmayı düşünmeniz gerekir. Benim hiçbir yaram, hiçbir dargınlığım yok, nasıl bağışlayabilirim? Bu yedi günlük bağışlayıcılık için bu yarayı tüm yıl taşımalısınız. Her Şubat'ta bu yedi bağışlayıcılık günü gelir ve bu günlerde birinci olmak için elinizden geleni yaparsınız. Ve elbette daha çok bağışlayanın daha çok kazancı olur -fakat içinizde hiç dargınlık yoksa kim daha çok bağışlayabilir ki? Nasıl bağışlayabilirsiniz? Ne için bağışlayabilirsiniz?

Örneğin, ben dünyada kimseyi bağışlayamam. Kimsenin benim tarafımdan bağışlanması için bir neden göremiyorum. Hiçbir yaram yok, hiçbir dargınlık beslemiyorum. Sekreterim bu broşürü

okurken eğer bağışlamam gerekirse kimi bağışlayacağımı düşünmeye başladım. Tümöyle boştum ve hiçbir yanıt, hiçbir isim, bağışlamam gereken bir kişi belirmedi, çünkü öncelikle ben hiç dargın bir tavır içinde olmadım. Dünyada hiç düşmanım yok. Benim düşmanım olduklarını düşünen milyonlarca insan var, fakat bana kalırsa, benim düşmanım olan kimse yok. Öyleyse bağışlamaya çalışırsam kimi bağışlayacağım ki?

Bu topluluğu görmek gerçekten bir zevkti -ve bu dünya çapında bir topluluk; yüzlerce şehir bu topluluğun üyesi. Son derece anlamlı bir şey yaptıklarını düşünüyor olmalılar, fakat derinlerde içinize ego tohumunu ekiyorlar: 'ilk siz olun...'

Din, iyi niyetle, insanlığa karşı o kadar çok şey yaptı ki. Bu insanlar kötü niyetle iş görmüyorlardı, fakat ne yaptıklarını ve insan psikolojisinin nasıl işlev gördüğünü tam olarak bilmeyen budalalardı kesinlikle. İnsanı sömürdüler.

Örneğin İsa şöyle der, 'İnsan sadece ekmekle yaşayamaz.' Doğru, kesinlikle doğru- çünkü yaşamak için pek çok kurguya ihtiyacı var, Sadece ekmekle olmaz. Tanrıya ihtiyacı var, şeytana ihtiyacı var, cennete ve cehenneme ihtiyacı var, papalara ve kiliseye ihtiyacı var, duaya ve bağışlayıcılığa ihtiyacı var. 'İnsan sadece ekmekle yaşayamaz,' diyor İsa. Çok doğru. Tüm bu kurguları atın, birden şu soru ortaya çıkar: eğer tanrı yoksa, eğer şeytan yoksa o zaman din nedir ki?

Tüm dinler size kurgular vermiştir çünkü psikolojinizin belli ihtiyaçları vardır. Ya zihninizi aşarsınız, ki gerçek din budur, ya da zihninizin kendini boş, anlamsız, yalnız, önünde hiçbir amaç olmayan, ardında hiçbir kaynak olmayan karaya vurmuş bir odun parçası hissetmemesi için bu kurguları yaratırsınız.

İnsan zihninin en büyük ihtiyaçlarından biri ihtiyaç duyulmaktır.

Varoluş size karşı mutlak bir kayıtsızlık içinde gibi görünür. Onun size ihtiyacı olduğunu söyleyemezsiniz, yoksa söyleyebilir misiniz? Siz olmadan her şey mükemmel yolunda gidiyordu. Güneş doğuyordu, çiçekler açıyordu, mevsimler gelip gidiyordu. Orda olmasaydınız da hiçbir fark olmazdı. Varoluş sadece sürüp gider. O sizin en büyük ihtiyacınız olan tatmini vermez, size ihtiyaç duymaz. Tersine, sizi umursamadığı duygusunu verir. Belki sizin olduğunuzu bile bilmez.

Bu durum zihin için çok sarsıcıdır. O zaman din gelir, sözde din...

Gerçek din her yolla bu ihtiyaçtan vazgeçmenize yardım eder, öyle ki kimsenin size ihtiyacı olmasına gerek olmadığını, bunu aramakla kurgu aradığınızı anlarsınız.

Fakat dünyada o kadar çok şekilde varolan sözde dinler -Hinduizm, Hıristiyanlık, Müslümanlık, Budizm, Musevilik ve bir çok izmler. Dünyada üçyüz din var, fakat hepsi de aynı şeyi yapıyorlar. Hepsisi aynı işi yapıyor; size aynı tatmini veriyorlar. Sizi umursayan, sizi bakıp gözetten, refahımda ilgilenen bir tanrı olduğunu söylüyorlar - hatta öyle ki yaşamınıza rehber olması için kutsal

bir kitap yolluyor, babası olduğu tek oğlunu doğru yolu bulmanıza yardım etmesi için gönderiyor, yolunuzu şaşırmanın için mesihler ve peygamberler yolluyor. Eğer yolunuzu şaşırırsanız, ikinci zayıflığınızı kullanırlar -her fırsatta sizi yanlış yola sürüklemeye çalışan şeytan korkusu.

Genelde, insanlığın şimdi var olduğu şekliyle, bir yandan bir tanrıya, koruyucuya, rehber, yardıma, öte yandan da bir cehenneme ihtiyacı var, öyle ki insan rahibin yanlış olduğunu söylediği tüm yollardan korksun.

Peki ne doğru, ne yanlıştır? Bu her toplumda değişiklik gösterir. Yani doğru ve yanlış belli bir toplum tarafından belirlenir; bunların varolan bir değeri yoktur.

Evet, zihninizi aştığınız zaman bir farkındalık durumu ortaya çıkar her şeyi hiçbir önyargı olmadan, gözlerini kapatan hiçbir ideoloji olmadan doğrudan görebilirsiniz. Doğrudan görebildiğiniz zaman neyin doğru neyin yanlış olduğunu hemen anlarsınız. Kimsenin bunların kendisine söylenmesine, kendisine talimat verilmesine ihtiyacı yoktur.

Her toplum şunun doğru bunun yanlış olduğunu ileri sürüp durur. Fakat sizi yanlış dedikleri şeyden nasıl alıkoyarlar? Sorun şudur ki, yanlış dedikleri şey çoğunlukla doğaldır -sizi çeker. Yanlıştır, fakat doğaldır, doğal olana karşı büyük çekim de ortadadır. O kadar çok korku yarattılar ki bunlar doğal çekimden daha güçlü hale geldi; böylece cehennem icat edilmek zorunda kaldı.

Tek bir cehennemle tatmin olmayan dinler vardır ve bunların neden tek cehennemle tatmin olmadıklarını anlayabiliyorum. Hıristiyanlık Hıristiyan cehenneminin uzunlamasına ebedi olması nedeniyle tek bir cehennemle yetinmiştir. Fakat Hindulârın, Budistlerin ebedi bir cehennemi yoktur, bu nedenle dikey gitmek zorundadırlar -yedi cehennem! Ve her cehennem daha da işkenceci, daha da insanlık dışıdır.

Ve acaba... ve tüm kanlı ayrıntılarıyla cehennemi tanımlayan bu insanlara aziz mi deniliyordu? Bu inamlar, eğer kendilerine şans verilseydi, kolayca Adolf Hitler'ler, Stalin'ler, Mao Tse-tung'lar olurlardı. Bir yığın fikirleri vardı, tek eksikleri güçtü. Fakat gizli bir şekilde güçleri de vardı. Güçleri başrahip, papa, *shankaracharya* olmalarındaydı, fakat bu güç onların sizi gelecekte bir zaman, ölümden sonra cehenneme fırlatmalarına yardım etti.

Ölümün kendisi öyle bir korku ki... Fakat bu onlar için yeterli değildi, çünkü doğal içgüdüler gerçekten çok güçlüdür. Ve neden doğal içgüdülere karşıydılar? Çünkü bu doğal içgüdüler çıkar çevrelerine karşıydı.

Size bunu açıklayayım. Hindistan'da Krişna'nın onaltı bin karısı vardı. Şimdi ya karılarını kaybeden, onbeşbindokuzyüzdoksandokuz erkeğe ne demeli? Bu kadınlar zorla alınarak çalınmıştı. Onlar anneler, eşlerdi; bazıları evlenmemişti, çoğu ise evliydi. Eğer bir kadın güzelse bu Krişna'nın onu kadınlar kampına alması için yeterliydi. Bu bir şehir gibi olmalıydı -onaltı bin kadın! Şimdi peki bu onbeşbindokuzyüzdoksan dokuz erkeğe nasıl engel olunmalıydı? Eğer hepsi bir araya gelseydi bu

adamı öldürebilirler, karılarını geri alabilirlerdi. Onlara engel olunmalıydı.

Rahip yollar bulmalıydı, çünkü rahip Krişna tarafından korunuyordu. Krişna'nın elinde rahibi korumak için *güç*, dünyevi güç vardı -ordu, mahkeme, yasalar. Hindu yasası eğer bu *sudra'yı*, dokunulmazı öldürürsen on yıl hapis cezasının yeterli olduğunu söyler. Fakat eğer bir *brahmin'i* öldürürsen o zaman ölüm cezası alırsın -sadece bir yaşam içinde değil, fakat sonraki yedi yaşamda da tekrar ve tekrar öldürüleceksindir; ancak o zaman ceza biter.

Dünyevi güç rahibi korur, rahip de dünyevi gücü korur.

Rahip şöyle der, 'Krişna sıradan bir insan değil, o tanrının mükemmel bir enkarnasyonu (bedenleşmesi) ve eşi olması için sizin karınızı seçmesinden mutlu olmalısınız. Sevinmelisiniz, siz talihli ve kutsanmışınızdır. Cennette büyük sevinçler yaşayacaksınız. Onun için darılmayın, kızmayın, kindar düşünmeyin. Başkasının değil, sizin karınızı seçtiği için bunu mutlulukla, sevinçle ve minnetle kabul edin.'

Şimdi, kocanın doğal içgüdüğü bu adamla dövüşmek olurdu. Krişna çocuklarının anasını aldı, karısını aldı -hem de karısının rızasına karşı. Bu ne tür bir toplumdur? Fakat hayır, bu doğal içgüdüğü iki şekilde yıkılır. Birincisi: eğer bunu razı olarak kabul edersen cennette faydasını -sonsuz zevkler, pek çok güzel kadın, binlerce sevinç- görürsün. İkincisi: eğer darılır, kızarsan, şiddete kapılır ve tanrının enkarnasyonu, genedoğumu olan Krişnaya karşı bir şey yaparsan yedinci cehennemde acı çekersin, öyleyse seçebilirsin. Çıkar çevrelerine karşı olan herhangi bir şey...

Örneğin fakirlik: tüm dinler 'fakirler kutsanmıştır' der. Sadece İsa değil. İsa bunu tek bir cümlede çok tam ve doğru bir şekilde söyler: 'Tanrının krallığını miras alacakları için fakirler kutsanmıştır.' Fakat tüm dinlerin öğretisi budur; fakirliğinizi bir kutsama, tanrı vergisi bir armağan olarak kabul etmelisiniz. Bu sadece bir inanç testidir. Eğer şikâyet etmeden, bunun adil olmadığını düşünmeden bu ateşten testi geçebilirsiniz, eğer bunu Tanrı vergisi bir armağan olarak geçebilirsiniz, o zaman Tanrının krallığı sizindir.

İsa ona söylediği zaman bu Lazarus için büyük bir teselliydi... Lazarus çok fakirdi ve köydeki en zengin adam doğum-gününde bir ziyafet veriyordu- Lazarus açtı, susuzdu ve bu köyden geçerken biraz su istedi ve hizmetçiler onu dışarı attılar. Şöyle dediler: 'Efendimizin bir ziyafet verdiğini ve büyük misafirlerin geldiğini görmüyor musun? Sen ise sadece bir dilencisin. Evin içine girip su isteyecek kadar küstahsın Cehenneme git! Hemen buradan defol!'

İsa Lazarus'a şöyle der; Kaygılanma. Göreceksin, cennette tüm zevkleri tadacaksın ve bu adam cehennem ateşinde ıstırap çekip susmuş halde 'Lazarus bana biraz su ver!' diye yalvaracak.' Ne büyük teselli! Fakat zenginleri fakirlere karşı korumak için büyük bir strateji. Zenginler azdır, fakirler çoktur. Bir kez bunun bir kutsama değil, bir lanet olduğunu düşündüler mi bütün zenginleri öldürürler, Bu her iki açıdan da iyidir; fakir için bir teselli, yani fakirliğin bir kutsama olması, zengin için de bir

teselli, zira fakirler isyan edemez.

Dünyada fakirliğin varolmayı sürdürmesinin nedeni din olmuştur, aksi halde bunun hiçbir nedeni yoktur -özellikle şimdi, bilim ve teknolojinin yeryüzünü bir cennete dönüştürebildiği zamanda.

Din mensupları yeryüzünün cennete dönmesini istemez, zira o zaman onların cennetine ne olur? Onlar yeryüzünün fakir ve şimdiki gibi aç ve hasta kalmasını ister, çünkü tüm işleri buna dayalıdır. Zenginler kiliselere bağışta bulunur, çünkü kilise onları korur- Yiyeceği olmayan fakir de bağışta bulunur. Çünkü onlara rehberlik eden kilisedir. Ve bu yaşam kısadır, bu yaşam çok değildir; çoğu geçmiş, azı kalmıştır. Bu da geçecektir ve sonra ebedi zevklerin olduğu ebedi yaşam gelecektir. Kilise yolu gösterir, İsa yolu gösterir.

Seks, açlık gibi doğal içgüdüler... Bu din mensupları size orucu öğretiyorlar. Bu doğaya karşıdır. Oruç da çok yemek kadar kötüdür. Eğer tıka basa doyar, aşırı ağırlaşırsanız, bu doğal değildir; psikolojinizde yanlış bir şey vardır. Belki kendinizi o kadar boş hissediyorsunuzdur ki sırf bu psikolojik boşluğunuzu doldurmak için elinize geçen her şeyi ağzınıza tıkıyorsunuzdur.

Dinler neden sizi doğal içgüdülerinize karşı koyduruyor? Tek nedenle -sizi suçlu hissettirmek için. Bu 'suçlu' sözcüğünü tekrarlayayım. Bu onların sizi yıkma, sömürme, biçimlendirme, alçaltma, kendinize saygı duymamanızı sağlama odaklarıdır.

Bir kez suçluluk yaratılınca, bir kez 'ben suçlu biriyim, ben günahkarım' diye hissetmeye başlayınca işleri bitmiştir. O zaman sizi kim koruyabilir? O zaman kurtarıcıya ihtiyaç vardır. Ama önce hastalık yaratılır.

İki genç adam hakkında bir hikâye duymuştum; işleri şuydu: gençlerden biri geceleyin kasabaya girip herkesin kapısına, penceresine katran atıp kasabadan çıkıyordu. Sabahleyin herkes şaşırılmıştı. Kapıları ve pencereleri mahvolmuştu. Şimdi bunlar nasıl temizlenecekti? Ve birden ikinci adam ortaya çıkıyordu -iş ortağıydılar- ve bağıyordu, 'katran temizlerim.'

Ve herkes ona koşarak 'Lütfen benim evime gel ve pencerelerimi temizle' diyordu. Ve öteki adam diğer kasabada işine başlamıştı bile. Genç adam bu kasabadaki işini bitirdiğinde öteki adam temizlemesi için ona diğer kasabayı hazırlamış olurdu. Biri insanların evini kirletmeyi sürdürüyor, diğeri ise o evleri temizlemeyi sürdürüyordu. Ortaktılar -oyun yüzde elli-elliydi.

Rahip önce günahı yaratır -bu yüzünüze katran atmaktır- ve şimdi bunu temizleyecek biri gerekir. Ve bu görünen yüz değildir; onun katran atıp durduğu sizin görünmez gerçekliğinizdir. Bunu kendi başınıza temizlemenin yolunu bulamazsınız, çünkü bu gerçekliğin ne olduğunu bilmezsiniz. Tüm bildiğiniz rahibin sizi suçlu olduğunuza ikna ettiği. Vicdan toplum tarafından yaratılmıştır.

Bana soruyorsunuz, 'Eğer tanrı yoksa, şeytan yoksa dinin lüzumu ne?' O zaman sadece dinin gereği vardır. Tanrı ve şeytan olduğu zaman dine yer kalmaz. Bu ikisi tüm alanı kaplarlar. Bu ikisi

öyle büyük kurgulardır ki dine yer kalmaz.

Önce dine yer açmak için tanrıyı ve şeytanı öldürmelisiniz. O zaman din psikolojik ihtiyaçlarınızı sömürmek için değil, sizi psikolojik ihtiyaçlarınızı aşabileceğiniz ve bu ihtiyaçların gerçek olmadığını görebileceğiniz şekilde değiştirmek için gelir.

Örneğin, eğer psikolojik ihtiyaçlar içindeyseniz, o zaman yalnızsınızdır. Psikolojik ihtiyaçlarınızı aşmışsanız tek başınıza olduğunuzu bilirsiniz. Ve tek başınalık bir güçtür; yalnızlık zayıflıktır. Yalnızlık her zaman bir başkasını ister, o başkasına bağlıdır; böylece başkasının sizin üstünüzde hâkimiyeti vardır, sizin başkasının üstünde hâkimiyetiniz vardır. Bir kocanın karısı üstünde nasıl bir hâkimiyeti vardır? Karısının kocası üstünde nasıl bir hâkimiyeti vardır? Sadece şöyle: Öteki olmadan kendinizi yalnız hissedersiniz ve yalnız hissettiğiniz zaman korku ortaya çıkar. Tuhaf... iki korkak, korkuyla dolu iki insan birlikte kendilerini mükemmel hissetmeye başlarlar.

Yalnızlıkları ikiye katlanmıştır. Şimdi kendilerini daha yalnız hissetmeleri gerekir ve gerçekte er ya da geç bu olur -balayından sonra. Bir karıyla koca bulamazsınız... birlikte oturuyor olabilirler, fakat birlikte değildirler; her ikisi de yalnızdır ve sonra öfkelenirler, çünkü diğeri ihtiyacını doyurmuyordur. Böylece her bahane kavga için yeterli olur. En azından kavga ederek yalnızlıklarını unuturlar; kavga da bir amacı yerine getirir.

Fakat psikolojinizi aşınca bir şekil değişimi görürsünüz. Bu yalnızlık değildir, bu sadece tek başınalıktır ve bir gerçektir bu.

Din zihinden çıkma yoludur, çünkü zihin parçalar halindedir, bölünmüştür, bir kalabalıktır, çoktur. Ve onu aştığınız zaman bilinç tektir, bölünmemiştir, bölünemezdir, bireyseldir.

Ve bölünemez bilinci bilmek her şeyi bilmektir. Daha fazla bir şeye ihtiyaç yoktur.

The Rajneesh Bible, Cilt 1,

Hitabe 25

23 Kasım 1984

Mükemmel Çift

Sevgili Bhagwan,

Şeytanın varolmak için tanrıya ihtiyacı var mıdır?

Tanrı da şeytan da varsayımsaldır. Tanrı, sizin, ağaçların ve dağların varolduğu şekilde var değildir; o sadece bir varsayımdır. Ve bu tanrı varsayımı yüzünden ilahiyatçılar onun karşı kutbunu, şeytanı yaratmak zorunda kaldılar. Böylece şeytan karanlık tanrı da aydınlık oldu,

Hindu Upanişad'ları en güzel duaya, belki de tüm din dünyasındaki en güzel duaya sahiptir. Bu duanın şiirselliğini seviyorum fakat felsefesine katılmıyorum. Dua çok kısa, fakat anlamla dolu. Şöyle diyor, 'Beni karanlıktan aydınlığa götür' -*Tamsoma jyotirgamaya*. Şöyle diyor. Beni gerçek olmayandan gerçeğe götür -*Astoma sadgamaya*. Ve son aşamada şöyle diyor. 'Beni ölümden yaşama götür' -*Mrityorma amritamgamaya*.

Bu sadece şiir, bunun üstüne doğaçlama yapamazsınız -fakat son derece yanlış, çünkü karanlık ve aydınlık tek bir fenomendir. Karanlıktan aydınlığa gidemezsiniz, zira aydınlık biraz daha az karanlıktan başka bir şey değildir ve karanlık da biraz daha az aydınlıktan başka bir şey değildir. Bu bir derece farkıdır. Ne de gerçek olmayandan gerçeğe gidebilirsiniz -aynı derece ayrımı burada da vardır. Her gerçek olmayanda gerçek olan bir şey vardır ve ifade edilen her gerçek gerçek olmayanla elele vermelidir.

Ve ölümden ebedi hayata geçemezsiniz, çünkü ölüm yaşamın parçasıdır. ona karşı değildir - o yaşamın gittikçe yükselen namesidir. Her ikisi de birlikte varolur. Ölemeyen biri yaşayamaz da. Yaşam ölümlerle birlikte bir kuşun iki kanadı gibi varolur. Kuşun tek kanatla gökyüzünde güneşin önünden uçmasını sağlayamazsınız. Yaşam ve ölüm iki bacağı gibidir -tek bacakla hareket edemezsiniz.

Varoluş diyalektiktir her zaman karşıtı vardır. Karşıtı olmadan varolmaz. İnsan kutsalların en kutsalı olarak tanrıyı yarattığı için şeytanı yaratması gerekti. Bu sadece mutlak bir felsefi gereklilik! Şeytan tanrının karşıtıdır. 'Şeytan'ın (devil) kutsal' (divine) anlamına geldiğini öğrenince şaşıracaksınız. Fakat her ikisi de varsayımsaldır. Hiç kimsenin tanrıdan daha önemli olan şeytanı merak etmemesi gerçekten tuhaf. Tanrı sadece bir VIP, şeytan ise bir VVIP! Tanrı dünyayı yaratabilir, fakat onu şeytan yönetiyor -hem de böylesine şeytansı ve böylesine mükemmel.

Cengiz Han, Timurlenk, Nadir Şah, Adolf Hitler, Joseph Stalin, Benito Mussoloni, Ronald Reagan -sizce onlar neyi temsil ediyorlar? Kesinlikle tanrıyı değil! Onlar şeytanı temsil ediyorlar ve

bizim tarihimizi yaptılar. Onlar dünyada gittikçe daha çok kötülük yaratan insanlardır.

Friedrich Nietzsche şöyle diyordu, 'Tanrı öldü ve insan özgür.' Söylediği eksik. Şeytanı unuttu. Tanrı ölmüş olabilir -muhtemelen şeytana bu kadar uzun süre dayanamaz- fakat şeytan orada. Ancak şeytan da ölmedikçe insan özgür olamaz.

İnsanın gerçek sorunu tanrı değil; o zavallı dünyayı yarattığı zamanki ilk altı günden sonra hiç görülmedi. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor -hasta mı, yoksa dünyayı altı gün içinde yaratmaktan o kadar yoruldu ki yedinci gün dinlenmeye mi çekildi... Peki pazartesi ne oldu? Çalışma günlerinde işe geri dönmelisiniz. O zamandan beri tatilde... ve bu bir ebediyet. Büyük olasılıkla tanrı öldü.

Fakat şeytan hala yaşıyor ve kendini tekrar ve tekrar gösteriyor. Adolf Hitler'i şeytanın bedenlenmesi (enkarnasyonu) olduğunu düşünmekten gayri kavrayamazsınız. Nadir Şah ve eşliğindekileri, Timurlenk ve Cengiz Han'ı şeytanın enkarnasyonu olduklarını düşünmekten gayri kavrayamazsınız. Bir olay hatırlıyorum...

Nadir Şah Hindistan'a saldırdı -ve insanları öldürmekten o denli zevk alıyordu ki tüm hayatı boyunca öldürüp durdu. Bir gece askerlerinden bölgenin en güzel kadını getirmesini istedi, onlar da yakındaki bir köyden bir fahişe getirdiler.

Hindistan'da fahişeler Batıdakinden biraz daha farklıdır. Batıda onlar sadece seks objesidir. Doğuda fahişeler sanatçıdır, dansçıdır, şarkıcıdır; seks objeleri olmaları ikinci sıradadır.

Kadın dans etti ve Nadir Şah çok mutlu oldu. Gece neredeyse bitmek üzereydi ki Nadir Şah şöyle dedi, 'Şimdi uyumak istiyorum, geri gidebilirsin.' Kadına büyük ödüller verdi, fakat kadın şöyle dedi, 'Dışarısı karanlık. Bu kadar çok parayla, bu kadar elmasla... Ben bir kadınam ve yalnızım, patika karanlık bir ormandan geçiyor -gidemem.'

Nadir Şah askerlerine, 'Onun önünden gidin ve önünüze çıkan her şeyi yakarak ilerleyin -ormanı, köyü, her şeyi. Ortalığı aydınlatın.'

Hiç kimse ortalığı küçük bir meşale yerine böyle aydınlatmadı. Fakat Nadir Şah'ın böyle şeytansı bir zihni vardı. Etrafı gündüze benzetmek için yedi köyü ve tüm ormanı yaktı. Fahişeye şöyle dedi. 'Şimdi gidebilirsin ve bir Tom'u, Dick'i, Harry'yi görmeye değil, büyük imparator Nadir Şahı görmeye geldiğini unutmasın. O geceyi gündüz yapabilir.' Binlerce köylü canlı canlı yandı. Böyle birinin tanrıyı temsil ettiğini hiçbir şekilde söyleyemezsiniz.

Şeytan tüm tarihinize yayılmıştır; bugün bile sizi şeytan yönetiyor. Şeytan politikacıdır, her zaman politikacı olmuştur. Tanrı hoş biridir -eğer varsa- çok centilmen bir şekilde neredeyse adsız, neredeyse hiç kimse olarak kalmıştır. Eğer kimin daha önemli olduğu düşünülmesi gerekiyorsa, hiç şüphesiz o şeytandır.

Tanrı ve şeytan sadece ilahiyatçı varsayımlardır. Bu sadece kendi sistemlerini desteklemek için yanlış varsayımlar olmadan dünyayı yönetemeyen ilahiyatçıların zayıflığını gösteriyor. Dünyayı yaratmak için tanrıya ihtiyaçları vardı -tanrıyı kimin yarattığını merak bile etmeyerek. Esas fikirleri birisi yaratmadan hiçbir şeyin yaratılamayacağıydı; dünyanın yaratıcısı olarak tanrıyı kabul etmelerinin nedeni budur.

Tez hiçbir şeyin bir yaratıcı olmadan yaratılamayacağıydı. Tanrıyı kim yarattı? Bütün dinlere göre... bu soru yanıtız kaldı; Eğer A tanrısının B tanrısı tarafından yaratıldığını söylerlerse başlarının daha çok derde gireceğini biliyorlardı. Sonra C tanrısı ve D tanrısı ve tüm alfabe gelecekti... Yine de Y ve Z'ye ulaşıncı hiçbir şey çözülmeyecekti -Z tanrısını kim yarattı?

Esasında çok yanlış bir öncülden yola çıktılar. Varoluş tabiatı itibariyle kendini oluşturur. O hep oradaydı, o zaman yaradılış sorusu ortaya çıkmaz. Ve hep orada olacak, o zaman da yok oluş sorusu ortaya çıkmaz. Varoluş pek çok evrim aşamasından geçebilir, fakat hep kalır.

Eğer tanrı olmasa şeytana da gerek kalmaz. Bunlar evli bir çifttir. Fakat şeytan asırlar boyunca işlev görüyor sanki; o altı günden beri görev başında. Muhtemelen eğer varsayımın dışı erkek diye ayrılmasını isterseniz o zaman şeytan erkeğe benziyor, çünkü gün boyu çalışıyor. Ve tanrı da bir ev kadını olmalı -onu artık pazar yerinde görmemenizin nedeni bu. Fakat şeytanı her yerde bulursunuz. Onu aramanız gerekmez, o sizi arıyordur!

Ben sizin her ikisinden de -kim olurlarsa olsunlar, erkek ya da dişi- kurtulmanızla daha ilgiliyim. Her ikisinden de kurtulunca varoluş tümüyle özgür kalır; insan haysiyet ve öz saygı kazanır.

Tanrı ve şeytan düşüncesi sizi ya birinin ya ötekinin kölesi kılıyor. Günahkârlar şeytanın kölesi, azizler de tanrının kölesidir. Fakat köle olmak, bir hizmetkâr olmak insan haysiyetine aykırıdır.

Bu nedenle size diyorum ki: tanrı öldü, şeytan öldü. Sizin yaşamanız için onların ölmeleri çok gerekli. Eğer onlar yaşarsa siz ölürsünüz. O zaman her iki yandan hapsolursunuz, O zaman insan sürekli olarak tuhaf bir oyun oynamak zorunda kalır; şeytan için çalışır ve tanrıya ibadet eder -çünkü her ikisini de mutlu kılmanız gerekir.

Yaşlı bir adam ölmek üzereydi ve aniden önce tanrıya ibadet etti, tanrının ismini tekrarladı, sonra da şeytanın ismini tekrarladı. Ailesi şaşkıncı. Dediler ki, 'Deli misin? Hayatının son anında şeytanı hatırlıyorsun.'

Adam dedi ki, 'İşi şansa bırakmak istemiyorum. Nereye gideceğimi ve kiminle karşılaşacağımı kim bilir. Ve bunun bir bedeli yok, ben her ikisini de anıyorum. Beni kim karşılırsa karşılansın onu hatırladım ve beni kimse karşılamasa da sorun yok. Eğer her ikisi birden karşılırsa yine sorun yok. Ben her olasılığı hesaplıyorum.'

İnsan tanrıyla şeytan, iyiyle kötü arasına sıkışmıştır.

Ben insanın sıkışmamasını, köle olmamasını, hakkıyla, özgür olarak bir birey olmasını istiyorum. Ve insan bu özgürlüğüyle, farkındalığıyla edimde bulunmalı -tanrının ne istediğine göre değil.

Bana on emirin hikâyesi anlatıldı. Tanrı dünyayı yaratınca Babil'lilere gidip şöyle dedi, 'Bir emriniz olsun ister misiniz?'

Dediler ki, 'Önce bunun ne olduğunu bilmek isteriz.'

Ve Tanrı dedi ki, 'Zina işlemeyeceksiniz.'

Babilliler şöyle dediler, 'Ne yaparız biz? Biz emir istemiyoruz, lütfen bizi affet.'

Tanrı Mısırlılara ve öteki ırklara gitti. Hiç kimse istemiyordu. Herkes şöyle sordu, 'Emir ne?' ve dediler ki, 'Biz bir emre hapsolmek istemiyoruz. Kendi kendimize yaşamak istiyoruz?'

Sonunda Tanrı Musa'ya ulaştı ve ona sordu, "Bir emrin olsun ister misin?"

Musa sordu, 'Fiyatı ne?'

Bu nadir bir sorudur! Tanrı tüm dünyayı gezmişti ve fiyatını, ilk şeyi soran sadece Musa idi. Tanrı dedi ki, 'Hiçbir şey.'

Musa, 'O zaman on tane alayım!' dedi. Eğer bedeli yoksa neden on tane almasın ki? On emrin hikâyesi böyle.

Her din korkudan ya da açgözlülükten kendi emirlerini -tuhaf, doğa dışı- yarattı. Dünyada gördüğümüz bu zavallı insanlığı oluşturdular.

En zengin insan bile öyle zavallı ki, çünkü kendi bilincine göre edimde bulunma özgürlüğüne sahip değil- Başka birinin verdiği prensiplere göre edimde bulunmak zorundadır ve bu adamın bir dolandırıcı mı, bir deli mi, bir şair mi, bir hayalci mi olduğunu bilmez. Hiçbir kanıt yoktur... çünkü o kadar çok insan Tanrının enkarnasyonu, Tanrının elçisi, Tanrının peygamberi olduğunu iddia ediyor ve hepsi de öyle farklı mesajlar getiriyor ki. Ya Tanrı deli ya da bu insanlar yalan söylüyorlar. Muhtemelen onlar yalan söylüyor!

Eğer bir peygamber, bir mesih, bir *avatara*, bir *tirthankara* -sadece sıradan biri değil, özel biriyseniz- bu size büyük bir egoist duygu verir. O zaman hâkim olabilirsiniz. Bu değişik bir tür politikadır. Hâkimiyetin olduğu yerde politika vardır".

Politikacı fiziksel gücü -orduları, cephaneleri, nükleer silahları- nedeniyle hükmeder. Dini peygamberler, mesihler, kurtarıcılar, avataralar size ruhsal olarak hükmeder. Onların hükmetmesi çok daha tehlikelidir- onlar çok daha büyük politikacıdır. Hayatınıza sadece dışarıdan değil, içerden de

hükmederler. Sizin içiniz olurlar, sizin ahlakınız olurlar, sizin bilinciniz olurlar, sizin en ruhsal varlığınız olurlar.

Neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyerek içinizden size hükmetmeyi sürdürürler. Onları izlemeniz gerekir, aksi halde kendinizi suçlu hissetmeye başlarsınız ve suçluluk en büyük ruhsal hastalıklardan biridir. Eğer onları izlerseniz kendinizi doğa dışı, nevrotik, sapık hissetmeye başlarsınız, çünkü doğanızı izlemiyorsunuzdur. Eğer doğanızı izlerseniz peygamberinizi ve kurtarıcınızı izlemiyorsunuzdur.

Bütün bu dinler insan için, rahat olamadığı, yaşamdan zevk alamadığı, yaşamı bütünselliği içinde yaşamadığı bir durum yarattılar.

İnsanlığı bu kadar kötü hükmeden ve insan doğasını bu kadar çarpıtan eski batıl inançlardan kurtaralım. Bunun sonucunda ortaya çıkan insanlığı görebiliyorsunuz. Bir ağacın meyvalarından tanındığını söylüyorsunuz. Eğer bu doğruysa -ki doğru- tüm peygamber, kurtarıcı, avatara, tanrı, şeytan geçmişiniz bugün gördüğünüz insanlıkla yargılanmalıdır.

Bu çılgın insanlık -bedbaht, ıstırap çeken, öfke, nefret dolu... eğer dinlerinizin, ister politik ister dini liderlerinizin sonucu buysa, o zaman tanrının ve şeytanın ölmesine izin vermek daha iyi olur. Tanrı ve şeytan gidince politik ve dini liderlerin desteği kalmaz; onlar da bunların ardından ölür.

Ben insanın kendi bilinciyle işlev görmesi için politik olarak, dini olarak, her boyutta özgür olmasını istiyorum. O zaman bu güzel bir dünya, gerçek bir devrim olur.

The Great Pilgrimage,

Oturum 4

8 Eylül 1987

Hayalet Fühner'in Fantazisi

Sevgili Bhagwan,

Bana öyle geliyor ki insan yaşantısında bir düzen, kontrol eden durumunda olan biri olduğunu bilmek islediği için Tanrıya inanmak istiyor. Fakat insanın müdahale etmeyi başardığı yerler dışında, etrafıma baktığım zaman varoluş kendi kendini mükemmelen götürüyor gibi görünüyor.

Lütfen bu konuda yorum yapar mısınız?

Bütün organik bir şekilde işlev görür, Her şey her şeyle ilişkilidir. Ufacık bir çim tanesi bile milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki en büyük yıldızla bağlantılıdır. Hepsi de işlev görür ve bunu dikte eden kimse yoktur.

Varoluş kendi içinde efendidir ve olan biten her şey kendiliğindedir: kimse bunu düzenlemez, kimse bunu izlemez. Bu en büyük gizemdir.

Bu gizem anlaşılamadığı için insanlar ta başından beri bir tanrı hayal etmeye başladılar. Onların bu tanrı hayali sadece hiçbir kaza olmadan -hatta bir trafik polisi bile olmadan!- kendi başına akan bu muhteşem evreni kabul etmekte çektikleri psikolojik güçlükten ileri gelir. Ve milyonlarca yıldız...

Daha geçenlerde sekreterim bana Kaliforniya'da birdenbire çok yeni bir şeyin ortaya çıktığı haberini verdi. Geçen hafta beş kişi vurulup öldürüldü. Ve bu yeni olay sokaklarda oluyor... çünkü sokaklar o kadar dar ve trafik o kadar sıkışık ki arabalar hemen hiç hareket etmiyor. Yollar park alanlarına benziyor.

Ve insanlar arabalarında silah taşıyorlar, çünkü önlerindeki araç o kadar yavaş ki bu sınırlarına dokunuyor. Kornalarını çalıyorlar, fakat hiçbir şey hareket etmiyor. Etrafta binlerce korna çalıyor. Ve geçen hafta yolun kenarına park eden beş kişi bir silah çıkartıp tanımadıkları öndeki adamı vuruyorlar; o da aynı sorunu yaşıyordu; sorunu o yaratmamıştı. Sorun sadece adamın önde olmasıydı. Ve bu sadece başlangıç. Bu geçen hafta başladı ve şimdi büyüyecek -çünkü bir şey başlayınca onu durdurmak çok zordur, özellikle Kaliforniya'da!

Dünyadaki hemen her ırk bir tanrı tasarlamıştır. Bu sadece psikolojik bir sorundur, bunun dinle, felsefeyle bir ilgisi yoktur.

Bu devasa evrenin kontrolsüz nasıl sürdüğü, bir yaratıcı olmadan nasıl varolduğu akıl almaz.

İnsanlar sırf hayal güçlerini, mantıklarını genişletemedikleri için icat ettiler bunu... Sırf kendilerini endişe edecek bir şey olmadığına dair teselli etmek için; aksi halde uyumak bile çok zor olurdu. Milyonlarca yıldız ve galaksi hareket ediyor ve geceleyin çarpışmanın nerede olacağını kim bilebilir ki. Kimse bunları gözetmiyor. Hiçbir polis, hiçbir mahkeme, hiçbir yasa yok...

Fakat gariptir ki her şey pürüzsüzce akıyor. Mevsimler değişiyor ve yağmur dolu bulutlar geliyor. Mevsimler değişiyor ve yeni yapraklar ve yeni çiçekler geliyor... ve bu ezelden beri böyle süregelmiştir. Kimse kayıt tutmuyor, kimse güneşe zamanın geldiğini söylemiyor, 'Hadi çık! Yorganının altından çık!' Her şey mükemmel düzgün akıyor.

Aslında benim tanrıyı reddetmem de aynı muhakemeye dayanıyor. Ben tanrının olmadığını, çünkü hiçbir tanımın bu engin evreni idare edemeyeceğini söylüyorum. Bu sadece kendiliğinden olabilir... dışarıdan idare edilemez. İçsel bir tutarlılık, içsel bir organik birlik olmasaydı, dıştan kontrol eden hiçbir şey bunu ebediyetten ebediyete sürdüremezdi. Sıkılıp kendini vururdu, zira amaç neydi ki? Kimse ona karşılığını ödemez. Kimse adresini bile bilmez!

Bir adam acele elli dolara ihtiyacı olduğu için tanrıya bir mektup yazdı. Adresi bilmediği için üstüne 'Tanrı Baba, Posta müdürü eliyle' diye yazdı -çünkü posta müdürünün bilmesi gerekirdi. Posta müdürü zarfı açtı. Mektup neydi, onu kime göndermeyi tasarlamıştı -tanrıya mı? Mektubu okudu ve adam için çok üzüldü; gerçekten başı dertte olmalıydı. Adam annesinin ölmek üzere olduğunu ve hiç parası, işi, yemek parası, ilaç parası olmadığını yazıyordu. 'Sadece bir seferlik elli dolar gönder, bir daha asla istemem' diyordu.

Posta müdürü Şöyle dedi, "Bir şey yapılmalı, bu adam hayal kırıklığına uğramamalı."

Posta müdürü çok zengin değildi ve bürodaki herkesten bir şeyler verip katkıda bulunmalarını istedi. Kırkbeş dolar toplandı. "Hiç yoktan iyi" dedi, "Sadece beş dolar eksik." Kırkbeş doları gönderdi.

Adam çok kızdı. Tanrıya dedi ki, "Bak, gelecek defa gönderdiğinde asla posta ile gönderme, çünkü o insanlar beş doları hesaptan kestiler."

Benim anlayışıma göre bu dışarıdan idare edilemez. Bu çok daha akıl almaz; neden bir tanrı başına dert alsın ki ve ne kadar idare edebilir ki? Bazen yorulacak, bazen tatile çıkacaktır. Tatillerde ne olacak? Ya yorulduğu ve uykuya daldığı zamanlar? Sırf değişiklik olsun diye, sadece bir günlüğüne güller büyümeyi kesecek, yıldızlar yanlış yönde gidecek, güneş batıdan doğmaya başlayacak -bunu kim önleyecek?

Hayır bunu dışardan yapmak mümkün değil. Tanrı kesinlikle saçma. Kimse varoluşu dışardan idare edemez. Tek olasılık içerden idare etmek. Bu organik bir varlık.

2. Toplantı

21 Ağustos 1987

Tanrı- Psikolojik Yönden Sakatların Desteği

Sevgili Bhagwan,

'Tanrı Baba' kavramı yararlı bir kavram mı?

Dinlerin tanrısı 'baba' diye adlandırmaları tesadüf değildir. Bunlar psikolojik yönden hasta insanların fikirleridir. Hıristiyanlar rahiplerine 'baba' derler. Tanrısı baba diye adlandıran bu dinler, rahiplerini baba diye adlandıran bu dinler -patolojinizden, hastalığınızdan kurtulmanıza yardım edeceklerine sizin daha patolojik, daha hasta olmanıza yardım ederler. Onların tüm işi sizin hastalığınıza bağlıdır.

Evli bile olmayan tanrıya baba denmesi çok tuhaf; evli bile olmayan, çocukları bile olmayan rahiplere baba denmesi çok tuhaf. Fakat bunlara baba deniliyor, çünkü şu ya da bu gün herkes babasını özler; o zaman onlar bunun yerini alacak. Onlar vekil babalardır, fakat ölümlüdürler de, bir gün ölebilirler. Papa bile her an göçebilir. Böylece dinler ebedi bir baba yarattılar -en azından tanrı her zaman yanınızda kalacak. Ve tüm dinler tanrısı her yerde mevcut olarak tanımlarlar; güçlü -her şeye gücü yeten; bilen -her şeyi bilen.

Kapalı bir banyoda elbiseleriyle banyo yapan bir rahibenin hikâyesini duydum. Diğer rahibeler bunun bir tür delilik olduğunun farkına vardılar. Rahibeye sordular, 'Sorun nedir? Neden üstündekileri çıkartıp iyi bir duş almıyorsun?'

Rahibe şöyle dedi, 'Nasıl alabilirim ki? Tanrı her yerde.' Banyoda bile kapalı kapılar ardında yalnız değilsiniz. Tanrı bir tür röntgenci gibi, onun için banyoya kapandığınızda bile etrafınıza bakın -neler olduğunu seyrederek bir köşede saklanıyor olmalı.

Rahibe mantıksal olarak haklıydı, çünkü eğer tanrının her yerde olduğu tezi doğruysa, o zaman sırf bir kadın banyo yapıyor diye banyodan çıkmazdı. O kadar centilmen değildir o. Dışarda bile olsa eğer kadın banyo alıyorsa içeri girerdi; bu rahibe kesinlikle mantıklı bir şey yapıyordu.

Fakat bu tanrı onları koruyan, güvenceleri olan, banka hesapları olan bir baba figürü ihtiyacında olan insanlara yardım etmek için yaratıldı. O olmadan bu insanlar bu engin varoluş içinde yalnız kalırlardı.

Bu düşünceyi buraya bile taşıdınız -fakat ben sizin hastalığınızı destekleyemem. Ben tüm psikolojik hastalıkları yıkmak, size ruhsal bir refah vermek için buradayım.

Ne zaman kafaları sabit insanlar görsem -ki böyle olmayanlar çok az- tren istasyonlarında, hava alanlarında, kirli, kokan, tıka basa spagettiyle dolmuş İtalyanlara benzeyen oyuncak ayılarını

taşıyan küçük çocukları hatırlarım. Bu çocuklar ayılarına bağlanmıştır, onlar olmadan uyuyamazlar bile. Nereye giderlerse ayılarını da yanlarında taşırlar.

Sizin de oyuncak ayılarınız var fakat görünmez ayılar. Küçük çocuklar için tamam, ama kişi bu tür çocuksu psikolojiden çıkmalıdır; daha olgun olmalıdır.

Hiçbir Katolik olgun olamaz, hiçbir dindar olgun olamaz, çünkü hep yukarıda oyuncak ayı vardır -Tanrı! Sahte bir tez, bir yalan olmadan yaşayamazlar. Fakat bu yalan işe yarar -size belli bir teselli verir. Teselli ya da avuntu aramak geri kalmaktır. Bu geri kalmışlıktan kurtulun ve olgun olun.

The Rebellious Spirit,

15. Toplantı

17 Şubat 1987

Suç Kokan Yatırımlar

Sevgili Bhagwan,

Benim Hıristiyan yetiştiriliş tarzımdaki en güçlü şey bencil olmamak, kendimi düşünmemektir. Şimdi, kendimi hatırlayarak ve içe dönme dürtümü izleyerek bir rahatsızlık, suçluluk ve karmaşa kabuğunu iter gibiyim. Büyük bir fark olduğunu biliyorum. Bize bu konuda ne diyebilirsiniz?

Bütün dinler insanlığın gelişmesine büyük zarar verdiler, fakat insanlığa zarar verme konusunda Hıristiyanlık, baş sırayı alıyor. Onlar size karşı yaptıkları çirkin hareketleri gizlemek için güzel sözler sarf ettiler -örneğin, bencil olmama gibi. Kendini tanımayan bir adama bencil olmamasını söylemek o kadar gülünç ki insan Hıristiyanlığın bunu iki bin yıldır yaptığına inanmıyor.

Sokrat 'Kendini tanı' der. Diğer her şey ikinci sıradadır. Kendinizi tanıyınca bencil olmayabilirsiniz. Esasında bencil olmazsınız; bunun için çaba göstermezsiniz. Kendinizi tanıyarak sadece kendinizi değil başkalarının Özünü de tanırırsınız. Bu aynı şeydir. Bu tek bilinç, tek kıtadır. İnsanlar ada değildir.

Fakat Hıristiyanlık insanlara kendi varlıklarını nasıl tanıyacaklarını öğretmeden çok tehlikeli ve 'bencil olmama' gibi güzel bir sözcük kullandıkları için insanları hayran bırakan bir oyun oynadı. Bu dini gibi, ruhsal gibi görünüyor. Ben size 'önce bencil olun' dediğimde bu ruhsal görünmüyor.

Bencil mi? Zihniniz bencil olmamanın ruhsal olduğuna şartlanmış. Bunu biliyorum, fakat kendinizi tanıyacak kadar bencil olmazsanız bencil olmamak mümkün olmaz. Bencil olmama kendinizi tanımanın, kendiniz olmanın bir sonucu olarak ortaya çıkar. O zaman bencil olmama bir fazilet edimi olarak ortaya çıkmaz, cennette ödüller kazanmak amacıyla yerine getirilmez. O zaman bencil olmama sadece sizin doğanız olur ve bencil olmayan her edim kendi içinde bir ödül olur.

Fakat Hıristiyanlık öküzleri arabanın arkasına koydu; hiçbir şey hareket etmiyor, her şey batağa saplanıp kaldı. Öküzler saplanıp kaldı, çünkü araba onların önünde ve araba hareket edemiyor, çünkü hiç bir araba öküzler önünde olmadıkça hareket edemez.

Buraya gelen her Hıristiyana meditasyon bir suçluluk duygusu veriyor. Tüm dünyada bunca dert varken, insanlar bu kadar fakirken, açlıktan ölürlerken, AIDS'ten ölürlerken siz meditasyon mu yapıyorsunuz? Son derece bencil olmalısınız. Önce fakire yardım edin, önce AIDS'ten ıstırap çekenlere yardım edin, önce başka herkese yardım edin.

Fakat hayatınız çok kısa. Yetmiş ya da seksen yılda ne kadar bencil olmayan edimde

bulunabilirsiniz ki? Ya meditasyona ne zaman vakit bulacaksınız? Çünkü ne zaman meditasyon istesenez, fakirler orada, yeni hastalıklar ortaya çıktı, yetimler orada, dilenciler orada...

Hıristiyan bir anne oğluna şöyle diyordu, 'bencil olmamak dinimizin esaslarından. Asla bencil olma, başkalarına yardım et.'

Küçük oğlan -küçük oğlanlar sizin şu sözde büyük oğlanlarınızdan daha çok algılarlar ve daha nettirler- şöyle dedi. Bu çok garip görünüyor, benim başkalarına yardım etmem ve onların da bana yardım etmesi gerekmesi. Bunu neden basitleştirmiyoruz? Ben kendime yardım edeyim, onlarda kendilerine.' Dinin bu esası çok karmaşık görünüyor, gereksiz yere karmaşık.

Aslında Hıristiyanlık tüm Doğu dinlerini kendisine göre bencil gördükleri için aşağılamıştır. Oniki yıl meditasyon yapan Mahavira bir okulda öğretmen olmalı ya da bir hastanede bir hemşire olmalıydı -gerçi çıplak olduğu için bir parça tuhaf görünürdü! O yetimlere bakmalı, bir Rahibe Teresa olmalı ve bir Nobel ödülü almalıydı.

Meditasyon yapan kimsenin bir Nobel ödülü almadığı açık. Ne için alsın ki? Çünkü bencil olmayan hiç bir şey yapmadınız. Siz sadece meditasyon yapan, sessizliğinizden, saadetten ve huzurunuzdan zevk alan, gerçeği bulan, tanrıyı bulan, tüm hapishanelerden kurtulan dünyadaki en bencil insanlarsınız. Tüm bunlar bencilliktir.

Bu nedenle Hıristiyan zihni meditasyon düşüncesini kabul etmeyi biraz güç bulur. Hıristiyanlıkta meditasyon yoktur, sadece dua vardır. Gautama Buda'ya gerçekten dindar biri diyemezler, o fakirler için ne yapmıştır ki? Hastalar için ne yapmıştır ki? Yaşlılar için ne yapmıştır ki? O aydınlanmıştır -bu bencillikteki son noktadır.

Fakat Doğuda tümüyle farklı bir görüş vardır -çok daha mantıklı, çok daha makul, anlaşılır bir görüş. Doğu her zaman yüreğinizde bir huzur, bir sessizlik, varlığınızda bir şarkı, aydınlanmanızı yayan bir ışık olmadıkça kimseye bir hizmette bulunamayacağınızı düşünmüştür. Siz kendiniz hastasınız; siz kendiniz bir yetimsinizdir, çünkü nihai varoluş güvenliğini, ebedi yaşam güvenliğini daha bulmamışsınızdır. Siz kendiniz o kadar fakirsinizdir ki içinizde karanlıktan başka bir şey yoktur. Başkalarına nasıl yardım edebilirsiniz? Kendiniz boğuluyorsunuzdur. Başkalarına yardım etmeniz tehlikeli olur. Muhtemelen kendinizle birlikte diğerlerini de boğarsınız.

Önce kendiniz yüzmeyi öğrenmelisiniz. Ancak ondan sonra boğulan birine yardım edebilirsiniz.

Benim yaklaşımım çok net. Önce bencil olun ve içinizde bulunan her şeyi keşfedin -tüm sevinçleri, tüm saadeti ve tüm esrimeleri. O zaman bencil olmama sizi gölgeniz gibi izler -zira dans eden bir yüreğe, varlığınızda bir tanrıya sahip olmak için bunu paylaşmalısınız. Bir pinti gibi bunu sahiplenmeyi sürdüremezsiniz, çünkü içsel gelişiminizde pintilik ölümdür, içsel gelişmenin ekonomisi dış ekonomiden farklıdır.

Yolda bir dilenci duruyordu ve bir arabayı durdurdu. Üç gündür bir şey yemediği için bir şeyler istedi. Arabadaki adam daha yeni bir piyango kazanmıştı. Dilenciye bakınca gözlerine inanamadı -çok eski ve kirli olsa da giysileri iyi bir aileden geldiğini gösteriyordu; yüzü, konuşması, hepsi eğitim gördüğünün göstergesiydi.

O anda o kadar çok parası vardı ki bir yüzlük çıkartıp dilenciye verdi. Dilenci paraya baktı ve gülmeye başladı.

Arabadaki adam, 'Neden gülüyorsun?' dedi.

Dilenci şöyle yanıt verdi, 'Gülüyorum, çünkü çok geçmeden benim durduğum yerde sen duracaksın. Ben böyle dilenci oldum. Bir zamanlar benim de kendi arabam vardı; bir zamanlar bir yığın param vardı, fakat ben dağıtmayı sürdürdüm. Çok zaman almayacak. Seni yine göreceğim.'

Genel ekonomi öyledir ki vermeye devam ettikçe gittikçe daha aza sahip olursunuz. Fakat ruhsal ekonomi öyledir ki eğer vermezseniz gittikçe daha aza sahip olursunuz; eğer verirseniz gittikçe daha çok şeye sahip olursunuz.

Dış dünyayla iç dünyanın ekonomisi birbirine taban tabana zıttır. Önce içinizde zengin olun, önce bir imparator olun, o zaman paylaşacak o kadar çok şeyiniz olur ki buna bencil olmama bile demezsiniz ve bunun karşılığında herhangi bir ödül almayı bile istemezsiniz -ne burada ne öbür dünyada. Bir şey verdiğiniz birinden minnet bile istemezsiniz; tersine sizi, sevginizi, saadetinizi, esrimenizi reddetmediği için siz minnettar olursunuz. O almıştır, yüreğinizi, şarkılarınızı ve müziğinizi onun varlığına akıtmanıza izin vermiştir.

Hıristiyanların bencil olmama düşüncesi tam bir aptallıktır.

Doğu hiç bu şekilde düşünmemiştir. Doğunun gerçek arayışı çok uzundur. Bu tek bir basit gerçeği buldu, o da önce kendinize bakmanız gereğidir, ancak o zaman başkalarına da bakabilirsiniz

Kesin bir suçluluk hissediyorsunuz. Şöyle diyorsunuz, 'Bir rahatsızlık, suçluluk ve karmaşa kabuğunu iter gibiyim. Büyük bir fark olduğunu biliyorum. Bize bu konuda ne diyebilirsiniz?'

Bu basit bir olgu. Hıristiyanlık milyonlarca insanı yanlış yolda aldattı. Amerika'da aşırı tutucu Hıristiyanlar bizim birliğimizin yıkılmasının nedenidirler. Ronald Reagan aşırı tutucu bir Hıristiyandır ve aşırı tutucu bir Hıristiyan görebileceğiniz en fanatik; en bağınaz insandır. Biz kimseye bir kötülük yapmıyorduk, fakat onların sorunu bizim bu kadar mutlu olmamızı -bunu kaldıramadılar.

Burada bile...Doğu kendi zaferinin doruğunu unuttu -Buda ve Mahavira günlerini. Hıristiyan olmayan ve Hıristiyan ideolojisinden etkilenen insanlar bile. Hint Anayasası hayırseverliğin fakirlere yardım etmek, fakirlere eğitim vermek, fakirlere hastane yapmak olduğunu söyler.

Gautama Buda'nın öğretisinde bunların hiçbiri bulunmaz -fakirlere yardım etmeye karşı olduğundan değil, fakat eğer meditasyon yapıyorsanız yardım edeceğinizi, ama bununla

övünmeyeceğinizi bildiği için. Bu doğal, basit bir şey olacağı için.

Bu gizem okulundan vergi muaflığını aldılar, çünkü bunun hayırsever bir kurum olmadığını söylediler. Meditasyon öğretmek hayırseverlik değil. Bir hastane açmak hayırseverlik. Bir okul açmak ve tarih ve coğrafya öğretmek hayırseverlik.

Peki coğrafyada ne öğretirsiniz? İstanbul nerede, Timbuktu nerede, İstanbul'un Hind dilindeki adı Kustuntunia'dır. Tarihte ne öğretirsiniz? Cengiz Han'ı, Timurlenk'i, Nadir Şah'ı, Büyük İskender'i, Korkunç İvan'ı. Bu hayırseverliktir.

Fakat insanlara sessiz, huzurlu, sevgi dolu, neşeli, tatminkâr olmayı öğretmek hayırseverlik değildir. Bence meditasyon olmadan bir hayırseverlik olamaz.

Öyleyse suçluluk duygunuz yanlış bir şartlanma. Bundan hiç düşünmeden hemen kurtulun. Ben sizi tümüyle bencil yaparak bencil olmamanızı sağlayacağım. Önce sizi içsel olarak zengin kılacağım -öyle zengin, öylesine dolu dolu zengin ki tıpkı bir yağmur bulutunun yağmurunu susuz toprakla paylaşmak zorunda olması gibi bunu paylaşmak zorunda kalacaksınız

Fakat önce bulutun yağmurla dolu olması gerek. Boş bulutlara 'Önce bencil olmamanız gerek' demek akla aykırı.

İyi niyetli insanlar buraya gelip şöyle diyorlar, 'Bu tuhaf bir aşram. Fakirler için bir hastane açmalısınız; yetimleri toplamalısınız; dilencilere giysi dağıtmalısınız; yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmelisiniz.'

Benim yaklaşımım tümüyle farklı. Yetim olmamaları için fakirlere doğum kontrol yöntemleri dağıtabilirim. Nüfus patlaması olmaması için insanlara doğum kontrol hapı dağıtabilirim -zira bunun anlamını anlamıyorum; önce yetimleri, sonra yetimhaneleri yarat ve onlara hizmet edip hayatını harca.

Otuzbeş yıl önce konuşmaya başladığımda Hindistan'ın nüfusu sadece dört-yüz milyondur; ve ben o zamandan beri doğum kontrolünün gerekli olduğunu söylüyorum. Fakat bütün Hıristiyanlar doğum kontrolüne karşı ve sadece otuz-beş yıl içinde Hindistan nüfusunu ikiye katladı. Dört-yüz milyondan dokuz-yüz milyona çıktı. Beş-yüz milyon insan önlenebilirdi ve o zaman Rahibe Teresa'ya, Papa'nın Hindistan'a gelmesine ve bencil olmamayı öğretmesine gerek kalmazdı.

Fakat insanlar tuhaf -önce hasta olmalarına izin ver, sonra ilaç ver. Ve çok güzel yollar buldular: Her Lions ve Rotary Kulübünde üyeler için kutular vardır -eğer bir şişe ilaç alır ve iyileşirseniz kalan yarım şişeyi Rotary Kulübüne bağışlıyorsunuz. Bu şekilde ilaç topluyorlar ve muhteşem, bencil olmayan insanlar oluyorlar; ilaç dağıtıyorlar.

Hizmet onların düsturu -fakat bu çok kurnaz bir hizmet. Bu ilaçlar atılacaktı; eğer iyileştirdiyse bu ilacı ne yapacaksınız ki? Bütün bu ilaçları toplayıp fakirlere dağıtmak büyük bir fikir -ve halka hizmet ettiğiniz duygusunu yaşayın.

Benim görüşüme göre, insanın ilk başta ve öncelikle ihtiyacı olan bir meditasyon bilincidir.

Ve meditasyon bilinci edindikten sonra yaptığınız her şey herkese yardım eder; hiçbir zarar veremezsiniz, sadece şefkat ve sevgi dolu edimlerde bulunabilirsiniz.

Bu nedenle önce bencil olun. Kendinizi tanıyın, kendiniz olun, o zaman yaşantınız ne bu dünyada ne de öteki dünyada ödül beklemeyen bir paylaşım, bencil olmayan bir paylaşımından başka bir şey olmaz.

The Razor's Edge.

4. Toplantı

27 Ağustos 1987

İnsan- Zihinsel Mozaik

Sevgili Bhagwan,

Neden her zaman bir parçamın diğer bir parçamla savaştığını hissediyorum?

İnsanlık tarihi bir trajedidir ve bunun nedeni pek karmaşık değildir. Nedenini bulmak için çok uzağa gitmeniz gerekmez; nedeni herkeştir.

İnsanoğlunun tüm geçmişi insanda bir çatlak yarattı; her insanın içinde sürekli bir iç savaş var. Eğer kendinizi rahat hissetmiyorsanız bunun nedeni kişisel değildir. Hastalığınız toplumsaldır.

Kullanılan strateji sizi iki düşman kampa bölmektir: zorba ve buda, materyalist ve ruhsal.

Gerçekte bölünmüş değilsinizdir. Gerçekte siz uyumlu bir bütünsünüzdür.

Fakat zihninizde bir bütün olmadığınızın şartlanmışsınızdır; bedeninize karşı savaşmanız gerekir. Eğer ruhsal bir varlık olmak istiyorsanız, bedenin fethedilmesi, yenilmesi, yıkılması, mümkün olan her yolla işkence görmesi gerekir.

Bu tüm dünyada kabul edilen ideolojidir. Değişik kültür ve dinlerde formüller farklı olabilir, fakat temel kural aynıdır: insanı böl, içinde bir ihtilaf yarat, öyle ki bir parçası kendini daha yüksek hissedip kutsal hale gelsin ve öteki parçasını günahkâr olarak alçaltsın.

Ve sorun şu ki siz teksiniz, sizi bölmenin bir yolu yok. Her bölünme içinizde bir mutsuzluk yaratacaktır, her bölünme varlığınızın bir yarısının diğer yarısıyla savaştığı anlamına gelecektir. Ve eğer kendi içinizde savaşıyorsanız nasıl huzurlu olabilirsiniz ki?

Tüm insanlık şimdiye kadar şizofren bir şekilde yaşadı. Herkes parçalara bölündü. Dinleriniz, felsefeleriniz, ideolojileriniz iyileştirme yöntemleri değil, içsel ihtilaf ve savaşın temel nedenleri oldular. Kendinizi yaralıyorsunuz. Sağ eliniz sol elinizi, sol eliniz de sağ elinizi yaralıyor; her iki elinizde yaralı.

Batı sonunda zorbayla el ele gitmeyi seçti. Aklı başında kalmanın başka yolu yoktu -bir parça tümüyle yıkılmalı, görmezden gelinmeli, unutulmalıydı. Batı insanın içsel gerçekliğini, bilincini reddetti; insan sadece bedendir -ruh yoktur- ve yemek, içmek ve mutlu olmak tek dindir. Bu sadece zihne huzur vermenin, ihtilaftan kaçınmanın, bir sonuca ve karara varmanın bir yoludur - çünkü bu sizin tek bir şey olduğunuzu kabul eder: sadece madde, sadece beden.

Doğu diğer yolu seçti, fakat temel sorun aynıdır: Doğu sizin ruh olduğunuzu ve bedenin yanılısına olduğunu seçti. Madde var değildir, dünya rüyaların olduğu şeyden oluşmuştur, onun için

bu konuda canınızı sıkmayın. Onu reddedin, onu hepten unutun -o dikkate alınmaya değmez.

Yüzeyde Doğu ile Batı farklı şeyler yapıyor gibi görünüyor, fakat esasta farklı şeyler yapmıyorlar. Esasta tek olmanın ussal bir yolunu bulmaya çalışıyorlar, Çünkü iki olmak sürekli bir rahatsızlık, bir ihtilaf demektir, diğeri fikrinden vazgeçmek en iyisidir.

Doğu bedenini yanılsama, kurgu olduğunu, sadece bir görüntü, bir gölge olduğunu, hiç gerçekliğinin olmadığını söylüyor. Batı bilincin bir yan ürün olduğunu söylüyor; kendi içinde var olmadığını, sadece bir oluş olduğunu. Beden öldüğü zaman hiçbir şey kalmaz geriye. Beden her şeydir ve sizin hissettiğiniz bilinç sadece beden elementlerinin bir birleşimidir.

Batı ve Doğu neden farklı seçim yaptı? Bunun da anlaşılması gerek.

Birlik halinde bir varlık arayışı içinde olan Doğu zihni, Doğulu mistiklerin, azizlerin ve bilgelerin bahsettiği bu iç bilincin ve bedeni bir yanılsama diye adlandırmalarının ne demek olduğunu bulmaya çalıştılar. Bize beden gerçek gibi görünür, bilinç ise sadece bir sözcüktür. Fakat Doğudaki bütün azizler bu 'bilinç' sözcüğünün sizin gerçekliğiniz olduğunu söylediği için Doğu bedenine lehine karar vermeden önce bu gerçekliğin ne olduğunu bulmaya çalıştı.

Doğal eğilim bedenine lehine karar vermek olur, çünkü beden oradadır, zaten gerçek görünüyordur; bilincin araştırılması gerekir, içsel bir hac yolculuğu yapmanız gerekir.

Buda ve Mahavira gibi insanlar nedeniyle Doğu bu insanların samimi olduğunu reddedemedi. Samimilikleri o kadar açık, varlıkları o kadar etkileyici, sözleri o kadar hakimdi ki. Reddetmek olanaksızdı, ikna etmek için öne sürülen hiçbir delil yeterli değildi, çünkü bu insanların kendi delilleri, kendi geçerlilikleri vardı ve o denli huzurlu ve neşeli, öylesine rahat ve korkusuzdular ki. Her insanın sahip olmayı isteyeceği her şeye sahiptiler ve bir şekilde de hiçbir şeyleri yoktu. Kesinlikle kendi içlerinde bir kaynak, bir hazine bulmuşlardı. Ve yeterince araştırmadan bunu reddedemezsiniz. Bilinç olmadığını keşfedene dek bunu reddedemezsiniz.

Mis gibi kokan öyle insanlarımız vardı ki... onların gülünü göremiyorduk, fakat mis kokuları o denli yoğundu ki Doğu içine bakmaya çalıştı ve ruhun çok daha gerçek olduğunu buldu. Beden sadece bir görüntüdür.

Bu arada şunu da size hatırlatayım ki modern bilim maddenin yanılsama olduğu, maddenin var olmadığı, sadece öyle görüldüğü sonucuna vardı. Onlar çok farklı bir yönden gelerek bu sonuca vardılar. Maddenin derinlerini araştırarak, maddenin derinlerine indikçe gittikçe daha az cisimsel görüldüğünü buldular. Ve atomdan sonraki bir noktada hiç madde yoktur; sadece elektrik parçacıkları -madde değil, enerji- olan elektronlar vardır.

Sadece bir asır önce Nietzsche 'Tanrı öldü' dedi - bir asır içinde tüm bilimin belki tanrının yaşayabileceği, fakat maddenin ölü olduğunda hemfikir olacağını bilmeden.

Doğu içe doğru hareket etti ve bedenini, maddenin göreceli olarak cisimsel olmadığını buldu. Nihai gerçeklik bilince mahsustur.

Batıda gelişme farklı bir şekilde oldu ve bunun böyle olmasının nedenleri vardır. Doğu kadimdir. En azından onbin yıl boyunca insanın içsel gerçekliği sürekli, ısrarlı bir şekilde araştırılmıştır ve Doğunun tüm dehası buna adanmıştır. Beşbin yıl kadar önce Upanişad'lar burada yazıldığı zaman Batı bir insan toplumu olarak var değildi.

Yirmibeş asır önce Buda zamanında bile Batı pek evrimleşmemişti. Görüyorsunuz, biz Budayı armıha germedik ve Batı Buda'dan beşyüz yıl sonra İsa'yı çarmıha gerdi.

İsa'nın söyledikleri Buda'nın söylediklerine kıyasla hiçbir şeydi. Gautama Buda tanrı olmadığını söylüyordu; yine de kimse onu çarmıha germeyi duşunmedi. İsa Musevi İnanına karşı bir şey söylemiyordu; tersine, sadece onların kayıp peygamberi olduğunu söylüyor ve Eski Ahit'te yazılı her şeyi tekrarlıyordu. Eski dinle çelişen hiçbir şey söylemiyordu ve Buda Hinduizmdeki her şeye karşı geliyordu. Veda'ların gulun olduğunu söyledi, tanrı olmadığını söyledi, tüm rahiplerin dünyadaki en kurnaz insanlar olduğunu söyledi -Hindistan'daki rahipler, brahmin'ler en yüksek kasttır- fakat kimse onu çarmıha germeyi duşunmedi.

İnsanlar ona meydan okuyarak onunla tartıştılar, insanlar tartıştı ve onu tartışmada yenemediler... Onu yenemediler. Onun huzuruna çıktıkları zaman onun daha iyi bildiğini, kendi bilgilerinin sadece kitaplara dayandığını ve onun bilgisinin gerçek deneyim olduğunu anlayacak ve kabul edecek kadar samimiydiler.

Batının gelişimi Doğunun gelişimine kıyasla ocukadır. Onun gelişimi Yunanistan'da başlar. Fakat tanrıyı ne kabul eden ne de reddeden, sadece 'Ben deneyimlemedim, bu nedenle yalan söyleyemem -Tanrının varolup olmadığını söyleyemem. Herkesin bu konuda samimi olmasını isterdim. Karşılaşmadıka ne evet ne hayır demeyin; bilinemezci olun, sonuca varmayı erteleyin' diyen Sokrat bile.

Çok makul bir adam, fakat o da zehirlenmişti. Sizin geleneğinizi, sizin geçmişinizi reddetmiyordu, hiçbir şeyi reddetmiyordu; sadece daha ussal bir yaklaşım, daha mantıki bir yaklaşım için tartışıyordu. Bu bir suç değil -ve aldığı ödül şuydu: zehirlendi, toplum onun tehlikeli biri olduğuna karar verdi.

Batı toplumunu içsel gerçekliğe doğru değiştirmeyen bu insanlar ya çarmıha gerildiler ya da zehirlendiler. Doğal olarak yetenekli insanlar içsel meselelerden, gizemlerden konuşmaktan bile korkar oldular. Nesnel şeylerden, maddeden konuşmaya başladılar, unku madde inkar edilemez ve maddeyi derinlemesine incelemekte bir sorun yoktur.

İsa'nın çarmıha gerilmesi ve Sokrat'ın olumu Batılı dahilerin ilerlemesinin önünü tıkadı. Aklı olan herkes bunun sadece ölümlerini davet etmek olduğunu anladı; yeteneklerinizi ve dehanızı

toplumun aşılamayacağı bir şekilde kullanmak daha iyiydi.

Böylece Batı insanının tüm dehası beden için daha çok rahatlık, daha çok teknoloji, daha çok makine, madde hakkında daha çok bilgi yaratmak için bir hizmetçi oldu - ve herkes mutluydu. Bu tür meselelerde bile, dine karşı bir şey varsa hemen kilise ortaya çıkıp buna dur diyordu.

Örneğin, Galileo güneşin görüldüğü gibi dünyanın çevresinde dolaşmadığını, gerçekte öyle görünmese de dünyanın güneş etrafında döndüğünü yazdığı zaman papa tarafından mahkemeye çağrıldı ve şöyle soruldu - Galileo yaşlıydı, yetmişbeş yaşındaydı ve neredeyse ölüm döşeğindeydi - 'Kitabını değiştirmek zorundasın, çünkü İncil'e karşı. İncil'de güneşin dünyanın etrafında döndüğü yazıyor ve biz buna karşı tartışmalara hazır değiliz. Sadece kitabını değiştir; aksi halde cezan ölüm olur.'

Hiçbir tartışma dinlemeye hazır olmayan, sadece yaptırımında bulunmayı bilen gülünç bir kilise: Şunu yap yoksa ölmeye hazır ol!

Galileo'nun büyük bir mizah anlayışı olmalıydı. Şöyle dedi, 'Beni öldürmek için bunca zahmete girmenize gerek yok. Ben zaten öleceğim. Kitaba gelince, onu değiştireceğim, fakat şunu hatırlamanızı isterim, kitabımı değiştirmekle ne dünya değişecek ne de güneş değişecek. Dünya yine güneşin etrafında dönecek, çünkü onlar benim kitabımı okumuyorlar ve benim ne yazdığım umurlarında değil.'

Böylece kitabındaki bilgiyi değiştirdi ve dipnotta şöyle yazdı; 'Bu bilgiyi bunun hiçbir fark yaratmayacağını pekâlâ bilerek değiştiriyorum. Gerçeklik aynı kalır.'

Kopernik dünyanın İncil'de söylendiği gibi düz değil, yuvarlak olduğunu buldu ve hemen başı derde girdi. Bu tür meselelerin dinle bir ilgisi yoktur. Dinin dünyanın düz ya da yuvarlak olmasıyla ne ilgisi olsun ki? Dünyanın herhangi bir geometrik şekli olabilir -dinin bunla bir ilgisi yoktur.

Fakat Hıristiyanlık, Müslümanlık çok ilkel dinlerdir. Hinduizmin, Budacılığın, Taoculuğun kültürlü, incelikli tavrına sahip değillerdir. Onlar nasıl tartışılacağını bilmiyorlar, sadece nasıl savaşılabileceğini biliyorlar. Onların tek tartışmaları kılıç; kimin haklı olduğuna kılıcın ucunda karar veriliyor.

Buna şaşıracaksınız, ama Batıyı içsellik yönünde gitmekten alıkoyan kilisedir. O Batı insanını maddeye doğru gitmeye zorlamıştır. İçsel olan tümüyle kilisenin tekelindeydi ve bu konudaki her şeye onlar karar verdiler: araştırmaya gerek yoktu, keşfetmeye gerek yoktu, meditasyon yapmaya gerek yoktu. Sadece tanrıya inanmanız bekleniyordu. Fakat madde söz konusu oldukça bir şey yapabiliydiniz, bu İncil'le ihtilafa düşmediği sürece.

Kopernik Papa'ya şöyle dedi, 'Bu sadece küçük bir şey ve dünyanın yuvarlak olduğuna dair her tür kanıtım var. Bu benim ömür boyu süren çalışmam ve dini etkilemiyor.'

Papa dedi ki, 'Anlamıyorum. Sorun bunun dini etkileyip etkilemediği değil; sorun İncil'in Tanrının kitabı olması. Eğer İncil'deki tek bir ifade yanlış çıkarsa bunun büyük göstergeleri vardır: öncelikle de tanrının yanılmış olabileceği. Bunu kabul edemeyiz.'

Onlar papanın bile yanılmış olabileceğini kabul edemiyorlar, tanrıya ne denir ki. Papa uzak bir temsilci. İsa tanrıyı temsil eder ve papa da İsa'yı temsil eder-doğrudan değil, fakat ondan önce ölen yüzlerce papa aracılığıyla. Onlar aracılığıyla İsa ile bağlantılıdır ve İsa'nın tanrıyla doğrudan telefon hattı vardır. İncil'e karşı tek bir ifade, eğer geçerli olduğu ispat edilirse, tanrıyı yanılmış gösterebilir. Ve bu kabul edilemez -bu bir.

İkincisi, eğer bir ifadenin yanlış olduğu ispatlanırsa, diğer ifadelerin doğru olduğunun garantisi nedir? Bu şüphe yaratır. Bu inancın temelini sarsar. 'Bu nedenle İncil'deki hiçbir şeyin yanlış olduğunu kabul edemeyiz. İncil'e karşı gelmeyen her şeyi yapabilirsiniz.'

Doğal olarak geriye sadece madde kaldı. Fizik, kimya, zooloji, biyoloji, coğrafya konusunda araştırma yapabilirsiniz. Bütün bunları yapabilirsiniz... Özgürsünüz.

Kilise insanların içe dönmelerini engelleyen büyük bir Çin Seddi olmuştur. Tuhaf görünüyor, fakat doğru. Hıristiyan kilisesinin dünyadaki en büyük din düşmanı olduğu ispatlanmıştır. Diğer dinlerin düşman olduğu da ispatlanmıştır, fakat o kadar büyük bir düşman değil. Deha sadece maddeyle çalışmaya kalmıştır.

Doğuda dehanın ilk tercihi içsel yolculuktur. Ancak ikinci sınıf, alelade insanlar dış, maddi şeyler için çalışırlar; gerçek akıl her zaman meditasyon haline doğru hareket eder.

Yavaş yavaş aradaki mesafe daha büyüdü. Batı materyalist oldu -bunun tüm sorumluluğu kiliseye aittir- ve Doğu insanları gittikçe daha ruhani oldular. Her insanın içinde yaratılan bölünme, çatlak daha büyük çapta bir çatlak hâline geldi -Doğu ve Batı şeklinde.

Büyük bir şair şöyle yazdı, Doğu doğudur, Batı da batı ve bu ikisi asla buluşmayacak. Ve bu adam, Rudyard Kipling, Doğu ile çok ilgiliydi. Yıllarca Hindistan'da yaşadı, devlet görevlisiydi. Fakat farkı görünce -yani tüm Doğu bilincinin içe döndüğünü ve Batı bilincinin dışa döndüğünü... nasıl buluşabilirlerdi ki?

Benim tüm çalışmam Kipling'in hatalı olduğunu ispatlamak. Ben ne Batının batı ne de Doğunun doğu olduğunu söylemek isterim -ve bu ikisi zaten buluştu. Kimse batı değil, kimse de doğu değil. Fakat tavırlar anlaşılabilir ve tavırlar çok göze çarpıyor.

Benim tüm yaklaşımım her bireyin içine bir köprü kurmak, öyle ki tek bir bütün olabilesiniz. Bedeninize karşı olmayın; o sizin eviniz. Bilincinize karşı olmayın, çünkü bilinç olmadan eviniz çok iyi dekore olabilir, fakat bir efendisi olmaz, boş olur. Bunlar birlikte bir güzellik, daha dolu bir yaşam yaratırlar.

Sembolik olarak ben beden için Zorba'yı ruh için de Budayı seçtim. Söylediğim her söz -ister zorba ister buda hakkında olsun- otomatikman diğerini ima eder, çünkü benim için bunlar ayrılmazdır. Bu sadece bir vurgu meselesidir.

Zorba sadece başlangıçtır. Er ya da geç, eğer zorbaya tam ifade gücü verirseniz, daha iyi, daha yüksek, daha büyük bir şeyi düşünmek zorundasınız. Bu düşünmeyle olmaz; bu deneyimlerinizden ortaya çıkar- çünkü bu küçük deneyimler sıkıcı olmaya başlar.

Buda bir buda oldu çünkü bir zorba hayatı yaşamıştı. Buna doğru dikkat etmedi -yani yirmi dokuz yıl budanın hiçbir zorbanın yaşamayacağı bir hayat yaşamasına.

Buda'nın babası Buda'nın zevki için tüm krallıktaki güzel kızların seçilmesini sağladı. Değişik mevsimler için değişik yerlerde üç değişik saray yaptırdı. Güzel bahçeleri ve gölleri vardı. Buda'nın tüm hayatı lüks içindeydi, sırf lükstü. Fakat sıkıldı ve zihninde bir soru öne çıktı: hepsi bu mu? O zaman yarın ne için yaşayacağım? Yaşamın daha fazla bir anlamı olmalı; yoksa anlamsız olur.

Buda arayışı zorbadan yola çıktı.

Herkes buda olmaz ve bunun esas nedeni zorbanın yaşanmamasıdır.

Tezimi anlıyor musunuz? Tezim şu: Zorbayı dolu dolu yaşayın, doğal olarak bir buda yaşantısına girersiniz.

Bedeninizden, fiziksel varoluşunuzdan zevk alın. Bunda günah yok. Bunun ardında ruhsal gelişmeniz, ruhsal saadetiniz gizli. Bedensel zevklerden yorulduğunuz zaman, ancak o zaman şöyle soracaksınız: 'Başka bir şey var mı?' Ve bu soru sadece zihinsel olamaz, bu varoluşa mahsus olmalıdır. 'Başka bir şey var mı?' Ve bu varoluşa mahsus bir soru olduğu zaman içinizde başka bir şey bulursunuz.

Daha fazla bir şey vardır. Zorba sadece başlangıçtır. Buda, uyanmış ruh, bir kez sizi ele geçirdi mi, zevkin bir gölge bile olmadığını bilirsiniz. O kadar çok saadet vardır ki... Bu saadet zevke karşı değildir. Aslında, size saadet veren zevktir.

Buda ile zorba arasında bir savaş yoktur. Zorba oktur -eğer onu doğru izlerseniz, Buda'ya ulaşırsınız.

Beyond Enlightenment,

7. Toplantı

9 Ekim 1986

Dua-Kozmik Şikâyet Kutusu

Sevgili Bhagwan,

Bana çocukken öğretilen resmi dua bir şikâyete, bir dileğe benziyor. Bize gerçek duadan bahsedebilir misiniz?

Ben tanrıya inanmayan birine dindar değil demem. Tapınaklara ya da kiliseye gitmeyen birine dindar biri değil demem. Cenneti ve cehennemi, tüm bu saçmalıkları reddeden birine dindar biri değil demem. Fakat aldığı her şeyin -ve her an aldığı her nefesle, her kalp vuruşuyla aldığına değersiz olduğunu hisseden birine dindar değil derim. Yaşam sürekli size veriyor. Aynı yaşam size tatmadıkça hiçbir fikriniz olmayacağı büyük bir saadet de verebilir.

Sadece değersizliğinizi minnettarlığa, şükrana dönüştürün. Ve benim için bu tür bir minnet tek duadır. 'Bana neden bu kadar çok şey veriliyor ve neden üstüme bu kadar çok şey yağıyor, bunları hak etmek için ne yaptım ki. Şükretmek ve minnettar olmak dışında ne yapabilirim ki?' Bu minnettarlık içinizin derinliklerine, her hücrenize gömülür. Sadece minnet duyarsınız - o zaman bu duadır.

Dua denilen şeyler sahtedir. Milyonlarca tapınak, kilise, sinagog ve milyonlarca insan dua ediyor sürekli... Fakat duaları yanlış, çünkü hep bir şey istiyorlar; zaten almış olduklarına hiç teşekkür etmiyorlar. Dualarında, eğer iyi bakarsanız, bir dilenciye görürsünüz, minnettar olmayan bir dilenciye ve tüm dinlerin dualarında da bunu görürsünüz -ben her dine mümkün olduğunca derinlemesine baktım- şeylerin olması gerektiği gibi olmadığına dair belli bir şikâyet var, başkalarının daha çok aldığına, benim o kadar almadığıma dair.

Bunlar dua değil, sadece zaman harcamak; onlar duanın anlamını bile anlamamışlar. Duanın anlamı sözlerde değildir -ibadettedir. Ve ibadet tek anlama gelir -minnet, her şey için, ağaçlar yeşil olduğu için, toprağın susuzluğunu doyumak için yağmur geldiği için, varlığınızın derinliklerine inen bir şükrandır.

İlk yağmur yağdığına topraktan yayılan o hoş koku toprağın minnetidir, Ve ağaçlar yeşerir ve milyonlarca çiçek açar -bu toprağın şükranıdır, bu toprağın duasıdır. Siz de böyle olmalısınız, duanız böyle olmalı, minnetten başka bir şey değil.

Yavaş yavaş insan şikâyetin, dış bilemenin ne olduğunu unuttur. Minnettarlığı hissettikçe bir şey dilediğini tümüyle unuttur. Şeyler istemeden ona gelmeye başlar; sadece kapıyı açık tutması ve misafiri buyur etmesi gerekir. Sadece beklemeli ve sevgi dolu, ibadet dolu beklemelidir. Ben size

duanın anlamını hiçbir dinin insanlığa vermediği şekilde veriyorum; onların duaları o kadar çocuksu ve aptalca ki. Minnetarlık sizin gittikçe daha çok armağan almanızı mümkün kılar.

İnsanın zihnini asırlarca kontrol etmiş olan sözde dinler çoğunlukla kurgudur. Albert Camus'nün çok tuhaf fakat güzel ve doğru bir sözüne rastladım: 'Eğer tanrı varolmasaydı, onu icat etmek zorunda kalırdık', aksi halde başka kime şikâyet edecektiniz ki? Bütün bunların sorumluluğunu kimin omuzlarına atacaktınız? Kime kızacaktınız? Sizin güvenliğiniz kim olacaktı?

Camus, Tanrı varolmasaydı, onu icat etmek zorunda kalırdık ve eğer tanrı varolsaydı onu feshetmek zorunda kalırdık' derken çok önemli bir şey söylüyor. Neden, tanrı varolsaydı neden onu feshetmek zorunda kalırdık? Çünkü bu hoş görülemezdi. Ona bu kadar minnettar olmak aşağılanma gibi gelirdi- siz değersiz olurdunuz ve o size sürekli verirdi. Onu affedemezsiniz. O sizi aşağılardı, sizin değersizliğinizin farkına varmanızı sağlardı.

Albert Camus eğer tanrı varolsaydı, insanlar için ulaşılabilir olsaydı derken bunu demek istiyor, onu feshetmek zorunda kalırdık -çünkü bu hoş görülemezdi. O vermeyi sürdürüyor ve sizden hiçbir şey istemiyor, çünkü o her şeye sahip -bütün ona ait. Tüm haysiyetinizi alıyor. Birini bir şey için affedebilirsiniz, fakat insan olarak haysiyetinizi yıkan, onurunuzu çalan birini affedemezsiniz.

Neyse ki tanrı var -ve özellikle sizin için. Tanrıya inanan insanlar var; içlerinin derinliklerinde ona kızıyorlar. Dua edebilir ve saygılarını gösterebilirler, fakat içlerinin derinliklerinde şöyle hissederler, 'Neden karım kanser? Eğer tanrı merhametliyse, nerede o merhameti? Yıllardır dua ediyorum, neden fakirim ve hiç dua etmeyen, kiliseye veya tapınağa ya da sinagoga bile gitmeyen insanlar neden zengin? Ben dürüstüm ve insan zaafiyetinin izin verdiği ölçüde içten olmaya çalışıyorum, fakat hala fakirim, başarısızım, hiçbir şeyim. Ve kurnaz ve cimri olan ve para ve güç için her şeyi yapabilecek olanlar başarılı. Ve rahipler tanrının adil olduğunu söyleyip duruyorlar. Adalet nerede?' Bunlar sizin bilinçaltınızda birikip durur; bunları söylemeyebilirsiniz, zira bu tanrıyı çok kızdırabilir,

Eğer tanrı varolsaydı kesinlikle suikaste kurban giderdi; kesinlikle hoş görülemezdi. Neyse ki yok da kimse ona suikastta bulunamaz. Fakat maalesef insanlar ne suikast edebileceğiniz ne de iletişime geçebileceğiniz varsayımsal bir tanrı yarattı. Bu sadece varsayım, yine de insanların suçluluktan kurtulmalarına yardım ediyor. Rahipler bundan yararlanır. Onlar bu varsayımı canlı tutar, bunun için savaşır, çünkü suçluluktan kurtulmak için tanrıya sunu olarak verilenler rahibe gider - bunun için rahibin görevi insanların kendilerini daha çok suçlu hissetmelerini sağlamaktır. Bu bir iştir ve çok incelikli bir yapısı vardır. İnsanların her şey hakkında, her zevk hakkında suçlu hissetmelerini sağla...

Binlerce yıldır bütün dindar rahipler sizin zayıf olduğunuz alanları, doğanın suçlanabileceği alanları bulmayı başardılar. Ve siz hiçbir şey yapamazsınız, çünkü bu doğal bir şey, öyleyse doğal bir şekilde suçluluk hissedersiniz. Ve bütün dinlerinizin esası suçluluktur. Rahibin sizin suçluluk

hissetmenize ihtiyacı vardır ve siz de suçluluk yüzünden tanrıya ihtiyaç duyarsınız. Sizi kim affedecek? Duanız nedir? 'Affet bizi, biz günahkârız ve senin merhametin büyük. Affet bizi baba'... Ve sizi dinleyecek kimse yok.

Tanrı bir varsayım olduğu için suikast mümkün değil; onu hiçbir yerde bulamazsınız. Albert Camus haklı: eğer tanrı varolmasaydı onu icat etmek zorunda kalırdık. Bizim yaptığımız da bu- onu icat ettik. Eğer tanrı varolsaydı onu feshetmek zorunda kalırdık. 'Ben değersizim' duygusu varoluş sorunudur. Doğru, kimse değerli değil. Her şeyi hiçbir neden yokken aldık.

Varoluşa minnettar olmak tek gerçek dindir ve bunun bir sıfatı olması gerekmez. Hıristiyan veya Hindu ya da Müslüman; o sadece minnettarlıktır. Siz doğru yoldasınız; sadece değersizlik düşüncesine saplanmayın. Bu madalyonun bir yüzü; madalyonun öteki yüzü minnettarlıktır. Bu olumsuz yüzü, o da olumlu yüzü.

Olumlu olanla, pozitif olanla gitmeyi unutmayın, o zaman yoldan sapmazsınız. Işığa, saadete, şarkıya, dansa çıktığınız zaman gelir nihai olumluluk. Tüm bunlar içinizde daha da çok minnet yaratır. Sadece bir dua haline gelirsiniz.

The Invitation,

22. Toplantı

1 Eylül 1987

Vicdan- Bilinçaltının Tesellisi

Sevgili Bhagwan,

Lütfen ahlakla din arasındaki ilişkiden bahseder misiniz?

Ahlak meselesi çok önemli, çünkü ahlak asırlardır size söylenenler değildir. Bütün dinler ahlak düşüncesini sömürdüler. Değişik şekillerde öğretiyorlar, fakat temeli aynı: eğer ahlaklı olmazsanız dindar olamazsınız.

Ahlakla kastettikleri doğru olmanız, dürüst olmanız, yardımsever olmanız, şefkatli olmanız, şiddet karşıtı olmanız gerektiğidir. Tek kelimeyle, öncelikle bütün bu değerler içinizde olmalıdır, ancak o zaman dindar olmaya yönelebilirsiniz.

Tüm kavram alt üst olmuş. Bana göre, dindar olmadıkça ahlaklı olamazsınız.

Önce din gelir; ahlaklılık sadece bir yan üründür. Eğer bu yan ürünü insan karakterinin hedefi haline getirirseniz böyle sorunlu, mutsuz bir insanlık yaratırsınız. Arabayı öküzlerin önüne koyuyorsunuz -ne öküzler hareket edebilir ne de araba, her ikisi de olduğu yere saplanmış.

Bir insan doğrunun ne olduğunu bilmiyorsa nasıl doğru olabilir? Kim olduğunu bile bilmiyorsa nasıl dürüst olabilir? Eğer insan kendi içindeki sevgi kaynağını tanımiyorsa nasıl şefkatli olabilir? Şefkati nereden alacak ki? Onun ahlaklılık adına yapabileceği tek şey ikiyüzlü olmak, öyle gibi davranmaktır- Ve ikiyüzlü olmaktan daha çirkin bir şey yoktur- Sahte davranabilir, çok çabalayabilir, fakat her şey yapay ve yüzeysel kalır. Onu biraz kazıyın, tüm hayvani içgüdülerinin fırsat bulduğunda hemen öç almaya hazır bir halde canlı olduğunu görürsünüz.

Ahlakı dinin önüne koymak dinin insanlığa karşı işlediği en büyük suçlardan biridir. Bu düşünce bastırılmış bir insan yarattı ve bastırılmış bir insan hastadır, psikolojik olarak bölünmüştür, yapmak istemediği şeyleri yapmaya çalışarak sürekli kendisiyle savaş halindedir.

Ahlaklılık kolay ve sakin olmalıdır -tıpkı gölgeniz gibi; gölgenizi kendinizle birlikte sürüklemek zorunda değilsiniz, o kendiliğinden sizinle gelir. Fakat bu olmadı; olan psikolojik yönden hasta bir insanlığın ortaya çıkması. Herkes gergin, çünkü yaptığınız her şey hakkında doğru mu yoksa yanlış mı olduğuna dair bir çekişme var. Doğanız bir yönde gidiyor, koşullarınız ise tam tersi bir yönde ve bölünmüş bir ev uzun süre ayakta duramaz. Böylece herkes bir şekilde işbirliği yapıyor; aksi takdirde her zaman bir sinir çöküntüsü yaşama tehlikesi mevcut.

Ben hiç ahlak öğretmem.

Ahlak kendiliğinden gelmelidir.

Ben size doğrudan kendi varlığınızı deneyimlemeyi öğretiyorum.

Kendi bilincinizi anlamaya, içsel varlığınız daha odaklanmış hale gelmeye başladıkça gittikçe daha sessiz, daha sakin oldukça edimleriniz ahlaklılık yansıtır. Bu sizin yapmaya karar verdiğiniz bir şey değildir, bu bir gül dalındaki güller kadar doğal bir şeydir. Gül dalı perhiz yapıp, oruç tutup, tanrıya dua edip, kendini on emre göre disipline etmez; gül dalı hiçbir şey yapmaz. Gül dalı sadece sağlıklı olmalı, beslenmelidir ve çiçekler büyük bir güzellik açarak, hiç çaba göstermeden zamanında açar.

Çabayla gelen ahlak ahlaksızdır. Çabasız gelen ahlak tek ahlaktır.

Ahlaktan hiç bahsetmememin-nedeni bu -zira insanlık için bunca sorun yaratan ahlaklılıktır. Size neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair hazır düşünceler verdiler. Yaşamda, hazır düşünceler işe yaramaz, çünkü yaşam bir ırmak gibi durmadan değişir -yeni dönemler alır, yeni yerlere gider... dağlardan vadilere, vadilerden ovalara, ovalardan okyanuslara.

Heraklit, 'Aynı ırmağa iki kere giremezsin' derken haklıydı, çünkü ırmak hep akar. İkinci kez girdiğinde bu farklı bir su olur. Çünkü ayağınız ırmağın yüzeyine değdiğinde alttaki su akıyordur; ayağınız daha derine indikçe yüzeydeki su akıyordur; ve dibe değdiğiniz zaman o kadar çok su gitmiştir ki ... aynı su değildir artık. Ayağınızın aynı suya girdiği söylenemez.

Yaşam tıpkı bir ırmağa benzer -bir akıştır. Ve siz sabit dogmalar taşıyorsunuz. Kendinizi hep uygunsuz hissediyorsunuz, çünkü dogmalarınızı izliyorsunuz, yaşama karşı koyuyorsunuz; eğer yaşamı izlerseniz dogmalarınıza karşı koymak zorundasınız.

Bu nedenle benim bütün çabam sizin ahlaklılığınızı kendiliğinden kılmaktır. Bilinçli ve tetikte olmalı ve her duruma mutlak bir bilinçle tepki vermelisiniz: O zaman yaptığınız her şey doğru olur. Bu edimlerin doğru ya da yanlış olması meselesi değildir, bu bir bilinçlilik meselesidir -bunu bilinçli mi yoksa bir robot gibi bilinçsiz mi yaptığınızdır.

Tüm felsefe bilincinizi daha yükseğe çıkartmaya, içinizde hiçbir bilinçsizlik kalmayacak bir noktaya geliştirmeye dayanır; bir fener olursunuz. Bu ışıktaki, bu aydınlıkta yanlış bir şey yapmak imkânsız hale gelir. Bunu yapmaktan kaçındığınızdan değil bunu yapmak isterseniz bile yapamayacağınızdan. Ve bu bilinçlilik içinde yaptığınız her şey bir nimet olur.

Dünyadaki tüm insanlar ölü prensiplere göre davranıyorlar ve bu ölü prensipler gerçekliğe uymuyor. Uyamaz. Ancak kendiliğinden bir bilinç uyar...

Aradaki fark şöyle bir şey: geçen yıl ya da çocukken çektiğiniz bir fotoğrafınız var ve eğer bunun çocukluğunuzun fotoğrafı olduğunu bilmezseniz belki de kendinizi tanımazsınız, çünkü o kadar değiştiniz ki. Bu resim ölü, gelişmiyor; siz geliyorsunuz. Ahlak fotoğraflara benzer.

Din bir ayna gibidir. Eğer bir ocuk ona bakarsa çocuğu yansıtır; eğer yaşılı biri bakarsa, yaşılı birini yansıtır. O her zaman kendiliğindendir, şu andadır, gerçekliğe yanıt verir. Bilinçli bir insan da tıpkı ayna gibidir -gerçekliği yansıtır ve ona göre tepki verir. Tepkisi ahlakidir.

Bu nedenle ben vurguyu edimden alıp farkındalığa koyuyorum.

Ve eğer gittikçe daha çok insan farkında olabilirse dünya tümüyle farklı bir yer olur. Farkında olan biri savaşa gitmez. Dini metinler kendinizi ulusunuz için, dininiz için feda etmenin erdemlilik olduğunu söylese de bilinçli bir adam bu l düşünceyi izlemez. Onun için ulusun kendisi ahlaksız bir dşnicedir, çünkü insanlığı böler -ve savaş kesinlikle ahlaksızdır, iyi isimler, iyi sözcükler bulabilirsiniz - bu bazen din, bazen politik ideoloji, bazen Hıristiyanlık, bazen de komünizmdir -iyi fikirler, fakat gerçeklik insanları kasaplara çeviriyor.

Eğer dünya biraz daha bilinçli olsaydı askerler silahlarını atıp birbirlerine sarılır, bir ağacın altına oturup dedikodu yaparlardı. Politikacılar tüm orduları öldürmeye zorlayamaz. Papalar, dini liderler de kimseyi tanrı adına öldürmek gerektiğine ikna edemez. Tuhaf... Çünkü tanrı herkesi yarattı. Her kimi öldürürseniz tanrının yarattığını ldrrsnz. Eğer dünyayı tanrının yarattığı doğruysa o zaman savaş olmamalı -bu tek bir aile; uluslar olmamalı.

Bunlar ahlaksız şeyler; uluslar, dinler, insanlara karşı fark gözeten ve çatışma yaratan her şey.

Gerçek ahlaklılık bilincin yan ürünüdür. Ve bilinç sanatı da dindir. Hindu dini, Hıristiyan dini, Müslüman dini yoktur. Tek bir din vardır ve o da bilinç dinidir - o denli farkında, aydınlanmış ve uyanıksınızdır ki net bir şekilde görecek gözleriniz vardır ve bu netliğe göre tepki verirsiniz.

Bir bilinç adamı sözcüklerle kandırılmaz. Müslümanlar derler ki eğer bir din savaşında ölürseniz... Nasıl bir din savaşı olabilir ki? Savaş esas olarak din dışıdır. Fakat Hıristiyanlar, Müslümanlar ve tüm diğer dinler bir din savaşında ölürseniz öteki dünyada dllendirileceğinizi söylerler. Bu ahlaksız insanları öldürme edimi yüzünden dllendirileceksiniz. Fakat bunu güzel sözler -'din savaşı'- örtüyor.

Bir farkındalık insanı sözlerin içine girerek derinlemesine görür. Onu ne tanrı kandırabilir, ne kutsal kitaplar, ne uluslarınız, ne de politikacılar. O kendi bilincine göre yaşar. Onun bir bireyselliği, çok berrak bir bireyselliği vardır - üstünde bir toz zerresi bile olmayan, hiçbir şeyin glgelemediği saf bir aynası vardır.

Fakat insanlar neden öldürmekten, ıstıraptan, işkenceden zevk aldılar? Çünkü kendileri mutsuz, o kadar mutsuz ve bedbaht ki, başka birinin mutlu, sevinçli olduğunu göremiyorlar. Herkesin kendilerinden fazla ıstırap çekmesini istiyorlar.

Ahlak insanlara işkence etmenin çok iyi bir yoludur; onlara işkence etmeniz gerekmez, onlar

kendilerine işkence ederler -kendi karınızla sevişmek bile bir günahdır. Seksin günah olduğunu başkalarının karısı hakkında söylemezler ve seksle bağlantılı her şey bir günah olur. Seks doğal bir şeydir -ondan kaçınmanın yolu yoktur- böylece insanın zihnine seksin ahlaki olmadığını sokarak ve ona cinsel ve duygusal bir doğa vererek onu bir ikileme sokuyorsunuz.

Dünyada milyonlarca erkeğin seks yaptıktan sonra migren ağrısı çektiği keşfedildi. Erkeklerin neden migren ağrısı çektiklerinin sebebini bulmaya çalışan Hıristiyan bir bilim adamının bir raporunu okuyordum. -Hıristiyan olduğundan zihni şartlanmıştı.-

Bir yıl boyunca bu proje üstünde çalışıyordu. Şimdi psikolojik, kimyasal bir yığın neden ortaya koyan bir rapor oluşturdu -gerçek ise o kadar basit ki, araştırma yapmaya gerek yok. Gerçek, insanın zihnini iki parçayla ayırmanızdır. Bir parça 'yaptığın yanlış, bunu yapma' derken, diğer parça 'Bu karşı konulmaz bir dürtü. Bunu yapacağım' diyor. Bu iki parça birbiriyle çatışarak mücadeleye başlıyor.

Migren bir çatışmadan, zihninizdeki derin bir çatışmadan başka bir şey değildir. Yerliler seviştikten sonra migren ağrısı çekmezler. Katolikler herkesten fazla çekerler, çünkü o kadar derinden şartlanmışlardır ki zihinlerinde bir yarı oluşmuştur. Yüzyıllardır söylediklerinin bir temeli, bir kanıtı yok, fakat bunu tekrarlamayı sürdürüyorlar. Ve bir yalan çok tekrarlandığında gerçek gibi görünmeye başlar.

İnsan sözcüklerin farkında olmalıdır.

Bir adam bir bara gider ve bir Polonya şakası anlatır. Yanında oturan iri yarı, hantal, enerjik bir adam dönüp kindar bir şekilde söyle der, 'Ben Polonyalıyım. Şimdi bekle de oğullarımı getireyim.'

Sonra bağırır, 'İvan, kardeşini de alıp buraya gel.' Arka odadan ondan daha da iri olan iki adam çıkar. 'Joseph,' der adam, 'kuzenini al da buraya gel.' Arka kapıdan hepsinden daha iri iki adam daha çıkar. Beş adam şaka yapan adamın etrafını sarar.

'Şimdi,' der ilk Polonyalı, bu şakayı tamamlamak İstiyor musun?' "Hayır." der adam.

'Hayır mı? Neden hayır?' der Polonyalı yumruğunu açıp kapatarak, 'Korktun mu?'

'Hayır,' der adam, 'Sadece bunu beş adama açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.'

İnsanlar sözcükler konusunda çok akıllı. Her tür gerçekliği saklayabilirler. O korkuyor -beş adam onu öldürebilir- fakat çok güzel bir bahane buluyor: 'Şakanın anlamını beş adama açıklayarak kendimi sıkmak istemiyorum.'

Bütün dinler sözcüklerle oynayageldi ve insanların sözcüklerin içini görece kadar zeki olmalarına izin vermedi. Sözcüklerden, dogmalardan, kültlerden, itikatlerden oluşan bir orman yarattılar ve zavallı insanlar sırf ahlak adına bunun tüm yükünü taşıyorlar.

Size Şunu söylemek istiyorum: Ahlak konusunda canınızı sıkmayın.

Arayış içindeki içten birinin tek meselesi farkındalıktır, daha çok bilinçtir. Ve bilinciniz tüm edimlerinize göz kulak olur. Hiç çaba göstermeden edimleriniz ahlaki olur. Tıpkı çiçekler gibi – hiçbir edim olmadan, hiçbir çaba olmadan çevrenizde çiçek açarlar.

Ahlak bilinçli bir adamın yaşam tarzından başka bir şey değildir.

The Razor's Edge,

19. Toplantı

6 Mart 1987

Bir şey Eğer Zevk Veriyorsa, O Yasaktır

Sevgili Bhagwan,

Neden bütün dinler sekse karşı?

Bu yaşamın en duyarlı alanlarından biri, çünkü yaşam gücüyle ilişkili. Seks... bu sözcük çok fazla ayıplanıyor. Seksin ayıplanmasının nedeni bütün dinlerin insanların hoşlandıkları şeylere karşı olmak zorunda olmalarıydı. İnsanların mutsuz olması, onların huzur, teselli, çölde bir anlık bir vaha bulma olanaklarını yıkmak onların çıkarınadır.

Bu dinler için kesinlikle gerekliydi -yani insanların her olasılıktan, her tür hazzetme potansiyelinden mahrum olmaları.

Neden onlar için bu denli önemliydi? Önemliydi çünkü sizi, zihninizi başka bir yere öteki dünyaya taşımak istiyorlardı. Eğer burada gerçekten mutluysanız, neden öteki dünya hakkında canınızı sıkasınız ki? Öteki dünyanın varolması için sizin mutsuz olmanız kesinlikle gerekliydi. Öteki dünya kendi içinde var değildir; o sizin mutsuzluğunuzda, acınızda, kederinizde vardır.

Bütün dinler size bu zararı veriyor. Daha çok mutsuzluk, ıstırap, yara, öfke, kızgınlık yaralıyorlar -ve hepsi de tanrı adına, güzel sözler adına.

Sevgiden bahsediyorlar ve sizin âşık olma olanağınızı yıkıyorlar.

Ben sekse karşı değilim. Benim için seks yaşamdaki her şey kadar kutsal- günah ya da kutsal olan hiçbir şey yok. Yaşam tektir -tüm ayrımlar sahtedir ve seks yaşamın tam merkezidir.

Bu nedenle asırlardır neler olduğunu anlamalısınız. Seksi bastırdığımız an enerjiniz kendini ifade etmek için yeni yollar aramaya başlar.. Enerji durağan kalamaz. Bu temel bir yasadır: enerji durağan kalamaz, her zaman dinamiktir, enerji dinamizmdir. Eğer onu zorlayıp üstüne bir kapı kapatırsanız, o da başka kapılar açar. Fakat onu hapis tutamazsınız. Eğer enerjinin doğal akışı engellenirse, o zaman doğal olmayan bir yolla akar.

Seksi bastırılmış toplumların daha zengin olmasının nedeni budur.

Seksi bastırdığımız zaman, yerine sevginiz için bir şey, bir nesne koymalısınız. Kadın tehlikelidir, o cehenneme giden yoldur. Bütün kutsal kitaplar erkekler tarafından yazıldığı için cehenneme giden yol sadece kadındır. Ya erkekler?

Ben Hıristiyanlara, Müslümanlara, Hindulara eğer cehenneme giden yol kadınsa, o zaman sadece erkeğin cehenneme gidebileceğini söylüyorum; kadınlar asla gidemez. Yol her zaman olduğu

verde kalır, o hiçbir yere gidemez. Yolda insanlar giderler. Bu yolun şuraya gittiğini söyleriz, fakat bu bir dil aldatmasıdır; yol asla bir yere gitmez, sadece orada uzanır. Giden insanlardır. O zaman eğer cehenneme giden yol kadınlarsa, cehennem erkeklerle dolu olmalıdır. Sadece bir erkek-şovenist kulübü olmalıdır.

Kadınlar cehenneme giden yol değildir, fakat zihniniz bir kez bu şekilde şartlandı mı kadınları başka bir şeye yansıtırsınız; sevginiz için bir nesneye ihtiyacınız vardır. Sevgi nesneniz para olabilir. Neden bu kadar açgözlülük var? Neden insanlar deli gibi paraya bağlanıyorlar? Para onların sevgi nesnesi. Bir şekilde tüm yaşam enerjilerini paraya yöneltmeyi başardılar.

Şimdi onların paradan bile vazgeçmesini istiyorsunuz; yine sorun yaşanacaklar. Sevgi nesneleri politika oluyor. Politik bürokraside gittikçe daha yükselmek onların sevgi nesnesi oluyor. Politikacı başkanlığa, başbakanlığa göz koyuyor, tıpkı sevdalının sevgilisine göz koyduğu gibi. Bu sapıklıktır.

Eğilim gibi başka yönlere de yönlenebilir; o zaman sevgi nesnesi kitaplar olur. Kişi dindar olabilir; o zaman sevgi nesnesi tanrı olur... Sevginizi hayali bir nesneye yansıtabilirsiniz, fakat bu size tatmin vermez.

From Darkness to Light,

24. Toplantı

25 Mart 1985

Bekâret- Ölümçül Fazilet

Sevgili Bhagwan,

Sizin AIDS'ten dinlerin sorumlu olduğunu söylediğinizi duydum. Bunu biraz daha açar mısınız?

AIDS'ten dindar insanlar sorumlu, çünkü bekaret düşüncesini yarattılar -ki bu doğal değildir. Kimse iktidarsız olmadığı sürece bakir olamaz. Ve bunun anlaşılması gerekir -tüm tarihte iktidarsız olan kimse herhangi bir boyutta yaratıcı olmamıştır; büyük bir müzisyen, büyük bir şair, büyük bir bilim adamı, büyük bir mistik, hayır olmamıştır. Seks sizin enerjiniz, yaratıcı enerjiniz olduğu için en yaratıcı insanlar en seksüel insanlardır.

Bakirliği öğretmek doğaya karşıdır. Keşişleri manastırlara, rahibeleri de ayrı yerlere koyup karşılaşmalarına izin vermeyerek homoseksüelliği, lezbiyenliği yarattınız. Ve homoseksüellik de AIDS'i getirdi.

Dünyadaki her devlet bekâreti bir suç ilan etmeli ve bekâreti vaaz eden biri hemen hapse atılmalı, çünkü tüm dünyaya yayılan bu ölümçül hastalığın nedeni odur. Eğer sizi nükleer silahlar öldürmezse AIDS öldürecek.

Bu çirkin hastalık kesinlikle akıl dışı, mantıksız düşüncelere dayalıdır. Doğa size üreme gücü veriyor: doğa tanrıya karşı mı? Bu çok tuhaf geliyor. Bir yandan bu insanlar 'Dünyayı tanrı yarattı; tanrı her şeyi yarattı' diyor, o zaman seksi de o yaratmış olmalı. Yoksa tanrının insanı sekssiz yarattığı ve şeytanın insana cinselliği eklediği ayrımını mı yapıyorsunuz? Peki, şeytanı kim yarattı? Eğer tanrının her şeyin yaratıcısı olduğunu düşünüyorsanız şeytanın yaratıcısı da odur, kötünün yaratıcısı da odur, seksin yaratıcısı da odur, varolan her şeyin yaratıcısı da odur.

Tanrının seksi yaratması ve onun temsilcilerinin insanların bakir kalması gerektiğini söyleyerek sekse karşı olması çok garip. Onlar felsefenin, biyolojinin, kimyanın ABCsini bile anlamıyorlar. Bir insan bakir kalma yemini edebilir, fakat biyolojisini, fizyolojisini, kimyasını değiştirmek için ne yapabilir? Onlar Kutsal İncil'i okumuyorlar; hiçbir papayı anlamıyorlar; hiçbir saçmalığı dinlemiyorlar. Sadece işlerine devam ediyorlar.

Keşiş bile seks enerjisi, canlı spermeler yaratır ve bunlar için sadece sınırlı bir yeri vardır. Yer, nefes alır, her şeyi yapar; gittikçe daha çok içine alır ve eski spermeler dışarı çıkmak için acele eder. Şimdi zavallı insanı öyle bir duruma soktunuz ki bu konuda hiçbir şey yapamıyor. Ona şöyle diyebilirsiniz, 'Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, diye tekrarla!' Fakat şu spermeler bunları

dinlemez, inanmazlar; onlar inanan değildir. Sadece açık havaya çıkmak islerler, çünkü çok sınırlı bir hayatları vardır. Ve bir yol bulurlar. Eğer onlara doğal bir yol vermezseniz sapıklık yaratırsınız.

Tüm sapıklıkların nedeni dinlerinizde.

Ben papayla insanlık ve insanlığın refahı hakkında her şeyi tartışmaya hazırım. Halkının da hazır olmasını isterim - kardinallerinin, piskoposlarının, onu seçen insanların, böylece papalarının her şeye bir yanıtı olmadığını görürler. Bütün dinler aynı gemide olduğu için her şey sürüp gidiyor, çünkü temel sorunları birbirleriyle tartışmıyorlar.

Ben hiçbir dine mensup değilim, bu nedenle korkacak bir şeyim yok.

Hiçbir programım, hiçbir felsefem yok.

Ben sadece tüm insanlığın programını bozmak istiyorum.

Ve insanın tekrar programlanmasını istemiyorum -böylece insan masumiyet içinde, sevinç ve huzur içinde, şizofren çatlakları olmadan yaşayabilir.

*Socrates Poisoned Again
After Twenty-five Centuries,*

9. Toplantı

22 Şubat 1986

Din Denilen Organize Suç

Sevgili Bhagwan,

Roma Katolik Kilisesinin cinayet, terörizm, zimmete para geçirmek, uyuşturucu akışı ve inanılmaz miktarlarda büyük ve süregiden dolandırıcılıktaki rolünü, Amerika, İtalya, Güney Amerika, Polonya'daki politik yönlendirmelerini ortaya seren bir kitap okudum... bu liste Nazareth'li marangozun mesajından uzak olduğu kadar etkileyici de.

Lütfen yorum yapar mısınız?

Bu kitap Katolik kilisesindeki katil içgüdüyü anlamaya büyük bir katkıda bulunmuş. Aynıısının her din için yapılması gerek, çünkü hepsi de az ya da çok ayın şeyi yapıyorlar. Belki Katolik kilisesi en iyi örnek, çünkü o dünyadaki en organize ve sayıca en fazla izdeşi olan din - yediyüz milyon kişi Katolik.

Bu din hayal edebileceğiniz her suçu işledi. Binlerce kadını cadı olarak etiketleyerek canlı canlı yaktı. Hiçbir yerde şeytan yok, sadece her yerde cadı vardır, bu kadınlar yok edilmek için seçildi, çünkü Katolik kilisesinin rakipleriydiler. Dünyanın putperest (pagan) olduğu günlerin daha eski ve daha kadim geleneğini taşıyorlardı. Doğaya tapıyorlardı ve Katoliklik için bu en kötü suçtur - çünkü bu tanrıya ihtiyaç olmadığı, doğanın yeterli olduğu anlamına gelir. Bir kurtarıcı olarak İsa'ya gerek yoktur, çünkü kimse boğulmuyordur. Ve Katolik rahiplere ve günah çıkartma hücrelerine de gerek yoktur -çünkü doğa günah diye bir şey bilmiyordur.

Bu kadınlar putperest oldukları için canlı canlı yakıldılar. Fakat sırf putperest oldukları için onları yakmak yeterli bir bahane değildi; öyle bir şekilde kınanmalıydılar ki canlı canlı yakılmaları mantıksal olarak desteklenebilsin. Önce günlerce işkence gördüler -onlara işkence etmek için özel aletler geliştirildi- bir iki hafta yemek vermeden, uyutulmadan, dövülerek sürekli işkence edildikten sonra kadınlar sonunda çaresizlik içinde itiraf ettiler, çünkü eğer itiraf etmezlerse işkence sürecekti. Bunun anlamı nedir? Kurtulamayacağınız...

Kilise çok güçlüydü; o sadece din değil, aynı zamanda hükümetti de. Dinin ve hükümetin tüm kudretine sahipti. Bu nedenle bu kadınlar ne isteniyorsa itiraf ettiler; itiraf zorlamaydı.

Kilisenin gücü duruyor, dünyevi kudreti yirmi kilometrekarelik Vatikan'la sınırlı olsa da. Fakat o hala bir krallık, bağımsız bir ulus ve papa bu devletin başı.

Şimdi Vatikan bankasının yöneticisi saklanıyor, çünkü İtalyan hükümeti onu tutuklama kararı çıkardı -suçları çok büyük bulundu- fakat Vatikan'a giremiyorlar. Orası bağımsız bir ülke.

Belki papa dünyadaki en büyük mafyayı yönetiyor ve papanın bankası da uyuşturucudan gelen paraları akıyor -haftada milyonlarca doları- ve bankanın yöneticisi şimdi İtalyan hükümeti tarafından aranıyor, kefaletsiz tutuklama kararıyla ve polis Vatikan'ın etrafında onu bekliyor. Papa onu ödüllendirdi; o sadece bir piskopostu ve onu kardinal yaptı.

Papa dünya turlarında başka hiçbir papanın harcamadığı kadar para harcıyor. Daha bir kaç ay önce Avustralya gezisinde İngiltere Kraliçesinin gezisinde harcadığından daha çok harcadı. Hemen her yıl dünya turlarında dokuz milyon dolar harcıyor -ve tüm bu paralar eroinden ve uyuşturucudan geliyor. İnsanlığın bu kadar kör olması tuhaf. Bütün bu insanlar güzel sözler söyleyip duruyor; uyuşturucuya karşılar ve tüm imparatorlukları uyuşturucuya dayanıyor! Kendilerinin yaptığı her şeyi kınıyorlar. Homoseksüelliği kınıyorlar ve Katolik rahiplerin neredeyse yarısı homoseksüel. Bu çok ılımlı bir tahmin; yüzdenin bundan fazla olduğu tahmin ediliyor. Ya manastırdaki keşişlere ne denir - bu Polack'tan önceki papa homoseksüeldi. Papa olmadan önce Milano'da kardinaldi ve bir erkek arkadaşı vardı ve bu halkın diline düşmüştü. Sonra papa oldu ve yaptığı ilk şey erkek arkadaşını sekreteri olarak atamaktı. Tüm dünya onun homoseksüel olduğunu biliyordu -ve Katolik kilisesi homoseksüelliğe karşı ve kilisenin başı kendisi homoseksüel. Bu kesin sahtekârlık, samimiyetsizlik.

Milyonlarca insan haçlı seferlerinde, din savaşlarında, cihatlarda tanrı ve din adına öldürüldü. Bu kitap Roma Katolik Kilisesinin cinayet, terörizm, zimmete para geçirmek, uyuşturucu akışı ve inanılmaz miktarlarda büyük ve süregiden dolandırıcılıktaki rolünü, Amerika, İtalya, Güney Amerika, Polonya'daki politik yönlendirmelerini ortaya seren çok yardımcı bir kitap...

Daha birkaç gün önce papa kilisenin hiçbir tür politikaya karışmaması gerektiğini, Hıristiyan rahiplerin, piskoposların, kardinallerin politikadan uzak durması gerektiğini açıkladı. Ve bunları söylerken komünizme karşı savaşması için Polonya'da bir partiye milyonlarca dolar gönderiyordu - hemen hemen bir milyar dolar gönderdiği sanılıyor. Bu insanların o kadar çok yüzü var ki. Eğer politikayla ilgilenmeyecekseniz Polonya'da komünist partinin hükümette kalmamasıyla neden ilgileniyorsunuz ki? Ve bunun için bir milyar doları nereden buldunuz? Uyuşturuculardan...

Fakat bu yeni bir şey değil. Bu İsa'nın çarmıha gerilmesinden beri süregeliyor. Eğer bu zavallı marangozun oğlu öğretilerinin sonuçlarının bu olacağını bilseydi Yahudilerin onu öldürmesine gerek kalmazdı, o kendini öldürürdü.

Bu kitabın Katolik kilisesine yaptıkları tüm dinlere yapılmalı -onların çalışması derinden incelenmeli- ve onların da katoliklerden daha az suç işlemediğini göreceksiniz.

Budistlere ne oldu? Buda Hindistan'da doğdu. O kadar müthiş bir etkisi oldu ki tüm ülke etkisi altına girdi; milyonlarca insan Budist oldu. Ve öldüğü zaman bu milyonlarca insana ne oldu? Öldürüldüler, canlı canlı yakıldılar, ülkeden atıldılar.

Asya'nın bütünü Budisttir -çünkü Hindistan'dan kaçan bu insanlar canlarını kurtarmak için

Çin'e, Kore'ye, Vietnam'a, Tayland'a, Burma'ya, Japonya'ya, Sri Lanka'ya ulaştılar; tüm uzak doğuyu kapladılar. Hindistan dışında tüm uzak doğu Budisttir ve Hindistan'da yirmibeş asırdır tek bir Budist olmadı.

Böylesine müthiş bir hareket sadece buharlaşıp uçamaz.

Fakat bu Brahmanizme, Hinduizme karşı olduğu için Hindular bunu hoş göremediler, brahmanlar bunu hoş göremediler. Bu onların tüm mesleğini yıkıyordu -çünkü brahmanlar insanların üstünde asalak gibi yaşıyorlardı; dini ayinler dışında hiçbir şey yapmıyorlardı.

Buda tüm dini ayinlere karşıydı. Saçmalık dolu olan Veda'lara karşıydı. O yaşarken Hindular sessiz kaldılar, çünkü onu yenecek delilleri yoktu; söyledikleri o kadar açık ve doğrudu ki, ona karşı koymak mümkün değildi. Fakat öldüğü zaman Budistlere karşı müthiş bir kıyım başlatıldı.

Jainistlere karşı da aynısı oldu. Fakat kimse bir şey söyleyemez, çünkü hükümet hemen kimsenin dini duygularını incitmemeniz gerektiğini söyleyerek müdahale eder.

Bu garip. İnsanlar öldürülebilir ve bu konuda bir şey söylememelisin. Bu nedenle Hindistan'da bununla kıyaslanacak bir kitap yok -çünkü hükümet oylara bakar ve bu ülkede çoğunluk Hindudur.

Hiç kimse Müslümanların iktidardayken Hindulara ne yaptığını yazmadı -ne kadar güzel tapınaklar yıkıldı, asırların çalışmasını temsil eden ne kadar sanat eseri, heykel, tapınak yıkıldı, ne kadar kadına tecavüz edildi, ne kadar insanı ya müslüman olmaya ya da ölmeye ittikleri yazılmadı.

Hindistan'daki bütün Müslümanlar Arabistan'dan gelmedi; onlar din değiştirdiler ve kılıcın ucunda din değiştirdiler, ikna olarak değil, Müslümanlığın kendi dinlerinden daha iyi olduğu ispatlandığından değil, Müslümanlar kılıcı tek argüman olarak kullandılar -fakat neredeyse onbeş asırdır süren cinayet ve ırza geçmeler hakkında tek kitap yok.

Her dinin içine bakılmalı, derinleri araştırılmalı ve kamuoyu bu dinlerin insanlığa neler yaptığını öğrenmeli. Onların dini duygularının incineceğine dair bu saçmalık dikkate alınmamalı, insana karşı suç işlemeye devam edin ve bu söylendiği zaman dini duygularınız incinsin...

Bunların merhametsizce teşhir edilmesinin zamanı geldi, çünkü bu benim isyanımın başlangıcı için, bu çirkin kurumlara karşı büyük bir isyanın başlangıcı için zemin hazırlayacak ve tüm insanlığı sevgi dolu bir ilişki içine sokacak -ulus olmadan, din olmadan, derin bir dindarlıkla ve yaşama karşı büyük bir saygı ve varoluş için büyük bir minnettarlıkla.

Tüm gereken geniş bir isyankârlık, özellikle genç nesilde, çünkü gelecekte onlar yaşayacak. Geçmiş tekrarlanmamalı.

The Rebel,

13. Toplantı

7 Haziran 1987

Bela Yaratan Kateşizm^{2}

Sevgili Bhagwan,

Bu sözde dinlerin insanlığa verdiği en büyük zarar nedir?

Bu sözde dinlerin insanlığa verdiği en büyük zarar insanlığın gerçek dini bulmasını önlemeleridir. Onlar kendileri gerçek din olduklarını iddia ettiler.

Dünyadaki tüm dinler insan zihnini çocukluktan itibaren doğduğunuz dinin gerçek din olduğuna şartlandırdılar. Bir Hindu kendi dininin dünyadaki tek gerçek din olduğuna inanır, diğer bütün dinler sahtedir. Aynıısı Museviler, Hıristiyanlar, Müslümanlar, Budistler için de geçerlidir. Bunlar tek bir noktada anlaşılıyorlar ve o da gerçek dini bulmaya gerek olmadığıdır. Gerçek din her zaman sizin için oradadır -siz bu dinin içine doğdunuz.

Ben bu dinlerin en büyük zararının bu olduğunu söylüyorum, çünkü insan gerçek din olmadan gerçekten yaşayamaz, sadece bitkisel bir hayat sürer. Yapay bir varlık olarak kalır; hiçbir derinliğe, hiçbir hakikate ulaşamaz. Kendi derinlikleri hakkında hiçbir şey bilmez. Kendisini başkaları yoluyla, onların söyledikleri şeyler yoluyla tanır, tıpkı yüzünüzü ayna aracılığıyla tanımanız gibi.

Başkalarının düşünceleri yoluyla kendinizle tanışırsınız; kendinizi doğrudan tanımazsınız. Ve düşüncelerine bağlı kaldığınız insanlar da sizinle benzer durumdadır; kendilerini tanımazlar.

Bu dinler kör insanlardan oluşan bir toplum yarattı ve sizin gözlerinize ihtiyacınız olmadığını söyleyip duruyorlar. İsa'nın gözleri vardı; Hıristiyanların göze ne ihtiyacı var ki? Tek yapmanız gereken İsa'ya inanmak; o sizi cennete götürecektir, sadece onu izleyin. Düşünmenize izin yok, çünkü düşünmek sizi yoldan çıkartabilir. Onların sizi götürmek istediği yollardan farklı yollara çıkmanız şart, çünkü düşünmek şüphenizi, aklınızı keskinleştirmek demektir ve bu da bu sözde dinler için çok tehlikelidir.

Sözde dinler sizin kalın kafalı, ölü olmanızı, bir şekilde sürünmenizi istiyorlar; aklınızın olmamasını istiyorlar. Fakat buna iyi adlar vermekte pek yetenekliler; buna inanç diyorlar. Bu aklınızı öldürmekten başka bir şey değildir.

Gerçek bir din sizden inanç istemez. Gerçek bir din deneyim ister. Sizden şüphenizi atmanızı istemez, böylece sonuna kadar soruşturabilirsiniz.

Gerçek din sizin kendi gerçeğinizi bulmanıza yardım eder.

Ve unutmayın, benim gerçeğim asla sizin gerçeğiniz olamaz, çünkü gerçeği birinden diğerine aktarmanın bir yolu yoktur.

Muhammed'in gerçeği Muhammed'in gerçeğidir; sırf Müslüman olduğunuz için bu sizin

gerçeğiniz olamaz. Bu sizin için sadece bir inanç olarak kalır. Ve Muhammed'in bilip bilmediğini kim bilebilir ki? Kim bilir, İsa sadece bir fanatik, nevrotik olabilir. Modern psikiyatristlerle psikoanalistlerin hemfikir olduğu nokta budur -yani İsa'nın zihinsel bir vaka olduğu.

Tanrının tek oğlu olduğunu söylemek, 'Ben tüm dünyayı ıstıraptan ve günden kurtarmaya gelen mesihim' demek -sizce bu normal mi? Peki ne kadar insanı kurtardı? Tek bir insanı bile ıstırap ve günden kurtardığını sanmıyorum, O kesinlikle bir megalomandı.

Nasıl inanç sahibi olabilirsiniz? Buda gerçeği bilse bile onun bilip bilmediğini bilmenizin bir yolu yok. Evet, birinin gerçeği bildiğini eğer siz de bunu biliyorsanız anlarsınız; o zaman bunun kokusunu alma kapasiteniz olur. Aksi halde sadece kamuoyunun düşüncesine inanıyorsunuzdur: en aşağı seviyede olan kitle psikolojisine inanıyorsunuzdur.

Gerçek, en yüksek zekâya gelir.

Fakat en başından beri size inanmak öğretiliyse o zaman sakatsınızdır, yok olmuşsunuzdur, Eğer ta başından beri inanmaya şartlanmışsanız ruhunuzu kaybetmişsinizdir. O zaman bitkisel hayattasınızdır, yaşamazsınız. Dünyadaki milyonlarca insanın yaptığı da bu; bitkisel hayat yaşamak.

Nasıl bir hayatınız olabilir ki?

Kendinizi bile tanımıyorsunuz.

Nereden geldiğinizi, nereye gittiğinizi, bütün bunların anlamının ne olduğunu bilmiyorsunuz. Bunu bilmenizi kim engelledi? Şeytan değil, papalar, rahipler, hahamlar, *shankaracharya* 'lar. Gerçek şeytan bunlardır.

Benim anlayabildiğim kadarıyla, bütün bu sinagoglar, kiliseler, camiler, tapınakların hepsi de tanrıya değil şeytana adanmıştır, çünkü yaptıkları kutsal değildir, sırf cinayettir: tüm insanlığı katletmektir.

Fakat daha pek çok başka şey de yaptılar. Bu temel zarar tek başına verilemez, başka zararlarla desteklenmesi gerekir. Örneğin, dinler evrenin esrarını kaldırdılar. Ben bunun en büyük suçlardan biri olduğunu düşünüyorum: Bir daha tekrarlayayım, dinler evrenin esrarını kaldırdılar ve ben bunun en büyük suçlardan biri olduğunu düşünüyorum -bunu o kadar kurnazca, o kadar akıllıca yaptılar ki ne yaptıklarının farkında bile olmadınız.

Evrenin esrarını kaldırmak derken neyi kastediyorum? Size hazır cevaplar sunduklarını.

Tüm dinlerin belli bir kateşizmi vardır. Hıristiyanlar bana şöyle bir yaklaşımda bulundular: 'Neden kendi kateşizminizi içeren küçük bir el kitabı yazmıyorsunuz? Çünkü o kadar çok kitabınız var ki hepsini okumak, mesajınızı keşfetmek zor. Bu kolay olur; tıpkı Hıristiyanların yaptığı gibi bir kartpostalın üstüne kateşizminizi basabilirsiniz.'

Ben de onlara şöyle demek zorunda kaldım. Bu benim için olanaksız, çünkü benim kateşizmin yok. Kitaplarıma bakmak zorunda kalacaksınız. Bu ormana girip mesajı bulmak zorunda kalacaksınız. Ve bir mesaj mı bulacaksınız, yoksa şaşırıp kalacak mısınız, bunu bilemem. İkincisi daha yüksek bir olasılık.'

Bütün dinlerin bir kateşizmi vardır. Kateşizm nedir? Yanıtlanamayan sorulara yanıt vermek, hatta siz sormadan bile. Fakat hiçbir din 'Kafanızda soru işareti yaratan şeyler vardır, ama yanıt beklemeyin. Yaşam bir gizemdir diyecek kadar cesur değildir.'

Yaşam ancak yanıtlanamayan sorular olduğu zaman bir gizem olabilir.

O zaman din boğazınızdaki pençesini kaldırır. Eğer yanıtlanamayan sorular varsa mesihleriniz, tanrının elçileri, tanrının enkarnasyonları -bütün bu aptallar ne yaptılar? Esasta yanıtlanamayan ve yanıtlanmadan bırakılması gereken bütün soruları yanıtladılar. Dürüst bir insan, samimi bir zihin, 'Evet, bir soru var, fakat yanıtı yok' olgusunu kabul eder.

Aklınız olgunlaştıkça ve çeşitli yönlerden varoluşun içine girdikçe ve onu hissetmeye, yaşamaya ve sevmeye başladıkça varoluş bir şiir, bir resim, bir müzik, bir dans, bir aşk hikâyesi haline gelir -fakat ilahiyat haline gelmez. Yavaş yavaş çok daha gizemli olur; büyük gizem hazinelerinin üstüne oturduğunuzu asla hayal edemezsiniz. Fakat din size hazır yanıtlar verir.

Varoluş orada ve doğal olarak şu soru ortaya çıkıyor. 'Bunu kim yarattı?' Bu soruyla kalın. Başkasının yanıtını kabul etmeyin... çünkü her tarafta seyyar satıcılar var -Hıristiyanlar, Müslümanlar, Hindular, Budistler, Museviler- size sırf zehir olan bir şey satmaya çalışan her tür satıcı müşteri arayışı içinde.

Şöyle derler, 'Tanrı yarattı ya da Allah yarattı'. Evet, bir yanıt verdiler, fakat ne zarar verdiklerini biliyor musunuz? Eğer bu yanıtı kabul ederseniz sorunuz ölür.

Ve bu sorunuzun ölmesiyle araştırmanız da ölür. Şimdi asla araştırmayacaksınız. Keşke araştırsaydınız... Ve kendi yetkimle söyleyebilirim ki -ve benim yetkim Vedalara veya İncil'e ya da Kuran'a dayanmıyor, sadece benim deneyimime, benim araştırmama dayanıyor.

Kendi yetkimle söyleyebilirim ki benimki de dâhil olmak üzere başkasının yanıtını kabul etmeden araştırmayı sürdürürseniz yavaş yavaş yanıtın bulunmadığını fakat sorunun kaybolduğunu göreceksiniz.

Bu gizemin hissedildiği andır.

Farkı görüyor musunuz? Sözde dinler sorunuzu bastırıyor; sorunuzu örtbas etmek için üstünü bir yanıtla örtüyorlar -sanki tanrının yanıtıymış gibi verdikleri bir yanıtla, Hindular Veda'ların tanrı tarafından yazıldığını söylerler. Tam bir saçmalık! Çünkü Veda'larda saçma olduğu kesinlikle ispatlanan o kadar çok şey var ki. Eğer bu saçmalıkları tanrı yazdıysa o zaman tahttan indirilmeli.

Hepsi de sanki tanrıdan veya tanrının oğlundan ya da elçisinden gelmiş gibi yanıtlarını önemli, anlamlı, hatasız kılıyor. Bütün bu stratejiler yanıtlarının içinize işlenmesi ve sizi sorunuz bilinçaltınızda kayboluncaya dek şartlandırmak için kullanılıyor.

Gerçek bir dinin işlevi bütün bu yanıtları, bütün bu otoriteleri bertaraf etmek ve gerçek sorunuzu, şüphelerinizi ortaya çıkarıp bilinmezi araştırmanıza yardım etmektir. Bu tehlikeli bir yolculuktur.

Dinler size rahat hayatlar, uygun yaşama yolları verdiler. Fakat tehlikeli yaşamaya karar vermedikçe, karanlığa girmeye, kendiniz araştırmaya hazır olmadıkça yaşamamanın yolu yoktur.

Ve size söylüyorum, yanıtı bulamayacaksınız.

Kimse yanıtı bulamadı.

Tüm yanıtlar yalan.

Evet, gerçekliği bulacaksınız, fakat gerçeklik sorunuzun yanıtı değil. Gerçeklik sorunuzun ölümü olacak.

Ve sorunuz kaybolduğu zaman alınacak yanıt da olmaz, bu uzay gizemdir.

Gerçek bir din mistisizmdir.

Başlangıçta bilim eski dinlerin yürüdüğü yolu izlemeyi denedi. Fakat bilim bu çizgide uzun süre devam edemedi, çünkü bilim gerçekliği ele geçirmek zorundaydı ve din, sözde din kurgusaldı. Bu nedenle din kendi kurgusal dünyasında devam edebilir, fakat bilim er ya da geç gerçeklikle karşılaşmak zorundadır. Tek bir asır bile 'Yakında evrenin esrarını kaldıracağız, yakında her şeyi bileceğiz' düşüncesini sürdürmemiştir.

Şimdi, Albert Einstein'a ya da Lord Rutherford'a sorun, maddenin en derin gizemine girmiş olan bu insanlara sorun -söyledikleri mistiklerin söylediklerine benziyor. Ve çok alçakgönüllüler; onsekizinci yüzyılın eski egoizmi, ondokuzuncu yüzyıl bilimi dünyadan kayboldu. Şimdi bilim adamları dünyadaki en alçakgönüllü insanlar, çünkü bilmenin imkânsız olduğunu biliyorlar.

Daha iyi yaşayabiliriz, daha uzun yaşayabiliriz, daha rahat yaşayabiliriz -fakat yaşamın ne olduğunu bilemeyiz. Bu soru sonuna kadar bir soru olarak kalacak.

Benim tüm çabam sizi tekrar bilgisiz hale getirmektir.

Dinler sizi bilgili kılıyor ve verdikleri zarar da bu. Size bir saat içinde öğrenebileceğiniz ve bir papağan gibi tekrarlayabileceğiniz Hıristiyan kateşizmini o kadar kolay ve basit bir şekilde veriyorlar ki. Fakat gerçeği, sizi içten ve dıştan çevreleyen tek olanı bilemeyeceksiniz. Bu kateşizm size bunu vermez.

Fakat bilgiyi atmak en büyük sorunlardan biridir, çünkü bilgi egoyu o kadar çok besler ki ego gücü dâhilindeki tüm bilgiyi ister.

Ve ben bilgiyi atıp tekrar bir çocuk olmanız gerektiğini söylediğim zaman, hahamın ya da rahibin sizin aklınızı çelmeye başladığı noktadan başlamanız gerektiğini kastediyorum. O noktaya tekrar geri dönmelisiniz. Tekrar masum, cahil hiçbir şey bilmez hale gelmelisiniz, böylece soru yeniden ortaya çıkabilir. Araştırma tekrar başlar ve araştırmanın canlanmasıyla bitkisel hayat sürmezsiniz artık.

O zaman yaşam bir keşif, bir macera olur.

O zaman her şeyin etrafında gizemli bir aroma olmaya başlar.

O zaman bir gül sizi çağırdığı zaman geçip gidemezsiniz. Gülün kokusu bir çağrı değilse nedir? O gülün dilidir; 'Lütfen bir an için benimle ol. Burası çok soğuk, çok yalnızım.' Geçip gidemezsiniz, hiçbir çocuk geçip gidemez.

Fakat haham, Hindu din adamı, *maulvi* ve alim kitaplarla o kadar yüklü, zihinleri ıvır zıvırla o kadar doludur ki -bütün bu insanlar antikalar, ölü iskeletler toplarlar- gülü duyamazlar. Yine de her şeyi bilirler. Tanrıyı kimin yarattığını bile bilirler, dünyayı kimin yarattığını, ruhu kimin yarattığını bilirler, peki bu zavallı gül?

Fakat bir şaire sorun, şöyle diyebilir, 'Bir gül olan bir gül, bir güldür.' Bu bir yanıt mı? Bu ne bir soru ne de bir yanıt. Bu sadece bir tanım, bir düşünce; o sadece gördüğünü söylüyor. Kutsal kitaplardan alıntı yapmıyor. Fakat bunu yapan insanlar var...

Bu insanlar kendi deneyimleri olmayan sözlerle ve kitaplarla dolular. Fakat bir şey sizin deneyiminiz olmadıkça kendinizi aldatmayın. Bilgi çok aldatıcı olabilir; ve bu dinler insanları bilgili kılmaktan sorumludur.

Dinler insanların masum olmasına, bilgisiz olmasına yardım etmelidir; onların araştırmasına, incelemesine, soruşturmasına yardım etmelidir. Fakat bundan ziyade size her şeyi verdiler, bir tabağın içinde bulmanız gereken tüm yanıtları sundular ve onların bu armağanını alarak neyi yitirdiğinizin farkında bile değilsiniz. Her şeyi yitirdiniz.

Ödünç alınmış bir hayat sürüyorsunuz, çünkü onlar size nasıl yaşanacağını söyledi. Yaşamınızı nasıl disipline edeceğinizi anlattılar. Davranışlarınızı, doğanızı nasıl kontrol edeceğinizi anlattılar ve onları körü körüne izlediniz, şu basit prensibi anlamadan: Gautama Buda yalnız bir kez doğdu.

Yirmibeş asır boyunca insanlar Buda olmaya çalıştılar -ve tek bir kişi bile başaramadı. Bu basit bir olgudur. Ve ben iyi ki kimse başaramadı diyorum; birinin başarması talihsizlik olurdu. Kimse başaramadı, çünkü herkesin kendine özgü eşsizliği vardır: Buda'nın kendine özgü eşsizliği,

sizin kendinize özgü eşsizliğiniz vardır. Ne o sizi izlemeli, ne de siz onu. İzlemek taklit demektir.

Taklit eden biri olduğunuz an yaşamınızla teması yitirirsiniz. Bitkisel hayat yaşamaya başlayacağınızı söylerken bunu kastediyordum. Başka birinin rolünü oynarsınız ve kendi gerçek yaşantınızı tümüyle unutursunuz.

Bir kesişin girip asla dışarı çıkmadığı manastırlar, katolik manastırlar vardır; ve bu manastırlarda binlerce insan yaşıyor. Ne yapıyorlar? İsa'ya biraz benzemek için sürekli çabalıyorlar; tam İsa olmasa da kısmi bir İsa bile olabilir. Fakat bu taklit işe yaramaz. Bu size sahte, düzmece bir maske verebilir, fakat biraz kazıyınca gerçek kişiliğinizin hala orada olduğunu görürsünüz. Taklitle varoluşu aldatamazsınız; sadece kendinizi aldatabilirsiniz.

Bu dinler size ideal vererek -ne yapılacağı, ne düşünüleceği, ne olunacağı hakkında- her şeyi verdiler. Size yapacak bir şey bırakmadılar, sadece körü körüne izlemeniz gerekiyor. Ve eğer tüm insanlık kör bir şekilde işlev görüyorsa bunda şaşılacak bir şey yok.

Peki, kim sorumlu?

Bütün bu dinler sizin sahte, plastik olmanızdan sorumlu. Size detaylı olarak ne yiyip ne yemeyeceğinizi anlattılar; ne zaman uyuyup ne zaman kalkacağınızı. Tümüyle kontrol edildiniz. Bir robota döndünüz ve ne kadar robot olursanız o kadar büyük aziz olursunuz. O zaman size ibadet edilir, o zaman dininizin saygısını kazanırsınız. Ne kadar gerçek olmazsanız o kadar saygıdeğer olursunuz. Ve gerçekliğinizi gösterdiğiniz an tüm saygı geri çekilir.

Hayır, kimse size ilim veremez, bunu kendi farkındalığınızla bulmalısınız.

Sannyasin'ler bana nasıl yaşamaları, ne yapmaları, ne yapmamaları gerektiğini sorduklarında sadece şunu söylüyorum, 'Beni anlamıyorsunuz. Benim tek mesajım gittikçe daha çok kendiniz olmanızdır.'

İlki kendiniz olmaktır.

İkincisi kişinin kim olduğunu bilmesidir.

Onun için kendiniz kalın, doğal kalın.

Sizi yöneten bu yaşamın ne olduğunun gittikçe daha farkında olmaya çalışın.

Kalbinizde kim atıyor?

Soluğunuzun ardında kim var?

Sadece gittikçe daha uyanık olun -ve ne yaparsanız, ne düşünürseniz, ne hissederseniz hissedin sadece uyanık olun, tepedeki bir gözlemci olun ve bu gözlem sizin ilminiz olan ilmi bulmanıza yardım eder.

Bu gözlem ne yemeniz ve ne yememeniz gerektiğini, ne yapmanız ne yapmamanız gerektiğini bulmanıza yardım eder. Sürekli gözlemek sizi yük olan ve gereksiz yere taşıdığınız pek çok şeyden kurtarır ve sadece sizinle uyum içinde olanı -bir yük değil, bir rahatlama olanı-seçmenizi mümkün kılar.

Eğer uyanık yaşarsanız doğru yaşarsınız.

Eğer taklit içinde yaşarsanız yanlış yaşarsınız.

Benim için tek bir günah vardır, o da kendiniz olmamaktır.

Bütün dinler bunu önlediler. Geçmişin başımıza attığı bu saçmalaktan kurtulmanın zamanı geldi.

Eğer tekrar Adem ile Havva olabilseydiniz -Musa, Mahavira, Muhammed, İsa, Konfüçyüs, Lao Tzu olmadan... eğer tekrar yeni doğmuş, henüz cennet bahçesinden çıkan Adem ile Havva olsanız -ne yapacağımızı, hangi bilginin doğru olduğunu soracak kimse, hiçbir rahip, hiçbir papa yokken- ne yapardınız?

Onu yapın!

The Rajneesh Bible, 2. Cilt,

13. Hitabe

11 Kasım 1984

2. Bölüm

Dindarlık: Feragat Değil, Dönüşüm

Cennet Bahçesi Yeniden Ziyaret Edildi

Sevgili Bhagwan,

Cennet bahçesine, nasıl geri gidilir?

Cennet Bahçesini hiç terk etmediniz ki,

Hıristiyanların hikâyesi yanlış.

Bu Hıristiyan hikâyesi hakkında o kadar değişik açılardan konuştum ki -bu güzel bir hikâye ve müthiş bir potansiyeli var. Nerede olursanız olun hala cennet bahçesinde olduğunuz görüşü de hatırlanmalı. Sizi oradan atmaya tanrının bile gücü yetmez; sizi nereye atacak? Zira her yer cennet bahçesidir. Neden bir Hıristiyan ilahiyatçının şu soruyu ikibin yıldır sormadığını hep merak ederim: Tanrı Adem ile Havva'yı cennet bahçesinden attı, peki nereye attı? Varoluşun dışında bir yer var mı?

Her şey içerde, dışarda hiçbir şey yok.

Gerçekliğin sınırları yoktur; gerçeklikten dışarı atılamazsınız. Bu basit bir olgu sadece; hala cennet bahçesindesiniz, sadece uykuya daldınız.

Uykunuz zihninizden, arzularınızdan, rüyalarınızdan, hırslarınızdan, güdülerinizden oluşuyor. Bu saçmalıktan bir kez vazgeçince birden uyanıp cennet bahçesini bulacaksınız. Ve cennet bahçesi tanrıya mahsus değildir, onun tekelinde değildir. O herkese aittir, yaşayan her varlığa -çünkü tanrı sadece dünyada varolan bütün bilinçlerin ortak ismidir; Tanrı bir şahıs değildir.

Bu Hıristiyan hikâyesi Tanrıyı çok çirkinleştirdi. Eğer bu hikâyeyi tekrar yazmak zorunda olsaydım Adem ile Havva'ya vereceğim-ve size de bunu verirdim-ilk talimat şu olurdu: Bilgelik meyvasını yiyin, ebedi yaşamın meyvasını yiyin. Siz nihai bilince aitsiniz, siz ölümsüzlüğe alısınız.

Siz bir Budasınız. Sadece silkinip kalkmanız gerekiyor.

Çeşitli çilekeşlik uygulaması yapıp kapıları çalmanız, dilenmeniz ve şöyle dua etmeniz gerekmiyor: 'Tanrım, lütfen kapıyı aç. O meyveyi asla yemeyeceğim Ona asla bakmayacağım.' Siz ağacın altında oturuyorsunuz. Sadece gözlerinizi açın ve bilgelik sizin olsun, ebedi hayat sizin olsun. Ve bunlar iki ağaç değildir...

Bu hikâye pek çok noktada yanlıştır. Öncelikle, baba olan bir Tanrı sizi ebedi hayattan ve bilge olmaktan alıkoyamaz. İkincisi, bilgelik ve ebedi hayat iki ayrı şey değildir; bunlar aynı

deneyimin iki yönüdür.

Size söylüyorum.

Bu Cennet Bahçesi.

Ta Hui,

32. Toplantı

17 Ağustos 1987

Benim Teslisim^{3}; Yaşam, Sevgi, Kahkaha

Sevgili Bhagwan,

İnsanlık günümüzde neden bu kadar mutsuz?

İlk Rus astronot Yuri Gagarin aydan geri döndüğü zaman -o aya bu kadar yakından bakan ve aynı zamanda da dünyaya bu kadar uzaktan bakan ilk insandı- o anda dünyanın bir bölgesini Sovyetler Birliği, bir bölgesini Amerika, bir bölgesini Çin diye tasarlayamadığı için hayretler içinde kaldığını söyledi; bölgeler yoktur. Ve tüm dünya ay kadar ışıltılıdır -bu ışıltıyı görmek için sadece uzaktan bakmak gerekir, çünkü güneş ışınları geri yansıyor.

Eğer aydan bakarsanız dünya ay gibi görünür ve ay da dünya gibi görünür. Ay ayın üstünde parlamaz; aya ışığını veren yansıyan güneş ışınlarıdır. Yuri Gagarin bundan önce bir mucizenin olacağını farkında değildi: ayın tıpkı dünyaya benzeyeceğinin ve dünyanın da ışıltılı olacağını. Dünya ayın sekiz katıdır, bu nedenle ışığı da sekiz kat büyüktür. Bu müthiş, bu hayal edilemez bir şey.

Moskova'ya geri döndüğünde insanlar ona sordular: 'Aydan dünyayı gördüğün zaman aklına gelen ilk düşünce neydi?'

'Beni affedin,' diye yanıtladı, 'Rus olduğumu tümüyle unuttum. Sadece şöyle dedim, 'Ah, benim güzel dünyam.' Aklıma gelen ilk sözler bunlardı,'

Basit bir olguyu görmek için bu kadar uzağa gitmeye gerek var mı? Bu bizim güzel dünyamız. O hiçbir ırka, hiçbir ulusa ait değil; o hepimize ait. Fakat haz duymak için yaşam enerjilerimizi ve güçlerimizi, aklımızı kullanmaktan ziyade ölümü üretmeye çalışıyoruz. Öyle görünüyor ki yaşamın tek işlevi ölümü üretmek. Bu çok saçma.

Bu gezegenin bin cennet olma kapasitesi var, fakat bu bize bağlı. Zavallı dağlar hiçbir şey yapamaz; zavallı ağaçlar güneşte, yağmurda dans edebilir, fakat bundan fazla bir şey yapamazlar. Tüm atmosferi ölüm istikametinden yaşamı onaylamaya doğru değiştirecek olan sadece insandır.

Ve bana göre, yaşamı onaylayan insan gerçek dindardır, yoksa her Pazar kiliseye, camiye veya sinagoga gidenler değil. Onlar dini çok ucuza satın alarak, hiçbir şeyi riske atmayarak, kendilerini dönüştürmeyerek sadece kendilerini aldatıyorlar. Oyun oynayacak çok güzel oyuncaklar geliştirdiler: tanrı heykelleri, cennetten inen kutsal yazılar, bizim hayal ettiğimiz elçiler ve peygamberler... Tanrının bize ihtimam gösterdiği ve bize elçi gönderdiği düşüncesini çok sevdiğimiz

için.

Egomuz yüzünden bu elçilere inandık. Egomuz yüzünden tanrıya inandık. Tanrı insanı yarattı ve tanrı insanı kendi imgesinde yarattı ve tanrı insanı nihai yaratılış olarak yarattı. Bundan sonra yaratmadı. Bu onun yaratıcılığının son imzası; o zaman beri emekli.

Benim için bunun çok farklı bir anlamı var. İnsan tanrı tarafından yaratıldığına inandı, çünkü bu ona büyük bir ego duygusu veriyor; 'Ben sıradan biri değilim, tanrının yarattığıyım.' Fakat benim için tanrı düşüncesi çok çirkin ve onun insanı yarattığı düşüncesi insanı bir kukla yapıyor. Birisi tarafından yaratıldığınız düşüncesi - imal edildiğiniz, belki el yapımı olduğunuz- tüm haysiyeti, onuru ve öz saygıyı alıp götürüyor. O zaman kendinize ait bir ruhunuz olamaz. O zaman kesinlikle bir mekanizmadan başka bir şey değilsinizdir. Ve dahası, kaprisli bir tanrının elindesinizdir. Öncelikle, ebediyen niye sessiz kaldı ve sizi yaratmadı?

Hıristiyanlığa göre, o insanı İsa'dan tam olarak dörtbindört yıl önce yarattı. Bunun Ocak ayının biri, Pazartesi günü olduğunu tahmin ediyorum; bu mantıklı bir çıkarsama. Sizi başka bir gün yaratamazdı, çünkü yaratılıştan önce takvim olamazdı. Bu nedenle sizi yarattığı gün bir Ocak ve Rabbimizin ilk yılı olmalı.

Bu bana şunu hatırlatıyor; Yahudi bir astrolog çok ünlüydü ve doğru tahminleriyle tanınıyordu. Adolf Hitler gönülsüz de olsa -fakat adamın geçmişte gerçekten olan olayları tahmin ettiğini iyi biliyordu- adamın kaderini okumasına izin verdi, çünkü kendi kaderi ulusunun kaderiydi. Onun gözünde kendi kaderi tüm dünyanın kaderiydi -ve sadece bir yıl için de değil; onun fikri tüm insanlık üstünde bin yıl hükmetmekti.

Musevi astrolog geldi, Hitler'in doğduğu zamanki yıldızları inceledi, kitaplarına baktı ve şöyle dedi, 'Tek bir şey kesin; bir Musevi bayramında öleceksin.'

Hitler şöyle dedi, 'Tuhaf bir kehanet; bununla ne demek istiyorsun?' Hangi bayram?'

Astrolog, 'Bu belli değil,' dedi. Sadece bu kadarı kesin -ve şu da kesin ki senin öldüğün gün Musevi bayramı olacak!'

Aynı şekilde, Tanrının dünyayı yarattığı gün Ocak ayının biri olmalı. Bunun başka yolu yok. Ve sadece altı bin yıl önce... Ya bundan önce? Ona kaprisli dememin nedeni bu. Bu kaprisli tanrı asırlar boyu sessiz kalıyor, hiçbir şey yaratmıyor ve sadece altı günde koca dünyayı yaratıyor - ve o zamandan beri onun hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Yedinci günde dinleniyor- peki, öyle olsun. Fakat Pazartesi günü ise dönülmeli. O asla işe dönmedi ve dahası işe dönmesi tehlikeli; ne yapacak? Şimdi geriye kalan tek şey yıkmak. Ve hiç nedensiz dünyayı yaratan bir tanrı hiç nedensiz onu yok edebilir de.

Ne neden yaratıldığınıza dair bir yanıtınız var ne de neden yok edilmediğinizi soracak

zamanınız olacak. Çünkü bir kez yok edildiniz mi yok edilirsiniz. Kim soracak nedenini?

Tanrının insanı yarattığı düşüncesi yaşamın tüm güzelliğini, tüm sevincini alıyor; bu sizi mekanizmalara çeviriyor. Ben tanrıyı yaşamınızdan çıkarmak isterdim, böylece hayatınızda ilk kez kendinizi bağımsız, özgür, yaratılmış bir kukla gibi değil de ebedi yaşam kaynağı olarak hissedebilirsiniz. Ancak o zaman haz duyabilirsiniz.

Dünya o kadar üzgün, o kadar Hıristiyan görünüyor ki. Üzgün olan sadece İsa değil -o affedilebilir, o çarmıhtaki zavallı bir adam, gülümseyip size merhaba demesini bekleyemezsiniz- fakat hemen herkesi temsil ediyor. Sadece Hıristiyanlar değil, fakat herkes sanki çarmıhta, görünmez bir çarmıhta gibi görünüyor... o kadar ciddi. Belki İsa herkesin kendi çarmıhını kendi omuzunda taşıması gerektiğinde haklıydı.

Neden herkes bir çarmıh taşımalı? Taşıyacak başka bir şey bulamaz mısınız? Bu düşüncüyü kabul edemem. Kimse çarmıh taşımamalı, ne kendisi için ne de başkası için. Hiç çarmıh taşımamalıyız. Taşıyacak güzel şeyler var: bir gitar taşıyabilirsiniz. Ve eğer ağır şeyleri seviyorsanız ağır şeyler taşıyabilirsiniz -eski büyük bir piyano gibi- fakat güzel bir şey, zeki bir adama layık bir şey, bir çarmıh değil.

Tüm insanlığın bir üzüntü denizinde boğulduğunu görüyorum, bunun nedeni de üzgün olmaya şartlanmanızdır. Dinleriniz şarkı söylemenizi, gülmenizi, dans etmenizi istemiyor, çünkü şarkı söyleyen, dans eden, gülen insanlar esasta bağımsız bir karaktere sahiptir. Kendilerine has bir eşsizlikleri ve bireysellikleri vardır. Onlar köle değildir ve sonucu ne olursa olsun köle olmayı kabul etmeyeceklerdir.

Bu dünya sadece sizin bazı çıkar çevreleri için çalışmanızı ve çok çalışmanızı istiyor; meditasyon yaparak veya gitar çalarak ya da yıldızların altında dans ederek zaman harcamanızı istemiyor. Çıkar çevreleri bundan hoşlanmaz. Onlar sizin üzgün, ciddi olmanızı isterler, böylece kolayca esir alınabilirsiniz, kolayca satın alınabilirsiniz, kolayca sömürülebilirsiniz...

Bir an tüm dünyanın güldüğünü, dans ettiğini, şarkı söylediğini düşünün -sadece bir saat için. Bütün kölelikler ortadan kalkar, bütün uluslar ortadan kalkar, bütün dinler ortadan kalkar. Doğal olarak, başkanlar ve başbakanlar, papalar ve ayetullahlar şaşkına döner. Neler oluyordur? Ve er ya da geç onlar da katılır, zira gülen, dans eden ve kimsenin bunun nedenini, neler olduğunu sormadığı bir insanlığın ortasında durmanın anlamı nedir? Kimsenin zamanı yoktur, herkes eğleniyordur. Çok geçmeden papayı da kalabalığın arasında görürsünüz, çünkü eğlenen kalabalığa dışardan bakmak çok beceriksizce, çok rahatsız edicidir. Eğer İsa yaşasaydı çok mümkündür ki çarmıhtan inip dans etmeye başlar, çarmıh ve Hıristiyanlık hakkında her şeyi unutturdu.

Tanrıya kim aldırır? Sadece bedbaht insanlar. Kiliseye kim gider? Sadece ölüme yakın olanlar, soğuktan, karanlıktan, yalnızlıktan ve mezardan korkan yaşlılar. Ve kıyamet günü gelene dek

mezarda ne kadar bekleneceğini kimse bilmiyor, içinde hareket bile edemediğiniz mezarda uzun, çok uzun bir bekleyiş olacak bu; dans etmek söz konusu bile olamaz!

Kıyamet gününde hiç yargılama olmayacağını size garanti edebilirim, çünkü milyarlarca insan olacak; asırlardır mezarlarda yatan insanlar, hepiniz ve gelecekteki tüm insanlar kıyamet gününde yerlerinden kalkacak. O kadar kalabalık olacak ki bu mümkün olmayacak-. Ve unutmayın, kalabalığın yarısı kadın olacak; o kadar çok gevezelik ve araştırma olacak ki -herkes karısını ya da kocasını arayacak. Bunun olası olduğunu sanmıyorum, özellikle o gün, kıyamet gününde. Bütün bu düşünceler saçmalık. Bir gün içinde! Ve bu zavallı insanlar neden mezarlarının içinde beklemeliler?

Bu nedenle insanlar mezarlarına yaklaştıkça, bir ayaklarının çukurda olduğunu hissettikleri zaman öteki ayaklarını da kiliseye koyuyorlar! Kim bilir, belki kilisede anlatılan tüm bu hikâyeler doğrudur ve zaten zararı da yok -neden şansımızı denemeyelim ki?

Yunanistan'dan sınır dışı edilmeden önce, Yunanistan başpiskoposu hükümeti eğer hemen sınır dışı edilmezsem evimi dinamitleyip ateşe vereceği ve orada benimle birlikte olan herkesin yakılacağı tehdidinde bulundu. Bu 'Düşmanını sev' -ben bir arkadaş bile değilim- ve 'Komşunu sev' diyen İsa'nın temsilcisi. 'Turisti sev' demeyi unutmuş.

Bunlar dindar insanlar! Peki, başpiskopos benden neden bu kadar rahatsız oldu? Çünkü Yunanlı ünlü bir film yönetmeninin deniz kenarındaki bahçeli güzel evinde konuştum... Bu eski, güzel, yenilenmiş, büyük bir bahçesi olan bir evdi ve ben bir ağacın altında oturup insanlarla konuşuyordum. Ve beni bir yıldır, iki yıldır, beş yıldır görmeyen insanlar dünyanın her tarafından toplanıyordu. Yakındaydım, bu nedenle hepsi gelmişti. Kimseye bir zararımız yoktu; sadece şarkı söyleyip dans ediyorduk; müzik çalıyordu; sorularını yanıtlıyordum.

Başpiskoposu ne rahatsız ediyordu?

Çünkü çok rahatsız olmuş olmalı; aksi halde kimse birini canlı canlı yakmakla tehdit etmez.

Sevinç... İnsanlar dans ediyordu, birbirlerine karşı sevgi doluydu, hazdan başka bir şey yoktu -ne dua, ne İsa, ne haç Korktu: 'Bu bizim genç kuşağımızı bozacak.'

Din insanın üstündeki hâkimiyetini kaybetti, fakat bilinçaltındaki hâkimiyetini değil. Bilinçli olarak insanlar meseleyi görebiliyor; o kadar basit ki: bu tür davranış sadece insanlık dışı değil, dinlerine göre kesinlikle İsa'ya, kutsal İncil'e de karşı. Fakat bilinçaltları güçlerinin ötesinde; başpiskoposu durdurmaya gidip ona şöyle diyemezlerdi, 'Bizi küçük düşürüyorsun, İsa'yı küçük düşürüyorsun ve davranışın Hıristiyanlığa karşı.'

Ne de hükümet başpiskoposa şöyle diyebilirdi: 'İstifa etmelisin; böyle bir görevde olmamalısın. Hiçbir şey yapmayan masum birine karşı tavrın, sürekli tehditlerin -bu yirmibeş insanı canlı canlı yakacağına dair çirkin tehdit- yakışık almıyor.' Fakat öyle görünüyor ki ne hükümetin

cesareti var ne de insanların. Sanki insanlar tüm gözüpekliklerini yitirmişler.

Dünyayı dolaştım ve deneyimlerime göre dinler insanlığı asırlardır hadım ediyor; tüm cesaretimizi, haysiyetimizi yıkıyorlar. Bir köle olmaya o kadar alışmışsınız ki isyan edemiyorsunuz. Ve gereken, acilen gereken de bu -tüm insanlık bütün sınırlara, hapishanelere ve zincirlere karşı isyan etmeli.

Karl Marx'ın bir ifadesine rastladım; onunla aynı fikirde değilim, fakat bu ifadeye katılmamak mümkün değil. Marx tüm dinlerin zincirlerinizin üstüne çiçekler koyduğunu, böylece zincirleri değil, sadece çiçekleri gördüğünüzü söylüyor.

Bütün çiçekleri ve zincirleri fırlatıp atın. Ancak o zaman kendinize ait bir yüreğiniz, bir bireyselliğiniz olabilir ve varoluş kahkahaları dolu hale gelebilir. Biz buraya gereksiz yere bedbaht olmaya gelmedik, fakat öyle görünüyor ki bedbaht olmak için o kadar iyi eğitildik ki aksine bir fırsat çıksa bile bunu kaçıırız.

Bali'de eski bir deyiş vardır: Eğer mutluyusan dans etmeyi her zaman öğrenebilirsin. Fakat temelde insan mutlu değil. O kadar mutsuz ki, sırf bu mutsuzluğunu unutmak için alkol içiyor, uyuşturucu kullanıyor, sırf bu bedbahtlığını, en azından bir kaç saatliğine, unutmak için.

Bedbaht olmak için hiçbir neden yok. Gerçekte bedbahtlık çok ender olmalı, mutluluk doğal olmalı. Kimseye 'Neden mutlu görünüyorsun?' diye sormamalısınız -fakat durum bu. Eğer mutlu görünüyor ve gülümsüyorsanız, herkes sanki yanlış bir şey varmış gibi size bakar. Bu zavallı adama ne oldu? Neden memnun memnun gülümsüyor? Hiç nedeni yok gibi görünüyor. Ve birisi sormak zorunda kalır: 'Sorun nedir?' Bir polis gelip şöyle sorar, 'Trafikte neden kalabalık yapıyorsun? Neden gülümsüyorsun? Neden dans ediyorsun?'

Sağlıklı ve mutlu olmak için bir neden göstermek gerekli mi? Fakat bedbaht olan birine kimse bir şey sormaz; kimse durup ona bakmaz bile. Bedbaht olmak doğal halimiz kabul edilir. Nedenini sormaya gerek yoktur. Eğer bunu düşünürseniz insanın nasıl akıl dışı bir duruma düştüğüne inanamazsınız.

Bir doktor testlerin sonuçlarını açıklamak için hastasını çağırır, 'Bir kötü haberim, bir de daha kötü haberim var', der doktor. 'Kötü haber şu, sadece yirmidört saat ömrün kaldı.'

Ah, hayır,' der hasta, bundan daha kötü ne olabilir ki?'

Doktor yanıtlar, 'Dünden beri sana ulaşmaya çalışıyordum.'

İnsan daha kötü bir duruma düşemez.

Fakat düştü; her çocuğun doğuştan sahip olduğu kahkahayı unuttu; sağlık ve bütünlüğe giden yolu yitirdi.

Kapı tam şu anda açılıyor -her zaman şimdide, yaşamın ve ölümün sürekli bulunduğu yerde. Siz ölüm istikametini seçtiniz, çünkü bu hâkim olan güçlerin çıkarınaydı ve siz üzüntü içinde boğulurken yaşamın geçip gittiğini unuttunuz.

Bir defasında Konfüçyüs'e bir müridi nasıl mutlu olunacağını sordu. Konfüçyüs şöyle dedi, 'Tuhaf bir soru soruyorsun; bu doğal bir şeydir. Hiçbir gül nasıl gül olunacağını sormaz.'

Üzüntü ve bedbahtlık söz konusu oldukça, mezarınızda bol bol vaktiniz olacak; o zaman gönlünüzce üzülebilirsiniz. Fakat yaşarken tümüyle canlı olun. Bu bütünsellik ve yoğunluktan mutluluk doğar ve mutlu biri kesinlikle dans etmeyi öğrenir. Şu eski Bali deyişine katılıyorum.

Tüm insanlığın mutlu olmasını, dans etmesini, şarkı söylemesini istiyoruz. O zaman tüm gezegen olgunlaşır, bilinci evrimleşir. Üzgün, bedbaht birinin keskin bir bilinci olamaz, onun bilinci sönüktür, bulanıktır, ağır ve karanlıktır. Ancak yürekten güldüğünüz zaman bir anda tüm karanlık kaybolur.

Kahkaha atarken gerçek sizsinizdir.

Üzülürken esas yüzünüzü toplumun sizden beklediği sahte bir kimlikle örtersiniz. Kimse sizin sokaklarda dans edecek kadar mutlu olmanızı istemez. Kimse yürekten gülmenizi istemez; aksi halde komşular duvarınıza vurup 'Kesin. Bedbahtlık tamam, ama kahkaha rahatsız edici' der. Bedbaht insanlar bedbaht olmayan insanlara tahammül edemezler.

Sokrat gibi insanların tek suçu çok mutlu olmalarıydı ve bu mutlulukları bedbahtlık içinde yaşayan büyük kitlelerde müthiş bir kıskançlık yarattı. Kitleler böyle mutlu insanlara tahammül edemezlerdi; onların yok edilmesi gerekir, çünkü içinizde bir isyan olasılığı yaratırlar ve siz isyandan korkuyorsunuz.

İnsan bir kez isyana âşık oldu mu doğru yoldadır.

Eski bir Rus hikâyesi vardır: Chelm halkı çok endişeli insanlardı; ne kadar endişe ettikleri hakkında bile endişe ediyorlardı. Böylece belediye reisiyle haham mum yapımcısı İrayı Chelm halkı yerine endişelenmeye atadılar. Ve bu iş için haftada dört ruble kazanacaktı.

Bu plan yürümedi, çünkü İra eve Ruth'a gidip şöyle dedi, 'Harika, haftada dört ruble kazanıyorum; endişe edecek hiçbir şeyim yok.' Doğal olarak işinden atıldı -haftada dört ruble almasının nedeni buydu, bu yüzden tüm şehir yerine endişelenmeliydi. Fakat bunu tümüyle unuttu... sadece hiçbir şey karşılığında haftada dört ruble alacağına seviniyordu. Doğal olarak şöyle dedi, 'Artık endişe edecek bir şey yok.' Fakat işini de böyle kaybetti!

Paddy kendini keyifsiz, hissediyordu ve bir doktora gitti. 'Hastalığımız için bir neden bulamıyorum.' dedi doktor. 'Açıkçası bunun nedeninin içki olduğunu sanıyorum.'

Paddy gitmek için ayağa kalkarak, 'Bu durumda,' dedi, 'ayık olduğunuz zaman tekrar

geleceğim.'

'Pekala,' dedi doktor, 'bana neden kız-kardeşinizden bu kadar nefret ettiğinizi anlatın.'

'Fakat benim bir kızkardeşim yok ki,' dedi Hymie Goldberg.

'Bak' dedi doktor, 'Eğer sana yardım etmemi istiyorsan, işbirliği yapmak zorundasın! Bir kızkardeşin olmadığını söyleyemezsin.'

Eğer bir kız kardeşiniz yoksa psikoanaliz başlayamaz! Ve kesinlikle işbirliğiniz gerekir. Dünya bu işte; daha kötü olamaz,

The Invitation,

11. Toplantı

26 Ağustos 1987

Tek Ayın- Yaşam Sevgisi

Sevgili Bhagwan,

Yaşamın amacı nedir?

Yaşamın kendinden başka amacı yoktur, çünkü yaşam tanrının başka bir adıdır. Dünyadaki başka her şeyin bir amacı olabilir, bir sonuca ulaşmak için araç olabilir; fakat hiç bir şey için araç olmayan ve her şeyin neticesi olan en azından bir şey bırakmalısınız.

Buna varoluş diyebilirsiniz.

Buna Tanrı diyebilirsiniz.

Buna yaşam diyebilirsiniz.

Tek bir gerçeğin değişik adları vardır.

Tanrı ilahiyatçıların yaşama verdiği addır ve bunun kendi içinde bir tehlikesi vardır, çünkü çürütülebilir; ona karşı tartışılabilir. Dünyanın neredeyse yarısı hiçbir tanrıya inanmıyor- sadece komünistler değil, Budistler, Jainistler de ve ateist olan binlerce özgür düşünceli insan da var. 'Tanrı' adı pek savunulabilir değil, çünkü bu adı insan verdi ve bunun hiçbir kanıtı, hiçbir ispatı yok. Bu az ya da çok boş bir sözcük olarak kalıyor. Bu onun ne anlama gelmesini istiyorsanız o anlama geliyor.

'Varoluş' daha iyi bir ad. Bu yüzyılın bütün büyük düşünürleri varoluşçudur. Tanrı sözcüğünden tümüyle vazgeçtiler. Onlar için varoluş kendi içinde yeterli. Fakat benim için, tıpkı tanrının bir uç olması gibi, varoluş da başka bir uç, çünkü varoluş sözcüğünde onun canlı olabileceğine dair bir ima yok -ölü de olabilir. Onun akıllı olduğuna dair bir ima yok -hiç akıllı olmayabilir. Onun bilinç olduğuna dair bir ima yok- hiç bilinci olmayabilir.

Bu nedenle benim seçimim 'yaşam' . Yaşam gerekli olan her şeyi içerir; üstelik delile ihtiyacı yoktur.

Siz yaşamsınız. Siz delilsiniz. Yaşamı reddedemezsiniz; bu nedenle tüm insanlık tarihinde yaşamı reddeden tek bir düşünür olmamıştır.

Milyonlar tanrıyı reddetti, fakat yaşamı nasıl reddedebilirsiniz? O sizin kalbinizde atıyor, o sizin soluğunuzda, o sizin gözlerinizde görünüyor. O sizin sevginizde ifade buluyor. Binbir şekilde kutlama yapıyor -ağaçlarda, kuşlarda, dağlarda, nehirlerde.

Yaşam her şeyin amacıdır. Bu nedenle yaşamın kendinden başka amacı olamaz. Bunu başka bir şekilde söylersek; yaşamın amacı esastır, gerçektir. Büyümek, gelişmek, kutlamak, dans etmek, sevmek, zevk almak onun kendi içindedir. Bunların hepsi yaşamın yönleridir.

Fakat şimdiye kadar, hiçbir din yaşamı tüm çabalarınızın, tüm gayretlerinizin amacı olarak kabul etmedi. Tersine, dinler yaşamı reddediyorlar ve varsayımsal bir tanrıyı destekliyorlar. Fakat yaşam o kadar gerçek ki binlerce yıllık dinler yaşam karşıtı olsalar da yaşamda bir oyuk açamadılar. Onların tanrısı yaşamın en iç merkezi değildi; onların tanrısı sadece yaşamı reddetmekle bulunabilirdi. Bu insanlığın geçtiği çok büyük bir felaketti. Yaşamı reddetmek düşüncesi ölüme saygı duymak anlamına gelir.

Tüm dinler ölüme ibadet eder. Sadece ölü azizlere ibadet etmeniz bir rastlantı değil. Onları yaşarken çarmıha gerersiniz; onları yaşarken ölüme gönderirsiniz. Onları yaşarken zehirlersiniz ve öldüklerinde de onlara ibadet edersiniz: Ani bir değişim olur, tüm tavrınız değişir.

Kimse bu değişimin psikolojisinin derinine inmedi. Şunu düşünmeye değer: Neden ölü azizlere ibadet edilip yaşayanlar mahkûm edildi? Çünkü ölü azizler dindar olmanın tüm şartlarını yerine getirir; gülmezler, zevk almazlar, sevmezler, dans etmezler, varoluşla hiçbir tür ilişkileri yoktur. Gerçekten de yaşamı bütün olarak reddetmişlerdir: soluk almazlar, artık kalpleri atmaz. Şimdi mükemmel dindarlardır! Günah işleyemezler. Bir şey kesin -onlara güvenebilirsiniz.

Yaşayan bir aziz bu kadar güvenilir değildir. Yarın fikrini değiştirebilir. Azizler günahkâr, günahkârlar da aziz olmuştur -bu nedenle ölene dek onlar hakkında kesin hiçbir şey söylenemez. Tapınaklardaki, kiliselerdeki, camilerdeki, *gurudvara*'lardaki, sinagoglardaki temel nedenlerden biri budur, kime ibadet ediyorsunuz? Ve bütün bunlardaki aptallığı görmüyorsunuz, yaşayanın ölüye ibadet ettiğini, şimdinin geçmişe ibadet ettiğini. Yaşam ölüme ibadet etmeye zorlanıyor.

Bu yaşam karşıtı dinler nedeniyle çağlar boyunca şu soru tekrar tekrar ortaya çıktı: yaşamın amacı nedir?

Sizin dinlerinize göre, yaşamın amacı onu reddetmek, onu yıkmak, mitsel, varsayımsal bir tanrı adına kendinize işkence etmektir.

Hayvanların yaşam dışında dini yoktur; ağaçların yaşam dışında dini yoktur; yıldızların yaşam dışında dini yoktur. İnsan dışında tüm varoluş sadece yaşama güvenir; başka tanrı yoktur ve başka tapınak yoktur. Kutsal kitap yoktur. Yaşam her şeyi içine alır.

O tanrıdır, tapınaktır, kutsal kitaptır ve onu tam olarak, tüm yüreğinizle yaşamak tek dindir.

Ben size, her anın bir kutlama haline geldiği öylesine bir bütünsellikle yaşamaktan başka amaç olmadığını öğretiyorum. Amaç düşüncesi geleceği akla getirir, çünkü bir amacın, bir sonun, bir hedefin geleceğe ihtiyacı vardır. Tüm hedefleriniz, sizi sahip olduğunuz tek gerçeklik olan şimdiden

mahrum eder. Gelecek sadece hayal gücünüzdür ve geçmiş de sadece belleğinizin kumlarında kalan ayak izleridir. Ne artık geçmiş gerçektir, ne de gelecek henüz gerçektir.

Bu an tek gerçekliktir.

Ve hiçbir yasak, hiçbir baskı, gelecek için hiçbir hırs, hiçbir korku olmaksızın yaşamak için -geçmiş i tekrar tekrar yaşamadan, tümüyle her anın içinde canlı, genç, anılar ve hayal gücü tarafından engellenmeden kalarak- öyle bir saflığınız, öyle bir masumiyetiniz var ki ben ancak bu masumiyete tanrısallık diyebilirim.

Benim için tanrı dünyayı yaratan biri değildir. Tanrı bütün olarak, yoğun bir şekilde -hiçbir şeyi saklamadan tüm yüreğinizle- yaşadığınız zaman sizin yarattığınız bir şeydir. Yaşamınız sadece andan ana süren bir sevinç, andan ana süren bir dans haline geldiğinde, yaşamınız bir ışık festivalinden başka bir şey olmadığı zaman... her an öyle değerlidir ki, zira bir kez gitti mi ebediyen gitmiştir.

Bir hedef için yaşamak şimdide yaşamadığınız anlamına gelir.

Bir cennet için yaşamak sadece açgözlülüktür.

Eğer şimdiyi kaçırıyorsanız, hiçbir kanıtı olmayan hayali bir cennetin ayaklarında elinizdeki gerçeği feda ediyorsunuzdur.

Yaşamın amacı yaşamın kendisidir -daha çok yaşam, daha derin yaşam, daha yüksek yaşam, ama her zaman yaşam, yaşamdan daha yüksek bir şey yoktur. Ve yaşama saygı bunun gerekli bir sonucudur. Eğer yaşamın amacı yaşamsa, o zaman yaşama saygı sizin dininiz olur. O zaman başkalarının hayatına saygı duyun, kimsenin hayatına müdahale etmeyin; birini sizin doğru bulduğunuz bir yolu izlemeye zorlamayın. Siz bu yolu izleyebilirsiniz, bu sizin özgürlüğünüzdür, fakat bunu asla başkasına empoze etmeyin.

Dünyanın organize bir dine ihtiyacı yok. Dünyanın kesinlikle dindar insanlara ihtiyacı var -Hindulara, Müslümanlara, Hıristiyanlara değil- dünyanın sadece daha zengin ve daha derin bir yaşam arayan bireylere ihtiyacı var, tanrıyı, cenneti arayanlara değil. Ve yaşam sonsuz derinleştiği zaman cennet olur; tanrının krallığına girersiniz. Ve bunun kapıları sizin yüreğinizin içinde. Fakat insanlar kör ve gelenek onları daha da körleştiriyor. Gelenek kör insanlara saygı duyuyor, düşünmeyen insanlara, şüphe etmeyen insanlara saygı duyuyor. Kuşkulu olmayan insanlara saygı duyuyor; o sadece insanların boyun eğen makinalar olmasını istiyor. Belki de geleneksel zihne göre makinalar dünyadaki en dindar insanlardır, çünkü asla başkaldırmazlar.

Benim anlayışıma göre, isyankâr olmayan biri dindar olamaz -geçmiş e karşı isyankâr, organize dinlere karşı isyankâr, size hâkim olmaya çalışan herkese karşı isyankâr. Ve size hâkim olmanın incelikli yollarını buldular: Bizim dinimiz en kadim olanı! Ne olmuş? - bu sizin dininizin en

çürük din olduğunu gösterir! Fakat onlar dini 'en kadim' yapmaya çalışıyorlar ki bir huşu duygusu hissedin. Eğer onbin yıl kimse isyan etmediyse bunda bir gerçek olmalı.

Her din çok kadim, çok eski olduğunu öne sürüyor. Çok eski olmayan dinler doğal olarak tersini öne sürmeye çalışıyorlar. Örneğin sadece beşyüz yıllık olan Sih dini veya bindörtüyük yıllık geçmişli olan Müslümanlık; onların öne sürdüğü eski dinlerin Tanrının insana gönderdiği mesajın daha eski versiyonları olduğudur: 'Biz insanlara tanrının en son mesajını getiriyoruz,'

Hazreti Muhammed şöyle diyordu, 'Daha önce başka elçiler vardı, fakat benden sonra başka elçi olmayacak, çünkü ben son mesajı getirdim.' Böylece tek Tanrı ve tek kutsal kitap. Kuran ve tek elçi Muhammed olduğunu söyleyebiliyordu. 'Benden sonra tanrıyla doğrudan iletişimi olduğunu iddia eden herkes mümkün olan en büyük günahı işliyordur.'

Tüm dinler aynı şeyi yapıyor: birinin arkadan geleceği ve dinlerinin yapısını değiştireceği korkusuyla kapıyı kapatıyor. Ve tabii kesinlikle değişmesi gerekiyor, çünkü zaman değişiyor. Eğer Mahavira bugün gelseydi her şeyin değiştiğini anlardı.

Yaşam durağan bir olgu değildir. O bir akış, ırmak gibi akan bir akıştır. Sürekli değişmesi gerekir. Andan ana farkındalık gerektirir; aksi halde geride kalırsınız.

Geride kalmamak aklın gelişimi için en önemli adımlardan biridir. Tüm dünya neredeyse geri kalmıştır ve sizin geri kalmanızdan sorumlu olanlar ibadet ettiğiniz insanlardır. Onlar binlerce yıl önce durdular ve siz hala onları izliyorsunuz. Bu arada her şey değişti.

Bir öğleden sonra eve erken gelen adam karısını yatakta çıplak bir halde çok sıkıntılı ve zor nefes alırken buldu. 'Tatlım, sorun ne?' diye sordu. 'Ben... ben bilmiyorum,' diye bağırdı kadın, 'Belki bir kalp krizi geçiriyorum.'

Adam telaşla doktoru çağırmaya aşağıya indi. Tam numarayı çeviriyordu ki küçük kızı içeri girip şöyle bağırdı, Baba, baba, dolapta çıplak bir adam var.'

Çılgına dönen adam telefonu yere fırlatıp yukarı koştu ve dolabın kapağını açtı; içeride en iyi arkadaşı duruyordu.

'İsa aşkına, Ed,' diye bağırdı adam, 'karım yatak odasında kalp krizi geçiriyor sen ise çocukları korkutarak çırılçıplak sinsice ortalıkta dolaşıyorsun!'

Dünyada sadece geri kalan insanlar kaldı.

II.Dünya Savaşının başında bir Nazi subayı kalabalık bir trende bir Yahudi ve ailesiyle bir kompartımanı paylaşmak zorunda kaldı. Bir süre onları görmezden geldikten sonra aşağılayarak şöyle dedi, 'Siz Yahudilerin akıllı olduğu söylenir. Bu sözde zekâ nereden geliyor?'

'Beslenmemizden geliyor,' der Yahudi, 'bol bol çiğ balık kafası yeriz,' Bunun üzerine

çantasını açıp 'yemek vakti!' dedi ve karısıyla çocuğuna balık kafaları vermeye koyuldu.

Heyecanlanan Nazi 'Dur bir dakika, ben de istiyorum,' dedi.

'Peki,' dedi Yahudi, 'sana yirmi beş dolara altı tane veririm.'

Nazi kabul edip balığı çiğnemeye başladı. Neredeyse kusuyordu, fakat çocuklar bağırmaya başladılar, 'Beyinlerini em, beyinlerini em!'

Nazi dördüncü balığında yahu diye şöyle dedi, 'Genellikle çöpe atılan altı balık kafası için yirmi beş dolar fazla değil mi?'

'Görüyor musun,' dedi Yahudi, 'şimdiden işe yaradı!'

The Hidden Splendor,

25. Toplantı

20 Mart 1987

Meditasyon Ortamı-Sevgi Çiçeği

Sevgili Bhagwan,

İnsanın kendini sevmesi ne demektir?

İnsan işe kendini sevmekle başlamamalı... çünkü kim olduğunuzu bilmiyorsunuz; kimi seveceksiniz? Eğer kendinizi sevmekle başlarsanız sadece sizin özünüz olmayan, sahte kişiliğiniz olan egonuzu seversiniz. Ve hemen herkes kişiliğinin egosunu sever. En çirkin kadına bile 'Ne kadar güzelsin' dediğinizde bunu kabul etmeden edemez.

Şöyle bir hikâye duydum: İki yaşlı adam köşede karşılaşır. 'Son sekiz haftadır nerelerdeydin?'

'Hapiste,' der ikinci adam.

'Hapiste mi? Nasıl oldu?' der birincisi.

İkinci adam yanıtlar, 'Sekiz hafta önce köşede duruyordum ve genç, güzel bir kız bir polisle gelip şöyle dedi, 'İşte, adam bu, memurum. Bana saldıran adam bu.' Ve bilirsin işte, o kadar gururum okşandı ki itiraf ettim.'

Doğru olmadığını pekâlâ bildiğiniz ne kadar çok şey itiraf ettiniz? İnsanlar ne kadar sevgi dolu, ne kadar içten, ne kadar güzel, ne kadar dürüst olduğunuzu söylüyor ve bunu asla inkâr etmiyorsunuz. Benim bahsettiğim sevgi bu değil.

Evet, kendinizi sevmenizi isterim, çünkü kendinizi sevmedikçe başkalarını sevemezsiniz. Eğer kendinizi sevmediyseniz sevginin ne olduğunu bilmezsiniz. Fakat kendinizi sevmeden önce tanımanız gerekir. Bu nedenle bu ikinci sıradadır, meditasyon ise birinci sırada.

Ve mucize şu ki eğer meditasyon yapıp yavaş yavaş egonuzdan ve kişiliğinizden çıkmaya ve gerçek özünüzü anlamaya başlarsanız sevgi kendiliğinden gelir. Bir şey yapmanıza gerek yoktur, kendiliğinden çiçek açar. Fakat sadece belli bir ortamda çiçek açar ve ben bu ortama meditasyon diyorum. Bu sessizlik ortamında, zihinsiz, hiçbir rahatsızlığın olmadığı, tümüyle net, huzurlu ve sessiz ortamda birden içinizde binlerce çiçeğin açtığını görürsünüz. Ve bu çiçeklerin kokusu sevgidir.

Doğal olarak, önce kendinizi seveceksiniz, bu sizin ilk karşılaşmanız olacak. Önce içinizde yükselen kokunun ve içinizde doğan aşığın farkına varacaksınız ve üstünüze saadet yağacak. O zaman sevgi doğanız olacak; o zaman pek çok şeyi seveceksiniz; o zaman her şeyi seveceksiniz.

Aslında cehaletimizde ilişkiyi biliriz, farkındalığımızda ise artık ilişki yoktur. Ben seni seviyorum değil; ben sevgiyim. Farkı anlamalısınız.

'Seni seviyorum' dediğiniz zaman, ya diğerleri? Ya tüm varoluş? Sevginiz ne kadar darsa o kadar hapsolmuştur. Kanatları kesilmiştir; gökyüzünde uçamaz; altın bir kafesin içindedir. Kafes güzel, fakat kafesin içindeki kuş gökyüzünde kanatlarını açmış uçarken gördüğünüz kuş değildir.

Sevginin bir ilişki, bir daralma değil, bir genişleme olması gerekir. Sevgi sizin niteliğiniz, karakteriniz, varlığınız, ışıltınız olmalıdır. Tıpkı güneşin özel olarak kimseye ışınlarını yaymaması gibi, meditasyon da sevgiyi herkese yayar. Tabii önce bu kişinin içinde hissedilir, sonra etrafa yayılmaya başlar. O zaman sadece insanları sevmekle kalmazsınız- ağaçları, kuşları seversiniz - sadece seversiniz -siz sevgisinizdir.

Soruyorsunuz, 'Kendimi sevmek ne demek?'

Meditasyon demek. Kendiniz olmak demek, o zaman doğa ödül olarak sevgi verir. Yalnız rahipleri dinlemeyin. Onlar sevgi düşmanıdır. Onlar dünyaya kendinden nefret etmeyi ve dünyadan nefret etmeyi öğretiyorlar, çünkü ya doğanın bir günah olduğunu ya da geçmiş hayatınızdaki kötü edimler nedeniyle bu dünyada ıstırap çektiğinizi öğretiyorlar.

Fakat hiçbir din sevinciyle, neşesiyle bu dünyayı bir armağan, layık olmadığınız, hiçbir hak iddia edemeyeceğiniz, sizin kazanmadığınız bir ödül olarak kabul etmez.

Onun için öncelikle rahiplerden kaçının. Onlar size yaşamı olumsuzlayan değerler öğrettiler ve benim buradaki çabam yaşamı olumlu olmayı geri getirmek.

Ben buna kendini sevmek diyorum; kendini bir günahkâr olarak kabul etmemek.

Eğer bir günahkâr olduğunuzu düşünüyorsanız kendinizi nasıl kabul edebilirsiniz ki?

Kendinizin suçtan başka bir şey olmadığını, geçmişteki milyonlarca hayatın kötü edimlerinin bir toplamı olduğunu düşünüyorsanız kendinizi nasıl sevebilirsiniz ki? Kendinizden nefret edersiniz.

Rahiplerinizin yapmaya çalıştığı da bu: yaşamı reddet, yaşamdan nefret et, zevkten nefret et, her şeyden nefret et ve cennete gitmek istiyorsan her şeyi feda et. Kimse cennetten dönmedi, bir yerde cennet falan olduğunun kanıtı yok. Bu sadece asla bir sonuca varamayan kısır bir tecrübe.

Yaşlı rahip cemaatini günah hakkında uyarıyordu.

'Günah,' dedi, 'büyük bir köpeğe benzer. Büyük bir onur köpeği ve büyük bir kıskançlık köpeği ve büyük bir açgözlülük köpeği ve nihayet büyük bir seks köpeği vardır. Ve bu köpekler sizi öldürüp cennete gitmekten alıkoymadan önce siz bu köpekleri öldürmelisiniz. Bunun yapılabileceğini biliyorum, çünkü yıllarca ben de bunu yaptım. Büyük kıskançlık köpeğini, büyük onur köpeğini,

büyük açgözlülük köpeğini öldürdüm -ve evet, çocuklarım, büyük seks köpeğini öldürdüm.'

'Peder,' diye bir ses geldi arkalardan, 'son köpeğin doğal bir şekilde ölmediğinden emin misiniz?'

Doğayı değiştiremezsiniz. Doğal olarak yaşarsanız dönüşümler gelir. Dönüşümler geldiğinde de seks ortadan kalkar -fakat sizin çabanızla değil-. Sizin çabanızla seks etrafınızda bekler durur. Onu ne kadar bastırırsanız o kadar büyür. Onu ne kadar yaşarsanız onu aşma olasılığınız o kadar çok olur.

Yaşlı bir çift bir akşam evde oturmuş radyoda inançla iyileştiren bir adamı dinliyorlardı.

'Pekala millet,' diye başladı adam, 'Tanrı hepimizi iyileştirmek istiyor. Tek yapmanız gereken bir elinizi radyoya koyup diğer elinizi de hasta olan bölgenize koymak.'

Yaşlı kadın kalkıp ayaklarını sürüyerek radyoya gitti elini romatizmalı kalçasına koydu. Sonra yaşlı adam ayağa kalkıp bir elini radyoya diğer elini de önüne koydu.

Karısı ona aşağılayarak bakıp şöyle dedi, 'Seni yaşlı ahmak. Adam hastayı iyileştireceğini söylüyor -ölüyü ayağa kaldıracığını değil!'

Doğal bir şekilde, huzurlu bir şekilde, içsel bir şekilde yaşayın. Sadece yalnız kalarak, sessiz kalarak, sadece zihninizin iç sahnesini izleyerek kendinize biraz zaman tanıyın. Yavaş yavaş düşünceler kaybolur. Yavaş yavaş zihin bir gün sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi öyle sessizleşir ki. Sadece bu sessizlik... o anda burada değilsinizdir.

İçinizdeki bu sessizlikte yaşamın yeni bir boyutunu bulacaksınız. Bu boyutta açgözlülük yoktur, seks yoktur, öfke yoktur, şiddet yoktur.

Bu sizin için bir itibar değildir; bu zihnin ötesindeki, sevginin biyolojik dürtüyle kirlenmeden saf olarak var olduğu yeni boyuttur; şefkatin hiçbir nedenle var olmadığı -cennette ödüllendirilmek için değil, çünkü şefkat kendi başına bir ödüldür- yeni bir boyut.

Ve içinizde keşfettiğiniz tüm bu hazineyi paylaşmak ve evlerin tepesinden insanlara, 'Zavallı değilsiniz, cennet sizin içinizde. Dilenci olmanız gerekmez; imparator olarak doğdunuz, sadece imparatorluğunuzu keşfetmeniz gerek' diye bağırarak için derin bir özlem duyarsınız.

İmparatorluğunuz bu dünyanın dışında değil, imparatorluğunuz kendi içinizdir. O içinizdedir ve eve dönmenizi bekleyerek hep de oradaydı.

Sevgi gelecek, bol bol gelecek -o kadar ki hepsini içinize alamayacaksınız.

İçinizden taşıdığını, her yana yayıldığını göreceksiniz.

Sadece gizli ihtişamınızı keşfedin. Yaşam sadece bir şarkı olabilir -sevinç şarkısı. Yaşam sadece bir dans, bir kutlama, sürekli bir kutlama olabilir. Öğrenmeniz gereken tek şey yaşamı onaylayan bir yaşam tarzıdır.

Ben sadece yaşamı onaylayan kişiye dindar derim. Yaşama karşı olanlar kendilerine dindar diyebilirler; fakat değildirler. Üzüntüleri dindar olmadıklarını gösteriyor Ciddilikleri dindar olmadıklarını gösteriyor.

Gerçek bir din adamının mizah anlayışı olur. Bu bizim evrenimiz, bizim evimiz. Biz yetim değiliz; bu yeryüzü bizim annemiz, bu gökyüzü bizim babamız. Tüm bu evren bizim için ve biz de onun içiniz. Esasında, bizimle bütün arasında hiçbir ayrım yok. Organik olarak onunla birlikteyiz, tek bir orkestranın parçasıyız.

Bu varoluş müziğini dinlemek benim gerçek olarak, geçerli olarak kabul edebildiğim tek din. Onun hiçbir kutsal kitabı yoktur, olmasına ihtiyacı yoktur- Hiçbir tanrı heykeli yoktur, çünkü hiçbir varsayıma inanmaz, ibadet edeceği hiçbir şeyi yoktur, sadece sessiz olmalıdır ve bu sessizlikten minnet, dua gelir ve tüm varoluş tanrısallığa dönüşür.

Şahıs halinde bir tanrı yoktur.

Tanrı her yere yayılmıştır -ağaçlara, kuşlara, hayvanlara, insanlığa. Canlı olan her şey kanatlarını açmaya hazır, özgürlüğe, bilincin nihai özgürlüğüne uçmaya hazır tanrısallıktan başka bir şey değildir.

Evet, kendinizi seveceksiniz ve tüm varoluşu da seveceksiniz.

The Invitation,

30. Toplantı

5 Eylül 1987

Kahkaha- Tanrının Yansıması

Sevgili Bhagwan,

Sizin kahkahanızı duymayı seviyorum, sizin şakalarınızı duymayı seviyorum, sizi seviyorum. Sevgili Ustam, bize kahkahadan bahseder misiniz?

Aç olduğunuz zaman birinin yemekten bahsetmesini istemezsiniz. Bir ırmakta boğulurken birinin yüzme sanatından bahsetmesini istemezsiniz. Doğru anlar ve doğru durumlar vardır; ve yanlış anlaşılrsa da konuşulabilecek şeyler de vardır. Kahkaha bir gizemdir; bunun hakkında bir şeyler duymaktansa deneyimlemek daha iyidir.

Fakat insan meraklanıyor: Kahkaha nedir? Kahkaha içinizdeki en akıllı unsurdur-. Bizonlar gülmez ve eğer gülen bir bizonla karşılaşırsanız delirirsiniz! Sizi normale döndürmek mümkün olmaz. Kahkaha çok duyarlı bir zekâ gerektirir. Belli bir durumun gülünçlüğüne anladığınızı gösterir.

Şaka nedir? Çok akıllıca bir düzenlemedir. Sizi mantıksal, ussal olarak belli bir yöne götürür ve şimdi bir şeyin olacağını ummaya başlarsınız. Sizin beklentinize göre olmayı sürdürür ve sonra ani bir dönüş gelir ve asla hayal edemeyeceğiniz bir şey olur. Bu sizi güldürür. Bu sizin ussal beklentinizin çok içsel bir sürecidir. Eğer beklediğiniz olsaydı gülmezsiniz. Fakat eğer düşünemediğiniz bir şey görürseniz ve her şey sonuna kadar iyi gidip aniden bir şey olursa hemen bütün mantığınızı, aklınızı, zekânınızı unutursunuz.

Kahkaha artık bir zihin olmadığınız zamanki yegâne sıradan deneyimdir. Ve ben bunu size zihinsizliğe, meditasyona, zihni aşmaya bir bakış attırmak için kullanıyorum. Belki ben dünya tarihinde meditasyona hazırlamak için şakaları kullanan ilk kişiyim. İsa gülmezdi, Buda gülmezdi, Lao Tzu'nun güldüğü hiç duyulmamış. Onlar ciddi insanlardı ve ciddi iş yapıyorlardı.

Rabinoviç bir kahvede oturup bir bardak çay ve bir Pravda gazetesi ısmarlar.

'Çayı getireceğim,' der garson, 'fakat Pravdayı getiremem, 'Sovyet rejimi yıkıldı ve Pravda artık basılmıyor.' Pravda Sovyetler Birliği Komünist Partisinin sözcüsüydü.

'Pekala,' dedi Rabinoviç, 'sadece çay getirin.'

Ertesi gün Rabinoviç aynı kahveye gelir ve çayla Pravda ister. Garson ona aynı yanıtı verir.

Üçüncü gün Rabinoviç yine çay ve Pravda söyler, bu kez garson şöyle der, 'Bakın, bayım, zeki bir adama benziyorsunuz. Üç gündür Pravda istiyorsunuz ve üç defa size Sovyet rejiminin yıkıldığını ve Pravda'nın artık basılmadığını söylemek zorunda kalıyorum,'

'Biliyorum, biliyorum,' der Rabinoviç, 'sadece bunu duymak hoşuma gidiyor.'

İki Yahudi bir kahvede oturup halklarının kaderini tartışıyordu.

'Talihimiz ne kadar beter,' dedi biri, 'Yahudi kıyımı, belalar, hisseler, ayrımcılık ve Adolf Hitler... Bazen hiç doğmasaydık daha iyi olacağını düşünüyorum.'

'Tabii,' dedi arkadaşı, 'Fakat kimin o kadar şanslı var ki -belki ellibinde bir kişinin.'

Anlamaya çalışın!

Büroda yeni yıl partisi vardı. Bürodaki karanlık bekleme odasındaki kanepeye uzanınca nefesleri hızlandı.

'Oh, Melvin, Oh Melvin!' dedi kadın tutkuyla, 'benimle daha önce hiç böyle sevişmedin. Nedeni yılbaşı ruhu mu?'

'Hayır,' dedi adam nefes nefese, muhtemelen Melvin olmadığı için!

Yürekten güldüğünüz zaman zihnin durması mümkündür -çünkü zihin gülemez. O ciddi bir yapıdadır; onun işi ciddi, bedbaht, hasta olmaktır. Güldüğünüz an -bu zihninizden gelmez, daha öteden, ta içinizdeki ruhtan gelir. Bana göre, tüm dinler büyük önemi olan boyutlardan birini kaçırdılar; o da mizah anlayışı yönüdür. Onlar tüm dünyayı ciddileştirdiler.

Ben insanları tüm dünyayı kahkahayla, sevinçle, şarkılarla ve dansla doldurmasını istiyorum. Biz cennet aramıyoruz; biz cennetin burada nasıl yaratılabileceğinin peşindeyiz, çünkü ölümden sonraki şeylerle ilgilenmiyoruz. Eğer şimdi burada bir cennet yaratabilsek, kesinlikle, eğer cehennemde bile karşılaşırsak, orada da bir cennet yaratabiliriz.

Benim bütün insanları tüm dinler tarafından kınandı, onun için umarım cehenneme gideriz. Fakat onlar da uyarılmalı: benim insanları cehenneme yollamayın, çünkü onlar cehennemi bile sizin gülümsemeyi bile beceremeyen yaşlı, pis ve kupkuru azizlerinizle kurduğunuzdan çok daha iyi bir cennete çevirecekler.

Bir milyon sannyasin'in gitarları, şarkıları, dansları ve şakalarıyla cehenneme girdikleri zaman cehennemin tüm niteliğinin ve atmosferinin değişeceğine inanıyorum. Ve bence şeytan bile size katılacak! -o da bir sannyasin olacak, Swami Anand Şeytan!

The Invitation,

27. Toplantı

4 Eylül 1987

Zincirleri Atın!

Sevgili Ustam,

Bu benim tüm hayatım boyunca sorduğum en önemli, en temel soru olabilir. Benim özgürlük özlemim bildiğim her şeyden o kadar derin, o kadar güçlü ki. Gerçekte tüm yaşam enerjimi bu meseleye adadım. Fakat nedense bu konuda net değilim. Özgürlük için bir şey yapmam gerekiyor mu? Bu özgürlük özlemim sadece bir zihin oyunu mu?

Lütfen, Sevgili Bhagwan, bana özgürlüğün ne olduğunu anlatın.

Bu bir insanın sorabileceği en önemli ve en temel soru kesinlikle. Size sürekli özgürlükten bahsediyorum -mümkün olan her açıdan, mümkün olan her imayla, fakat öyle görünüyor ki beni duyuyor, fakat dinlemiyorsunuz.

Diyorsunuz ki, 'Benim özgürlük özlemim bildiğim her şeyden o kadar derin, o kadar güçlü ki -ve ben size arzulanmayacağınız, özleminizin nesnesi yapamayacağınız şeyler olduğunu söylüyorum hep.

Özgürlük sizin yaratılıştan gelen doğanızdır. O sizin doğanızdır; onu kazanmanız gerekmez. Onun için çabalamanız gerekmez. Hatta onu arzulamanız veya özlemeniz de gerekmez -o zaten oradadır.

Özgür doğdunuz, fakat zincirler içinde yaşıyorsunuz. Bu zincirleri kabul ettiniz, hem de çok isteyerek, sevinçle, çünkü bu zincirler altından. Bu zincirler güçten, prestijden, saygıdeğerlikten yapılmış; güzel çiçeklerle bezenmiş. Bu nedenle sadece bunları kabul etmekle kalmadınız, gittikçe daha çoğunu da istiyorsunuz, çünkü bunların süs olduğunu düşünüyorsunuz. Bunların yaşamınızın amacı, anlamı ve önemi olduğunu düşünüyorsunuz. Sorun bu.

Özgürlük sizin ulaşmanız gereken bir sorun değildir; sorun zincirlerden nasıl kurtulacağınızdır. Ve karşı karşıya gelmeniz gereken ilk şey zincirlerin süs değil, zincir olduğudur; bir hapsin bir ev değil, hapis olduğudur; bir evliliğin sevgi değil bir esaret olduğudur. Ve etrafınızda binbir çeşit zincir var. Ve bunları sürüklüyorsunuz; yaşamınız bir şekilde mezarlığa ulaşmayı uman bir sürükleniş, bir yük halinde. Her an o kadar uzun geliyor ki insan rahatlamak ve dinlenmek istiyor.

Ve öyle görünüyor ki bu dünyada sadece mezarda rahatlamaya kavuşabilirsiniz. Başka bir yerde yine kendinizi hapislerin, zincirlerin içinde bulursunuz. Zincirlerin adı, şekli değişik olabilir,

biçimleri değişik, alıştığımızın tam tersi olabilir... Bir Hıristiyan Hindu, bir Hindu Hıristiyan olur; sadece hapishaneleri değiştirirler -hiçbir şey değişmez, varlıkta hiçbir dönüşüm olmaz, ruh özgürleşmez. Sadece eski zincirlerin yerine yeni zincirler konur.

Ve unutmayın, yeni zincirler eskilerden daha tehlikelidir, çünkü eski yeniden daha kolay kırılabilir. Yeni daha inceliklidir, teknolojik olarak daha mükemmeldir. Eskiler o kadar mükemmel değildi, kesikleri vardı; kolayca onlardan sıyrılabilirdiniz. Fakat yenileri — sizin parazitleriniz olan gardiyanlar tüm olasılıkları, tüm pencereleri, tüm kapıları kapadılar. Gökyüzünü görebileceğiniz küçük bir patlağı bile... Her şey tamamen kapanmış görünüyor. Ve siz ıstırap çekmeye devam ediyorsunuz.

Kutlamak için doğan birinin sadece ıstırap çekmek için yaşaması çok tuhaf. Ağaçlar bile daha talihli, vahşi hayvanlar daha mutlu, gökteki kuşlar daha vecd içinde. Sadece insan ağır zincirlerini sürüklüyor ve her gün yükü daha da ağırlaştırıyor.

Sorun özgürlük değil. Özgürlüğe nasıl ulaşılacağını sormayın; bu sizi yanlış yöne götürür. Özgürlük için nasıl çabalayacağınızı düşünmeye başlarsınız. Yanlış yönden soruyorsunuz. Özgürlüğümüzü nasıl yitirdiğimizi sorun.

Özgür doğdunuz -o zaman nasıl köle oldunuz?

Sadece bir insan olarak doğdunuz -o zaman nasıl oldu da bir Müslüman, bir Hindu, bir Hıristiyan oldunuz?

Amerika'nın en önemli romancılarından biri bana şöyle sordu: 'Orta Doğu'daki Yahudi-Arap çatışması hakkında ne düşünüyorsun? Çözüm nedir ve gelecekte neler olacağına dair öngörülerin var mı?'

Ona şöyle yazmak zorunda kaldım, 'Sorunu yanıtlamadan önce sana insanlığı kuş bakışı nasıl gördüğümü anlatayım, çünkü İsrail'de Yahudilerle Araplar arasında olanlar yeni değil. Bu tüm dünyada oluyor, farklı isimlerle -Hindularla Müslümanlar, Hıristiyanlarla Yahudiler arasında, sadece isimler farklı; fakat hepsi de aynı şiddet, aynı cinayet, aynı ıstırap. Ve insanlar ıstıraplarına yapışıyorlar.'

Ve ona birkaç önemli noktayı anlattım. Öncelikle Tanrı olduğu sürece insan huzurlu olamaz. İnsanı bölen Tanrıdır. O insanlığın nihai düşmanıdır; aksi halde bir Hindu ile Müslüman, bir Hıristiyan ile Yahudi arasındaki fark nedir? Sadece Tanrıya dair düşünceleri.

Ve bu düşünce boş bir varsayımdan, bir düşünceden başka bir şey değil. Hiçbir yerde Tanrı yok, hiçbir yerde kanıt yok. Ve eğer biri Tanrıyı gördüğünü söylerse sadece bir delidir. Aklanmıştır; halüsinasyon görüyordur ve psikolojik tedaviye ihtiyacı vardır. Eğer azizlerimizi psikiyatri ile tedavi etseydik, insanlık huzurlu bir hale gelirdi.

Tanrı sizin en büyük zincirinizdir. Onu fırlatıp atmaya hazır mısınız?

Kutsal kitaplarınız sizi bölüyor, çünkü her kutsal kitap kendisinin tek kutsal kitap olmasını talep ediyor. Bu zorunlu olarak çatışma ve büyük bir rekabet yaratıyor. Hindular İncil'in kutsal olduğuna inanamazlar. Veda'lar kutsaldır, çünkü dünyadaki en kadim yazılardır. Onları Tanrı kendisi yazmıştır. Böyle konuşmak ne aptalca.

Bilgili Hindu alimleriyle konuştum ve onlara sordum, 'Tanrının yazdığını iddia ettiğiniz Veda'larınız hakkında hiç düşündünüz mü? Sadece konuya bakın ve konu Tanrı tarafından yazılamayacağını söyler; bu esasi bir olanaksızlıktır.'

Ve şaşırdım -Omkarnath Maharaj gibi Veda'lar konusunda otorite olduğu düşünülen büyük âlimler sorum karşısında şoke oldu, 'Bunu hiç düşünmedim,' dedi.

'Siz en büyük otoritesiniz,' dedim. 'Veda'ların bir yerini açın, herhangi bir sayfayı -belli bir sayfada ısrar etmiyorum- ve okuyun. Yazılanlar bunun Tanrı tarafından yazılamayacağını ispatlayacaktır.'

Yanında Rigveda'nın bir kopyası vardı. Rastgele açtı ve ne yazıyordu? O kadar şaşırmıştı ki... yazan şeydu: 'Bir brahmin tanrıya dua ediyor' -bunu Tanrı nasıl yazabilir?- 'Bir brahmin Tanrıya dua ediyor, şöyle diyor, 'O kadar çok dua ediyorum, fakat sen dinlemiyorsun. Sabrın da bir sınırı vardır. Bu sene bunu ispatlamalısın: Sadece benim tarlalarım yağmur yağdır, düşmanlarımın tarlalarına değil.' Bu saçmalık Tanrı tarafından mı yazılmış? Bu aptal bir brahminin bunu yazdığının kesin kanıtı.

Fakat bundan sonra da o yoluna devam etti; iki yıl sonra onu yeniden gördüm, 'Durmadın mı?'

'Seninle karşılaşmak..' dedi, 'içimde öyle derin bir korku var ki.'

'Neden korkasın ki,' dedim, 'sırf saçmalık vaaz ettiğin için mi?'

İncil pornografi doludur, beşyüz sayfa pornografi. Ve ben bunu söylediğim zaman hemen on Hıristiyan teşkilatı Kanpur hâkiminden hakkımda bir tutuklama emri çıkartmasını istediler. Her yerde savaşan insanlarım var. Hemen Allahabad yüksek mahkemesinden şöyle bir tehir emri çıkardılar, 'Bu kesinlikle saçmalıktır. Hâkim önce İncil'i görmelidir... ve ben pornografik olan beşyüz sayfayı göstermeye hazırım.'

Fakat bu tuhaf... Hem Hıristiyanlar hem de Museviler Eski Ahit'e Tanrı tarafından yazılmış kutsal kitap diyorlar. Sanki... Tanrı sadece Playboy'un editörlerinden bir pornografi yazarı mı?

Sorunlar bunlar. Her peygamber, her mesih, her avatara, her tirthankara sadece kendisinin gerçek olduğunu iddia ediyor. Siz sadece sıradan insanların birbiriyle rekabet ettiğini sanıyorsunuz; yanıyorsunuz. Sizin şu sözde büyükleriniz öyle çirkin rekabet ediyor ki inanamazsınız.

Eğer önyargısız bakarsanız inanamazsınız. Neden o kadar çok savaş var? Neden o kadar çok delilik var? En büyükleriniz bile çocuk gibi davranıyor. İsa kendisinin Tanrının tek oğlu olduğunu söylüyor. Doğal olarak Buda'yı Konfüçyüs'ü, Lao Tzu'yu ya da Bodhidharma'yı kabul edemez -kuzen olarak bile. Aile çok kapalı gerçekten ve çok garip bir aile. Ailede hiç kadın yok. Ve gerçekte kadın ailenin en merkezidir; kadın olmadan bir eviniz olur, ama bir yuvanız olmaz.

Tuhaf bir şirket... Tanrı baba. İsa oğul ve garip biri, kimse onun kim olduğunu, kadın mı erkek mi olduğunu bilmiyor -Kutsal Ruh. Bu üç kişi tüm dünyaya hükmetmeyi sürdürüyor. Onların teslisi bu.

Asırlardır zeki Hıristiyanlar şunu istiyorlar 'En azından bir kadına yer verin.' Fakat böyle bir erkek zihni buna izin vermez. İsa'nın annesi bile aileye kabul edilmedi. Bir kadın hiyerarşi merdiveninde yükseğe çıkamaz. Hıristiyanlar Mahavira veya Buda'yı gerçek dini öneme sahip insanlar olarak kabul edemezler. İnsanlığa asırlardır hükmeden sorunlar bunlar.

Özellikle İsrail'de bu sorun can alıcı bir konu oldu, çünkü tüm Orta Doğu Müslüman. Fakat Müslümanlık sadece bindörtü yüz yaşında; Musevilik en azından dört-bin yıllık, Hıristiyanlık ise ikibin yaşında. Muhammed doğmadan önce Yahudiler Arap dünyasına çoktan girmişti ve kendi meskenlerini edinmişlerdi. Sonra Hıristiyanlar geldi ve kendi meskenlerini yapmaya başladılar.

Ve sorun özel bir kaya. Bunun anti-yahudi unsurlar tarafından uzun süre önce yıkılan Hazreti Süleyman'ın büyük Yahudi tapınağının merkezindeki süs olduğu söylenir. Sadece süs olan kaya kalıyor geriye; buna 'Kubbe Kayası' deniliyor.

Şimdi, Yahudiler bunun büyük tapınaklarının bulunduğu yer olduğundan onların kutsal mekân olduğunu iddia ediyor ve Hıristiyanlar da buranın İsa'nın çarmıha gerildiği yer olduğunu ve kendi kutsal mekânları olduğunu öne sürüyor. Ve sonra başka bir mücadele adamı geliyor, hem de çok tuhaf bir şekilde...

İsa'dan altıyüz yıl sonra Muhammed yeni bir din kurdu- çünkü Arapların kendilerine ait bir dini yoktu. Göçebe bir ırktılar. Organize bir dinleri yoktu. Muhammed bu Arapları Müslümanlık adı altında topladı. O da bir Arap'tı ve doğal olarak büyük etkisi oldu. Tüm hayatı boyunca savaştı - savaşıp durdu, tek gün dinlenmedi- ve mesajı kılıcıydı; 'Benim mesajım barış,' Kılıcında böyle yazıyordu!

Bernard Shaw yanılmıyor: sanki bu dünyaya her tür deli hükmediyor. Eğer mesajın barışsa - ve kesinlikle mesajının barış olduğuna inanıyordu; fakat onun şartlarına uygun olmalıydı: eğer tüm dünya Müslüman olursa barış olurdu. Fakat bu nasıl mümkün olur? O dinine isim verdi... Müslümanlık onun dinine verdiği isim değil; onun verdiği isim İslam ve İslam barış demek. Fakat tuhaf bir tür barış... barış peygamberi tüm hayatı boyunca savaştı, öldürdü ve katliam yaptı ve nihai sorunu ardında bıraktı -gerçekten şen şakrak bir hikâye.

Pek çok peygamber, kurtarıcı, avatara, tirthankara, buda önceden ölmüştü, fakat Muhammed kendi stilini buldu; o olağan bir şekilde ölmedi. Esasında, o hiç ölmedi. Sadece canlı canlı cennete gitti -fakat yalnız değil, atının üstünde oturarak! Ve tam atının üstünde oturmuş cennete giderken biraz dinlenmek için o kayanın üstüne indi. Dinlenecek başka yer bulamamıştı.

Ve şimdi bu kaya üç dinin çekişme noktası oldu. Yahudiler onun için ölmeye ve öldürmeye hazır; milyonlarca Yahudi onun için öldü. Hıristiyanlar bu kayayı ele geçirmek için sürekli dini savaşlar yapan haçlı orduları gönderiyorlar. Ve tüm bölge, bunun Muhammed atıyla cennete gitmeden önce dinlenmek için oraya indiği için kendi kutsal kayaları olduğunu iddia eden bir Müslümanlar okyanusu. Bu dört yüz yıldır hemen her gün savaş oldu. Ve birinci dünya savaşının sonunda her ikisi de Hıristiyan ülke olan İngiltere ve Amerika Yahudilere karşı en çirkin oyunu oynadılar...

Yahudiler en çok acı çeken ırklardan biridir. Elbette bu acılarında kendi payları da var. En çok onlar acı çekti, çünkü 'Bizler Tanrının seçilmiş halkıyız ve dünyayı yönetmek bizim temel hakkımızdır. Diğer halklar aşağı seviyededir' diye ilk iddia eden onlardır.

Bu düşünce hiç istisnasız herkesi kızdırdığı için Yahudiler sürekli öldürüldüler. Yalnız Adolf Hitler altı milyon Yahudi'yi öldürdü ve bu böyle sürdü...

Fakat nihaî alçaklığı İngiltere ve Amerika yaptı -Yahudiler bile stratejiyi anlayamamıştı.

İkinci dünya savaşından sonra, kayanın olduğu Kudüs ve hiç varolmayan küçük İsrail ülkesi... Asırlar önce Müslümanlar burayı ele geçirmişti. Orada Filistin ülkesi vardı, fakat ikinci dünya savaşından sonra Kudüs ve Filistin Amerika ve İngiltere'nin işgali altındaydı ve Amerika aklınıza gelebilecek en çirkin oyunu oynadı; zorla Yahudiler için yeni bir ulus yarattı. Yeni ulusa İsrail dendi.

Bir zamanlar Musa'nın çağında orada Yahudilerin bir ülkesi vardı. Sonra Müslümanlar ele geçirdi; sonra asırlarca var olmadı, Hıristiyanlar bunu yeniden ele geçirmek istiyordu, fakat bir şey yapamadılar, Yahudiler de öyle. Yapamazlardı -ülkenin sadece yüzde altısı Yahudilere aitti, yüzde doksan dördü Müslümanlara aitti. İsrail'i nasıl bağımsız bir ulus yapabilirsiniz?

Fakat orduların baskısıyla yeni bir ulus yaratmayı başardılar. Bu büyük bir stratejiydi ve belki bunu kimse onaya koymadı. Ben her zaman kendimi pek çok durumda yalnız buldum, bazen kimse bunları düşünmüyorken benim bazı şeyler hakkında canımı sıkmamam gerektiğini düşünürüm.

Benim görüşüme göre Amerika ile İngiltere Yahudi devletini yaratmak için elbirliği ettiler, böylece artık Yahudilerin başı ebediyen dertte olacaktı. Bu çok incelikli bir diplomasi.

Yahudiler mutluydu; Amerika ile İngiltere'nin onlara yardım ettiğini, onların tarafında olduğunu, asırlardır özlemini çektikleri memleketlerini onlara verdiklerini düşündüler. Ve Amerika bir taşla iki kuş vurdu. Amerika'da Yahudiler en zengin halklar arasında, bu nedenle senatoda büyük

güçleri var. Kendilerine ait bir lobileri var ve politikacılar seçimler için zenginlerin yardımına bağlı olduklarından Yahudilerden kaçamazlar. Onları görmezden gelemezler, onların varlığı çok önemlidir. Onların nakit parası var -bu da paralarını Amerikalı politikacılara vermeleri için iyi bir şanstı.

Amerikalı politikacılar Yahudiler için İsrail devletini yaratmayı başardı. Fakat bu devlet Müslümanlara zorla empoze edildi. Şimdi bunu kaldıramıyorlar. Müslümanlar çok faşisttir ve bu hakareti kaldıramazlar -bu nedenle sürekli bir savaş var.

İsrail savaş malzemelerini Amerika'dan almak zorunda ve Amerikalı Yahudiler İsrail devletinin ayakta kalması için milyonlar akıtmalı. Bu şekilde Amerika Hitler'den daha çok Yahudiyi yok etti ve tek yumrukta bir katliam yapmakla kalmadı, İsrail'de tek bir Yahudi kalmayana dek asırlarca devam edecek sürekli bir durum da yarattı.

Ve her an Amerikalı politikacılar desteklerini çekebilirler.

İsrail'de Yahudilere bir cehennem yarattılar ve öyle güzel taktiklerle ki Martin Buber gibi en büyük Yahudiler bile şüphelenmediler- Ben dünyaya bunun kurnaz bir politika olduğunu söyleyen tek kişilik bir çoğunluğum.

Amerika ve İngiltere Yahudilerin yanında değil, bunun kanıtı papanın İsrail'i bağımsız bir ulus olarak kabul etmemesi. Onu tanımadılar. Bir yandan Hıristiyanlık bu ulusu hiç tanımıyor, diğer yandan her yandan Müslümanlarla çevrelendikleri bir yerde bir ulus yarattılar ve ezilip öldürülecekler.

Sırf bir adam çarmıha gerildiği için ikibin yıldır milyonlarca Yahudi çarmıha gerildi -sırf İsa masum iken çağdaşları tarafından öldürüldüğünden. Şimdi ikibin yıl sonra bu insanların İsa'yı çarmıha geren insanlarla hiçbir ilgisi yok. Fakat Rusya'da işkence görüyorlar, Almanya'da işkence görüyorlar; nerede olurlarsa olsunlar her yerde işkence görüyorlar.

Ve şimdi son strateji İsrail; İsrail tekrar ortadan kalkana dek ebediyen işkence görecekler.

Böylece yanıtlımı Tom Robbins'e verdim, çünkü bir kitap yazacak ve görüşümü istedi. Şaşırması olmalı, çünkü kimse bunları, İsrail'in Hıristiyanların Yahudileri yok etme politikası olduğunu söylemedi- doğrudan değil, fakat Müslümanların işlerini yapabilecekleri ve Hıristiyanların düşmanlarına bile o kadar yardımcı oldukları maskesini taşıyabilecekleri bir durum yaratarak. Onlar İsa'nın politikasını izlediler; düşmanını sev. İşe yaramaz ordular biçiminde ordular ve paralar akıtıyorlar -ya okyanusa ya da İsrail'e atılması gereken kullanılmayan malzemeler.

Aynı zamanda Amerikalı Siyonistler, Amerikalı Yahudiler Amerikalı politikacılara yardım etmeyi sürdürüyorlar, çünkü onlar İsrail'e yardım ediyor. Böylece Amerikalı politikacılar onların parasını, desteğini sömürüyor.

Tesadüfen dün Tom Robbins'e mektubumu yazdığım zaman mesajı aldım.. Oregon'daki

komünümüzün tümüyle yasa dışı bir şekilde ortadan kaldırıldığını ve hükümetin komünün topraklarını ve mallarını hiçbir neden olmadan aldığını ispatlamak için Oregon yüksek mahkemesinde savaşıyorduk. Ve yüksek mahkemedeki davayı kazandık. Yüksek mahkeme hükümetin komünün toprağını ve mallarını yasa dışı bir şekilde aldığını açıkladı. Şimdi orası yine elimize geçti.

Tom Robbins'e dedim ki... Benim önerim şu, eğer Yahudilere yardım etmek istiyorsan Oregon yeni İsrail olarak onlara verilmeli. Yahudileri İsrail'den çıkart ve İsrail'i Müslümanlara ver. Orası onlara ait; onların toprağını elde tutmak çok çirkin.

Ve ben ve insanlarım başlangıç olarak komün toprağımızı sunuyoruz. Bu topraklar en azından yüzbin kişiye yeter. Bütün mallarımızı -evlerimizi, otelleri, yolları, barajları, tarlaları, Rancho Rajneesh'deki her şeyimizi- veriyoruz, karşılığında para almadan, Rancho Rajneesh'in yeni İsrail'in başkenti olması koşuluyla dostane bir jest yapıyoruz.

Bırakalım Amerika gerçek yüzünü göstere. Eğer onlara yardım etmek istiyorlarsa... Oregon eyaletinin yarısı zaten hükümete ait ve nüfusu çok az, yani sorun yok. Toprağın yarısı zaten federal hükümete ait; bu toprağı Yahudilere verin.

Ve Yahudiler İsrail'de yeni bir sorunla karşı karşıyalar, Musa'nın zamanından beri İsrail'de kalmış olan biraz Yahudi nüfusu vardı ve onlar çok Ortodokslar. Dış dünyayı görmemişler. Hala dörtbin yıl gerideler; zihnileri de öyle. İkinci tabaka Avrupa ülkelerinden geldi. Bu tabaka biraz daha farklı, çünkü artık o denli Ortodoks değil. Onlar yirminci yüzyılın gelişmiş ülkelerini gördüler; tüm eski gelenekleri unuttular.

Ve Museviliğin ne olduğunu hepten unutan üçüncü tabaka Amerika'dan geldi.

Şimdi önemsiz nedenlerle aralarında kavga ediyorlar. İsrail'de Yahudilerin kendi arasında tüm hızıyla bir kargaşa sürüyor. Müslümanlar onları her yandan saldırıp öldürüyorlar, Yahudiler de Ortodoks Yahudiler Avrupa ve Amerika'dan gelen Yahudilere, "Geri dönün! Siz artık Yahudi değilsiniz!" dedikleri için diğer Yahudileri öldürüyorlar.

Örneğin, her hafta ortodoks Yahudiler sebt gününde⁴⁴ cuma akşamı çalışmayı bırakırlar. Avrupa ve Amerika'dan gelen yeni Yahudilerin de diskolarını, restoranlarını, sinemalarını cuma akşamı kapatmalarını isterler. Bunu akılları almaz.

Hikâye şöyle: Üç haham kimin sinagogunun daha geliştiği hakkında konuşuyorlardı. Hahamlardan biri şöyle dedi 'Tabii, benim sinagogum. Sinagogda sigara içilmesine izin veriyorum; Tanrı adına içkiye, uyuşturucuya, her şeye izin veriyoruz.'

İkinci haham şöyle dedi, 'Bu bir şey değil, unut gitsin. Hala eski kafalısın. Biz bunlara asırlardır izin veriyoruz. Kız arkadaşınızı bile getirmenize, izin veriyoruz; onun karınız olup olmadığını bile sormuyoruz, Kız arkadaşınızı getirin; sinagog insanları karılarıyla birlikte

göremeyeceğiniz bir tür dini sinema. Eğer karılarıyla birlikte olacaklarsa evlerinin nesi var?'

Şu sinemalar... Peki, neden karanlık olduklarını biliyor musunuz? Film için değil, sinema salonunda bir yığın durum yaşandığı için; bütün bu durumlar sadece karanlıkta mümkün olabilir.

Böylece ikinci haham dedi ki, 'Kız arkadaşına ve dansa izin veriyoruz ve eğer insanlar sevişmek isterlerse sevişebilirler de. Görmezden geliriz, hiç müdahale etmeyiz,'

Üçüncü haham şöyle dedi. Her ikiniz de budalasınız. Bir şey bilmiyorsunuz. Bizim sinagogumuzda biz yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz.'

'Daha ne yapabilirsiniz ki?' diye sordu diğerleri.

'Ne mi?' dedi haham, 'Sinagogumuzda bir tabela var: 'Musevi tatillerinde sinagog kapalıdır.'

Bu dindarlığın nihai hali!

Böylece bu üç Yahudi tabakası birbirlerinin başını kesiyorlar.

Ben Amerikan yardımı konusunda şaka yapmıyorum; gerçekten bunu kastediyorum. İsrail'e şu mesajı gönderiyorum: Komüne girin; bu sizin başlangıcınız olsun. Ve Amerikan hükümetine -ve bütün o politikacılara para verdiğiniz için bunu sormak hakkınız; onların hepsi de sizin paralı hizmetçileriniz- yeni dünyada yeni bir İsrail kurmak istediğinizi söyleyin.

Neden bir kaya için canınızı sıkıyorsunuz ki? Yeniden güzel bir Hazreti Süleyman tapınağı yapın! Yeni her zaman eskiden daha iyidir, o zaman neden canımızı sıkıyorsunuz ki? Dinin şaraba benzediğini mi, eskisinin yenisinden daha iyi olduğunu mu sanıyorsunuz? Dini böyle mahkûm etmeyin. Sadece yepyeni, modern mimari tarzında büyük bir tapınak, dünyadaki en büyük tapınağı yapın. Bir zamanlar o dünyadaki en büyük tapınaktı. Fakat neden gereksiz yere başınızı derde sokuyorsunuz -bu dert bitmez, bu mümkün değil.

O zaman Amerika'nın gerçek yüzünü göreceksiniz. O zaman İsrail'e ve Yahudilere karşı ne kadar dostane olduklarını göreceksiniz. Onlar tutucu Hıristiyanlardır.

Ronald Reagan faşist bir Hıristiyandır; buna izin vermez. Böylece bu onların dostlukları için iyi bir sınav olacak.

Ben hiçbir dine inanmam, fakat insanların her gün korkudan titreyerek gereksiz bedbahtlığa, katliama maruz bırakılmamaları gerektiğine kesinlikle inanıyorum. Şimdi ise çok daha tehlikeli oldu, çünkü Yahudiler Yahudilerle savaşıyorlar ve Müslümanlar her tarafta terörist oluyorlar; Yahudi devletinin temelini mümkün olan her yolla yıkıyorlar. Vatikan da İsrail devletinin hâkimiyetini resmi olarak tanımadı -bu da gerçek Hıristiyan zihnini gösteriyor.

Fakat bu bizim dünyamız. Belki benim insanlarım zincirlerden kurtulmuş tek halktır. Tanrı sizin zincirinizdir, dinler sizin zincirinizdir; günah düşüncesi, fazilet düşüncesi sizin zincirlerinizdir.

Özgürlük tek bir şeyden ibarettir, o da sizin farkındalığınızdır.

Farkındalıkla edimde bulunun, özgürlükle -ve başkasının özgürlüğüne müdahalede bulunmadan- edimde bulunmuş olursunuz, özgürlük başkasının özgürlüğüne saygı duymayı bilmektir.

Özgürlüğe ulaşmak için hiçbir şey yapmanız gerekmez. O zaten içinizde. Sadece zincirleri atın.

Bu zincirler öyle ki onları sevmeye başladınız, onlara alıştınız. Bedbahtlıklarınızdan ayrılmak, eski ıstıraplarınızdan, tanıdık arkadaşlarınızdan ayrılmak ve yeni bir özgürlük, farkındalık alanına girmek biraz acı verir. Fakat bunun dışında insanlık için hiçbir umut yok.

Tüm gereken biraz akıl. Akıldan bile mahrum kaldınız.

Ve papa bana kızıyor, shankaracharya'lar bana kızıyor, imam bana kızıyor, sırf akıllı olmanızı istediğim için. Onlar sizin aptal, budala, geri kalmış olmanızı istiyorlar, böylece köleleştirilebilir, işkence edilebilir, feda edilebilirsiniz ve buna karşı isyan etmezsiniz.

Paddy bir gün bara gider ve köşede iyi giyimli bir adamın oturduğunu görür. Fakat en çok güzel ayakkabıları dikkatini çeker. Ve yanına gidip ayakkabılarını sorar ve adam bunların timsah ayakkabısı olduğunu söyler.

Fakat Paddy timsahı hiç duymamıştır, böylece arkadaşlarına gidip sorar. Ona timsahın Amazon ormanındaki bataklıklarda yaşayan çok tehlikeli bir hayvan olduğunu söylerler.

Paddy bir çift ayakkabı almaya karar verir ve evini, arabasını ve karısını satar ve Güney Amerika'ya doğru yola çıkar. Oraya vardığında onu Amazon'a götürmek isteyen teknesi olan bir adam bulur.

Haftalar sonra ormanın kalbine ulaşırlar ve Paddy bataklıkta yüzen bir timsah görür; ve hemen bataklığa dalıp hayvanla müthiş bir savaşa girişir. Suyun içinde yorulup her tarafları kanayana dek debelenirler ve Paddy ölü timsahı tekneye çekmeyi başarır,

Paddy son gücüyle timsahı ters çevirir, ona şöyle bir bakar ve bağırır, 'Aman tanrım! Ayakkabıları yok!'

The Great Pilgrimage,

15. Toplantı

13 Eylül 1987

Sadece Küçük Bir Hüner

Sevgili Bhagwan,

Konsantrasyonla meditasyon arasındaki fark nedir?

Meditasyon kısaca zihninizi bir yana atmaktır.

Bu nedenle meditasyonun bir zihin disiplini olduğunu söyleyenler tümüyle yanılıyorlar. O bir zihin disiplini değildir, çünkü eğer zihni disipline ederseniz daha da güçlenir. Zihin daha zayıfken, disipline edilmemişken onu bir yana atmamak daha iyidir. Bir kez disipline edildiğinde sizinle sert bir mücadeleye girişir

Bu nedenle konsantrasyon çalışması yapan biri için bu daha zordur, çünkü konsantrasyon bir zihin durumudur. Evet, bu size daha iyi, daha disiplinli, daha içe işleyen bir zihin verir. Fakat zihni bir yana atmamak daha zor olur. Bir kere ona güç vermişsinizdir, belli bir berraklık vermişsinizdir.

Konsantrasyon meditasyon değildir, çünkü konsantrasyon bir zihin disiplinidir ve meditasyon zihni bir yana atmaktır.

Aslında İngilizce 'meditasyon' ('medi-tation') sözcüğü doğru sözcük değildir, çünkü Batıda meditasyona benzer bir şey hiç olmadı. Bunun için kullanılan Sanskritçe sözcük **dhyana**dır. Budist rahipler Çin'e gittiklerinde de sorun aynıydı; dhyana'yı Çince'ye çevirecek sözcük bulamadılar, böylece Çinlilerin kulağına *zarta* gibi gelen dhyana sözcüğünü kullandılar. Böylece Japonca Zen sözcüğü çıktı; bu dhyana sözcüğünün okunduğu gibi varılmasıdır.

Meditasyon¹⁵¹ sözcüğü yine yanlış bir fikir veriyor, sanki bir şeyin üstüne düşünüyor musunuz gibi -sanki konsantrasyondan pek farklı olmayan bir faaliyetmiş gibi. Bir şeye konsantre olursunuz, bir şeyin üstüne düşünceye dalarsınız, fakat her zaman bir şeyle ilgilisinizdir. Ve dhyana tüm nesnelere atmak, üstüne konsantre olabileceğiniz, düşünebileceğiniz her şeyi atmaktır; her şeyi atmak, geride hiçbir şeyin kalmamasıdır -sadece konsantre olanın, düşünenin kalmasıdır.

Dhyana saf farkındalıktır.

İngilizce doğru bir sözcük yok, bu nedenle dhyana karşılığında meditasyon sözcüğünü kullandığımızı anlamalısınız. Dhyana düşüncenin -hiçbir nesnenin, hiçbir rüyanın, hiçbir arzunun, hiçbir şeyin- olmadığı, sadece boşluğun olduğu bir oluş hali anlamına gelir. Bu boşlukta kendinizi tanımaya başlarsınız. Gerçeği keşfedersiniz. Özneliğinizi keşfedersiniz. O mükemmel sessizliktir.

Tıpkı zihni disipline etmenin yöntemleri olduğu gibi, zihni bir yana atmanın yöntemleri de vardır. Fakat Batıda ve daha da çok Amerika'da... çünkü Batı kötüyse Amerika daha da kötüdür. Amerikan kitaplarına bakıyorum -şimdi değil; dört yıldır hiçbir kitaba dokunmadım, Amerika'da en çok satılan kitapların hepsi bir şekilde irade gücünüzü nasıl geliştireceğiniz, insanları nasıl etkileyip arkadaş kazanacağınız, nasıl zengin olacağınız hakkında... fakat hepsi de zihin disiplininin bahsediyorlar.

Elbette zihninizi disipline ederseniz daha iyi bir rakip olursunuz, istediğinizi daha kolay alabilirsiniz, insanları daha iyi yönlendirebilirsiniz, insanları daha kolay sömürebilirsiniz. İnsanları amacınız için bir araç olarak kullanabilirsiniz. Nietzsche bir kitap yazdı, Güce Götüren irade (*Will to Power*). Batıdaki tüm çabanın esası bu; güce götüren irade. Güce götüren irade önce irade gücünüzün olmasını gerektirir -ve irade gücü zihninizin disipline olmasının, berraklaşmasının başka bir ismidir.

Hayır, bu yöntemler işe yaramaz. Zihni bir yana atmanın yöntemlerini öğrenmelisiniz. Zihin zaten çok güçlü; onu daha güçlü yapmayın, çünkü kendi düşmanınızı beslersiniz. O zaten berraklaşmış; okulunuz, üniversiteniz bunların hepsini yapıyor.

Bir üniversitede dokuz yıl profesör olduktan sonra istifa ettim. Rektöre şöyle dedim, 'Bu işi yapamam, çünkü insanları mahvediyor.'

'İnsanları mahvediyor derken ne demek istiyorsun?' diye sordu, 'öğrenciler seni seviyor, gitmene izin vermezler. Ve neye dayanarak insanları mahvetmeye devam edemeyeceğini söylediğini anlamıyorum.'

Dedim ki, 'Anlamayacaksınız, çünkü Hindistan'da doğmuş olsanız bile Hindistan'ı tanımıyorsunuz, Batı'da eğitim gördünüz -tüm yaşamı boyunca batıda kalmıştı. 'Tüm bu kitapları, öğrettiğim bütün bu psikolojileri kendime rağmen öğretiyorum. Bunların bu insanlara zararı olacağını biliyorum. Zihinleri zaten kötü şekillenmiş ve şimdi daha da güçlenecek. Zincirleri daha da kuvvetlenecek, zihin esaretleri daha da güçlenecek.'

Sahte dinler zihin disiplinine dayanırlar.

Gerçek dinin işi zihni bir yana atmaktır.

Ve bu, bir şekilde, çok kolaydır. Bu disiplinler çok zordur. Zihni konsantrasyon için eğitmek çok zordur, çünkü karşı çıkmaya, eski alışkanlıklarınıza geri dönmeye devam eder. Yine çekersiniz, yine kaçar. Onu yine konsantre olduğunuz konuya getirirsiniz ve birden başka bir şey düşündüğünüzü keşfedersiniz, neye konsantre olduğunuzu unutursunuz. Bu kolay bir iş değildir.

Fakat zihni bir kenara atmak çok kolaydır -hiç zor değildir. Tek yapmanız gereken izlemektir. Zihninizde neler olursa olsun müdahale etmeyin, durdurmaya çalışmayın. Hiçbir şey yapmayın, çünkü yaptığınız her şey bir disiplin olacaktır.

Bu yüzden hiçbir şey yapmayın. Sadece izleyin.

İzlemek bir şey yapmak değildir. Tıpkı güneşin batışını veya gökteki bulutları ya da sokaktan geçen insanları izlediğiniz gibi, zihninizin düşünce, düş, kâbus trafiğini izleyin- ilgili, ilgisiz, sürekli, süreksiz, olup biten her şeyi. Ve bu her zaman sıkışık saattir. Sadece izleyin; ilgilenmeden bir kenarda durun.

Sahte dinler sizin ilgisiz kalmanıza izin vermez. Açgözlülüğün kötü olduğunu söylerler; yani bir açgözlülük düşüncesi geldiği zaman hemen atılıp bunu önlemeye çalışırsınız, aksi takdirde açgözlü olursunuz. Öfke kötüdür; eğer zihninizden öfkeli bir düşünce geçerse hemen atılırsınız -bunu değiştirmelisiniz, nazik ve şefkatli olmalısınız ve tıpkı kendiniz gibi düşmanınızı da sevmelisiniz- Eğer komşunuza karşı bir düşünce geçerse... hayır, komşunuzu da kendiniz gibi sevmelisiniz.

Böylece bütün eski dinler size neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair düşünceler vermiştir - ve eğer zihninizden yanlış bir şey geçerse kesinlikle bunu durdurmalısınız Müdahale etmelisiniz, hemen fırlayıp kökünden sökmelisiniz. Meseleyi atlıyorsunuz.

Bu nedenle size neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemiyorum. Benim tüm söylediğim izlemenin doğru olduğu; izlememenin yanlış olduğudur.

Ben bunu; çok basitleştiriyorum; gözlemci olun.

Bu sizin işiniz değil -eğer zihninizden açgözlülük geçiyorsa bırakın geçsin; eğer öfke geçiyorsa bırakın geçsin. Siz kim oluyorsunuz da müdahale ediyorsunuz? Neden zihninizle bu kadar özdeşleşiyorsunuz? Neden 'ben açgözlüyüm.. ben öfkeliyim' diye düşünüyorsunuz? Sadece bir öfke düşüncesi geçiyor. Bırakın gelsin siz sadece izleyin.

Eski bir hikâye vardır... Memleketinden gitmiş olan bir adam geri gelir ve evinin yandığını görür. Bu şehirdeki en güzel evlerden biriydi ve adam evi çok seviyordu. Pek çok insan eve iki katı fiyat vermeye hazırdı, fakat adam hiçbir fiyatı kabul etmemişti ve şimdi ev gözlerinin önünde yanıyor. Ve binlerce kişi toplanmıştı, ama hiç bir şey yapılamıyordu.

Yangın o kadar ilerlemişti ki söndürse bile hiçbir şeyi kurtaramazdı. Oğlu koşarak geldi ve kulağına bir şey fısıldadı, 'Kaygılanma. Evi dün sattım ve çok iyi bir fiyata- üç katına. Teklif o kadar iyiydi ki seni bekleyemedim. Affet beni.'

Fakat babası şöyle dedi. 'Eğer onu fiyatının üç katına sattıysan iyi.' O zaman baba da diğer insanlarla birlikte sadece bir izleyici oldu. Bir dakika önce izleyici değildir, özdeşleşmiştir. Ev aynı ev yangın aynı yangındır- fakat şimdi adam ilgilenmiyor. Tıpkı başkalarının eğlendiği gibi o da eğleniyor.

Sonra koşarak öteki oğlu gelir ve babasına şöyle der, 'Ne yapıyorsun? Gülümsüyorsun- ve ev yanıyor!'

Babası, 'Bilmiyor musun,' der, 'kardeşin onu satmış,'

Oğul der ki, 'Satmaktan bahsetti, fakat daha hiçbir şey yapılmadı ve adam artık evi almayacak.' Ve yine her şey değişir. Gözyaşları yeniden adamın gözlerine dolar; artık gülümsemez, kalbi hızla atar. İzleyici gitmiş, yeniden özdeşleşmiştir.

Ve sonra üçüncü oğlu gelir ve şöyle der, 'Bu adam sözünün eridir. Şimdi ondan geliyorum. Evin yanıp yanmaması önemli değil, o benim ve anlaştığımız fiyatı ödeyeceğim. Ne siz ne de ben evin yanacağını bilmiyorduk' dedi.' Adam yine bir, gözlemci olmuştu. Artık özdeşleşmiş değildi. Gerçekte hiçbir şey değişmez, sadece 'evin sahibi benim, ben evle bir şekilde özdeşim' düşüncesidir tüm farkı yaratan. Hemen ardından şöyle hisseder, 'Ben özdeşleşmiyorum. Başka biri aldı evi; benim onunla bir ilgim yok. Ev yanarsa yansın!'

Zihni gözlemenin basit yöntemi budur işte, onunla bir ilginiz yoktur... Zihninizin düşüncelerinin çoğu sizin değil, ebeveynlerinizin, öğretmenlerinizin, arkadaşlarınızın, kitapların, sinemaların, televizyonun, gazetelerin düşünceleridir. Sadece ne kadar düşüncenin kendinizin olduğunu sayın ve tek bir düşüncenin bile sizin olmadığını görünce şaşıracaksınız. Hepsi de başka kaynaklardan gelir, hepsi de ödünç alınmıştır. Ya başkaları sizin üstünüze atmıştır bunları ya da aptal gibi siz bunu kendi üstünüze almışsınızdır. Fakat hiçbiri sizin değildir.

Zihin bir bilgisayar gibi çalışarak oradadır; o bir biyo-bilgisayardır. Bir bilgisayarla özdeşleşmezsiniz. Eğer bilgisayar ısınırsa siz de ısınmazsınız. Eğer bir bilgisayar kızar ve altı harfli sinyaller verirse kaygılanmazsınız. Ne olduğuna, hatanın nerede olduğuna bakarsınız, fakat olaydan kopuksunuzdur.

Sadece küçük bir hüner... ben buna yöntem bile demiyorum, çünkü bu ağır bir hava veriyor. Ben buna hüner diyorum, sadece bunu yaparak bir gün birden bunu yapabilir hale gelirsiniz. Pek çok defa başarısız olacaksınız; kaygılanacak bir şey değil bu... kayıp değil, doğal bir şey. Sadece bunu yaparak bir gün oluverir.

Bir defa oldu bu, bir defa bir an için bile olsa gözlemci oldunuz, şimdi nasıl gözlemci olacağınızı biliyorsunuz -tepelerdeki, uzaklardaki gözlemci. Ve bütün zihin orada, karanlık vadinin derinliklerinde ve bunun için bir şey yapmanız gerekmez.

Zihin hakkındaki en tuhaf şey eğer bir gözlemci olursanız kaybolmaya başladığıdır. Tıpkı ışığın karanlığı dağıtması gibi, gözlemcilik de zihni, zihnin düşüncelerini, tüm teçhizatını dağıtır.

Yani meditasyon sadece gözlemciliktir, farkındalıktır. Ve bu açığa vurur -bunun icat etmekle bir ilgisi yoktur. O hiçbir şey icat etmez; sadece orada olanı keşfeder.

Peki, orada ne vardır? Girersiniz ve sonsuz bir boşluk bulursunuz, o kadar güzel, o kadar sessiz, o kadar aydınlık, o kadar mis kokuludur ki tanrının krallığına girersiniz.

Benim deyişimle, tanrısallığa girmişsinizdir.

Ve bir kez buraya girip çıkınca tümüyle yeni bir insan olursunuz. Şimdi özgün yüzünüz ortaya çıkmıştır. Tüm maskeler kaybolur. Aynı dünyada yaşarsınız, fakat aynı şekilde değil. Aynı insanların arasında olursunuz, fakat aynı tavırla, aynı yaklaşımla değil.

Sudaki bir nilüfer çiçeği gibi yaşarsınız- suda, fakat asla suya değmeden.

Din içinizdeki bu nilüfer çiçeğini keşfetmektir.

The Rajneesh Bible, Cilt 1,

19. Hitabe

17 Kasım 1984

Aydınlanma Sizin Doğanızdır

Sevgili Bhagwan,

Çok çaba göstermeden, rahat ve kolay bir şekilde aydınlanmak mümkün müdür?

Benim tüm felsefem bu- hiçbir çaba göstermemeniz, gevşemeniz gerektiği ve aydınlanmanın geleceği. Aydınlanma gerçekten gevşediğinizi, hiçbir gerginliğinizin, çabanızın olmadığını keşfettiği zaman gelir ve hemen binlerce çiçek gibi üstünüze yağar.

Fakat bütün dinler tersini söyler: aydınlanmanın çok çaba gerektirdiğini, ömür boyu, belki de bir kaç yaşam boyu sürecektir gayret gerektirdiğini -ve bunun bir garantisi, kesinliği de yoktur. Aydınlanmadan bir adım uzaktayken bile yolunuzu yitirebilirsiniz. Ve yolun ya da aydınlanmanın nerede olduğunu bilmiyorsunuz, bu nedenle yolunuzu yitirmeniz yoldan çıkmanız çok mümkün.

Tesadüfen birkaç kişi aydınlandı, fakat bu kazara oldu, çünkü milyonlarca insan çabalıyorlar ve hiçbir şey bulmuyorlar.

Bu arayışlarının onları çok gergin yaptığının, bu çabalarının içinde aydınlanmanın yer alamayacağı bir durum yarattığının farkında bile değiller.

Aydınlanma, siz o denli sessiz, o denli gevşemiş olduğunuz zaman olabilir... sadece saf bir sessizlik ve birden patlama olur, ışıltılı ruhunuzun patlaması.

Bunu çok gayret gerektiren bir şey haline getirenler sadece kendi akıllarını ve bedenlerini mahvettiler ve bence aydınlanmaya da ulaşmadılar. Aydınlanmaya ulaşan pek az insan her zaman gevşemiş bir halde ulaşmışlardır. Gevşeme aydınlanma güllerinin içinde büyüyeceği topraktır.

Bu nedenle eğer gevşemek, rahatlamak, hiç çaba göstermemek ve bol bol şekerleme yapmak istiyorsanız iyi. Reçete bu. Aydınlanacaksınız. Bugün aydınlanabilirsiniz -çünkü aydınlanma sizin en içteki varlığınızdır. Sırf çabaladığınız, aradığınız, şunu yaptığınız, bunu yapmadığınız için kendi özünüze asla ulaşamıyorsunuz. Gevşediğinizde hiçbir yere gitmezsiniz, hiçbir şey yapmazsınız ve otlar kendiliğinden büyümeye başlar.

Tek gereken uyanıklık, akıl, bilinçtir -ki bunlar çaba değildir-, tanık olma, gözleme, ki bunlar gerginlik değildir, çok zevkli deneyimlerdir. Bunlardan yorulmazsınız; çok sessiz ve sakin bir hale gelirsiniz.

Size söylüyorum, aydınlanma için gösterilen bütün çabalar aptallıktır. Aydınlanma sizin

doğanızdır, sadece bunu bilmiyorsunuz; aksi halde zaten aydınlanırdınız. Bana göre hepiniz aydınlanmışsınız, çünkü içinizdeki ışıltılı alevi görebiliyorum. Size baktığım zaman şeklinizi görmüyorum; sadece çok güzel bir alev olan varlığınızı görüyorum.

Gautama Budanın aydınlandığı zaman, kendi aydınlandığı zaman tüm varoluşun da aydınlanmasına şaşırıldığı söylenir, çünkü kendi gözleri değişmiştir, görüşü değişmiştir. Kendi içinin derinliklerine bakabiliyor, başkasının derinliklerine de bakabiliyordu -hayvanların ve ağaçların bile-. Hepsinin de aydınlanmaya doğru ilerlediğini görebiliyordu, çünkü herkesin kendi doğasını gerçekleştirmesi gerekir; bu olmadan, yaşam bir zevk, bir festival olmaz.

Sadece biraz zeki olun, aydınlanma kendiliğinden gelir. Bunu düşünmenize bile gerek yoktur.

Bir kadın bankaya gider ve müdürün odasına girer. Doğruca masasına yürür ve 'Onbin dolarlık bahse girmek istiyorum,' der.

'Üzgünüm, bayan' der müdür, 'fakat bu banka bahse girmiyor.'

'Bankayla bahse girmek istemiyorum,' der kadın, 'Sizinle bahse girmek istiyorum. Bahse girerim yarın saat onda testisleriniz dört köşe olacak.'

'Bence siz aptalsınız,' der müdür, 'fakat bahsi kabul ediyorum. Yarın onda buraya gelin ve onbin doları da getirin.'

Saat dokuz ellibeşte kadın uzun boylu, heybetli bir adamla birlikte müdürün yanına girer.

'Bu adam da kim?' diye sorar müdür.

'Benim avukatım,' diye yanıtlar kadın. 'Her şeyin doğru yapıldığına nezaret etmek için geldi.'

'Peki,' der müdür ve gülererek pantolonunu indirir.

Kadın uzanır köşeli olup olmadıklarına bakar. O anda avukat bayılarak yere yıkılır.

'Nesi var?' diye sorar müdür.

'Ah,' der kadın, 'Onunla elli bin dolarına bu sabah onda bir banka müdürünün hayalarını açacağına bahse girmiştin.'

Sadece biraz zeki olun!

Bir katolik misyoner yamyamlar tarafından kaçırıldı ve yamyamların şefinin İngiltere'de bir okula gittiğini ve mükemmel İngilizce konuştuğunu görünce hayretler içinde kaldı.

'Anlamıyorum,' dedi hiddetli rahip, 'Medeni dünyada bu kadar zaman geçirip nasıl hala insan yiyebiliyorsun?'

'Ama,' der şef, 'şimdi bir çatalla bıçak kullanıyorum.'

Sadece biraz zeki olun. Dünya zeki değil; çok aptalca işliyor ve her türlü mutsuzluğu yaralıyor. Herkes birbirinin daha mutlu olmasına yardım edecek yerde birbirini yerde sürüklüyor, karanlığın daha derinliklerine, çamurun daha derinliklerine, sorunların daha derinlerine itiyor. Öyle görünüyor ki bu dünyada herkes tek bir şeyden zevk alıyor: başkalarına dert yaratmak. Dünyayı böyle karanlık bir bulutun sarmasının nedeni bu; yoksa dünya sürekli bir ışık festivali- sıradan ışıklar değil, varlığımızın ışıklarının oluşturduğu bir festival.

Neden rahipler insanları aydınlanmanın çok zor, neredeyse olanaksız bir görev olduğuna ikna etmeyi başardılar? Bunun nedeni sizin zihniniz. Zihniniz her zaman zor olanla, imkânsız olanla ilgilenir, çünkü bu onun için bir meydan okumadır ve ego daha büyük, daha büyük hale gelmek için meydan okumalara gerek duyar.

Rahipler sizi aydınlanmanın çok zor, neredeyse imkânız olduğuna ikna etmeyi başardılar. Milyonlarca insanın arasında sadece bir kez bir insan aydınlanır. Sizi aydınlanmadan alıkoymak için çok akıllıca bir yol kullandılar: egonuzla meydan okudular ve her türlü ayınla, perhizle, kendine işkenceyle ilgilenmeye başladınız. Yaşantınızı mümkün olduğunca büyük bir ıstırap haline getirdiniz.

Fakat yaşamlarını bir işkence haline getirenler... mazoşistler aydınlanamazlar. Gittikçe daha çok kararlılar. Ve karanlıkta yaşayan bu insanlar köleler gibi çok kolay sürünmeye başlarlar, çünkü tüm zekâlarını, tüm bilinçlerini bu tuhaf çabalamalarında yitirmişlerdir.

Kışın sabahın erken saatlerinde güneşin altında dinlenen bir köpek gördünüz mü? Kuyruğunu görür ve hemen ne olduğuyla ilgilenmeye başlar. Kuyruğunu yakalamak için fırlar, fakat çılgına döner, çünkü bu şey pek tuhaftır. O zıplayınca kuyruk da zıplar ve kuyrukla köpek arasındaki mesafe aynı kalır. Köpek dönüp durur. Ben seyrettim, kuyruk zıpladıkça köpek daha da kararlı hale geliyor, tüm iradesini kullanıyor ve onu yakalamak için o yolu, bu yolu deneyip duruyor. Fakat zavallı köpek onu yakalamanın mümkün olmadığını bilmiyor. O zaten onun bir parçası, onun için o zıpladıkça öteki de zıplıyor.

Aydınlanma zor değil, olanaksız değil. Ona ulaşmak için bir şey yapmanıza gerek yok; o sadece sizin yaradılıştan gelen doğanız, sizin özneliğiniz. Tüm yapmanız gereken bir an için tümüyle gevşemeniz, tüm çabaları unutmanız, öyle ki zihninizi çececek hiçbir şey olmasın. Bu bilinç hali birden farkına varır ki 'Ben oyum!'

Aydınlanma dünyadaki en kolay şeydir. Fakat rahipler tüm dünyanın aydınlanmasını istemediler; yoksa insanlar Hıristiyan, Katolik, Hindu olmazlardı. Aydınlanmamaları gerekiyordu, kendi doğalarına karşı kör olmaları gerekiyordu. Ve rahipler çok akıllıca bir yol buldular: hiçbir şey yapmalarına gerek yoktu, sadece size bunun çok zor olduğu, olanaksız bir iş olduğu fikrini vermeliydiler, o zaman egonuz hemen ilgilenenecekti. Ego asla açık olanla ilgilenmez, o asla sizin olduğunuz şeyle ilgilenmez. O sadece uzak bedellerle ilgilenir -hedef ne kadar uzaksa ilgi o kadar büyüktür.

Fakat aydınlanma hedef değildir, sizden bir santim bile uzak değildir o. O sizsiniz! Arayan aranandır, gözleyen gözlenendir, bilen bilinendir.

Bir kez doğanızın aydınlanma olduğunu anladığınızda... Gerçekte din anlamına gelen Sanskritçe sözcük *dharma*'dır. Doğa, sizin doğanız anlamına gelir. Kilise veya ilahiyat anlamına gelmez; sadece doğanız anlamına gelir. Örneğin, ateşin dharma'sı nedir? Sıcak olmak. Suyun dharma'sı nedir? Aşağıya akmak. İnsanın dharma'sı nedir? Aydınlanmak, tanrısallığını tanımak.

Ben ancak doğanıza ulaşmanın kolaylığını, çabasızlığını anlayabilerseniz size zeki derim. Eğer bunu anlayamıyorsanız zeki değilsinizdir. Sadece çabalayan bir egoistsinizdir -tıpkı diğer egoistlerin en zengin insan olmaya çalıştıkları, bazı egoistlerin de en güçlü, bazılarının da en aydınlanmış olmaya çalıştıkları gibi.

Fakat ego için aydınlanma mümkün değildir. Zenginlik mümkündür, güç mümkündür, prestij mümkündür-bunlar zor, çok zor şeylerdir.

Tümüyle kendinizi bırakmanız, son derece huzurlu, gerilimsiz, sessiz bir varoluş halinde olmanız gerekir... ve birden patlama gelir.

İster bunu kavrayın ister kavramayın hepiniz aydınlanmış doğdunuz. Toplum bunu anlamaz istemiyor, politikacılar bunu anlamaz istemiyor... Çünkü bu çıkar çevrelerine karşı. Aydınlanmadığımız için onlar kanınızı emiyorlar, tüm insanlığı aptalca etiketlere indiriyorlar - Hıristiyan, Hindu, Müslüman, sanki siz şeymişsiniz, bir malmışsınız gibi. Onlar kim olduğunuzu alnınıza etiketlediler.

Hindistan'da, gerçekten de alınlarında sembollerini taşıyan brahmin'leri görürsünüz. Sembolü görür ve bu brahmin'in hangi sınıfa ait olduğunu anlayabilirsiniz. Bunlar insan mı, yoksa mal mı? Alınlarında sembollerini taşıyorlar. Siz alnınızda sembolünüzü taşıyamazsınız, fakat bir Hıristiyan, bir Budist, bir Hindu olduğunuzun içinizin derinliğine kazındığını bilirsiniz.

Eğer hepiniz aydınlanırsanız sadece ışık olursunuz, kendiniz ve başkaları için bir sevinç, kendiniz ve tüm varoluş için bir nimet, nihai özgürlük olursunuz. Kimse sizi sömüremez, kimse sizi köleleştiremez; sorun budur. Kimse aydınlanmanızı istemez. Eğer bunu göremezseniz hepsi de asalak olan çıkar çevrelerinin ellerinde oyuncak haline gelirsiniz. Onların tek işlevi kanınızı emmektir.

Eğer özgürlük istiyorsanız, aydınlanma tek özgürlüktür. Eğer bireysellik istiyorsanız, aydınlanma tek bireyselliktir. Nimet dolu bir hayat istiyorsanız aydınlanma tek deneyimdir. Ve bu çok kolaydır, son derece kolaydır- elde etmek için hiçbir şey yapmanız gerekmeyen şeylerden biridir, çünkü zaten oradadır. Sadece onu görmek için gevşemeniz gerekir.

Bu sebeple Hindistan'da Batı felsefesine paralel bir şey yoktur. Felsefe gerçek, bilgi sevgisi hakkında düşünmek demektir. Hindistan'da tümüyle farklı bir şey vardır; biz buna *darshan* deriz ve

darshan düşünmek değil, görmek anlamına gelir.

Sizin gerçeğinizin düşünülmesi gerekmez, görülmesi gerekir.

O zaten oradadır; onu bulmak için bir yere gitmenize gerek yoktur.

Onun hakkında düşünmenize gerek yoktur; düşünmeyi kesmelisiniz ki varlığınızda yüzeye çıkabilsin. İçinizde boş bir alan gerekir ki gizli olan bu ışık genişleyip varlığınızı doldurabilsin.

Sadece varlığınızı doldurmakla kalmaz, varlığınızdan yayılmaya da başlar. Tüm hayatınız bir güzellik haline gelir -bedenin güzelliği değil, içerden yayılan bir güzellik, bilincinizin güzelliğidir bu.

Sat-Chit-Anand,

25. Toplantı

4 Aralık 1987

Sessizlik -Dindarlığın Dili

Sevgili Bhagwan,

Sizin huzurunuzda sessiz olmak neden daha kolay?

Benim burada sizinle konuşurken çabam sizin bir Buda kadar zihinsiz olabileceğinizi görmemiz için bir şans vermektir; bu pek az insana verilen bir nitelik değildir, bu bir yetenek değildir. Herkes ressam olamaz, herkes şair olamaz -bunlar yetenektir. Herkes dahi olamaz -bunlar doğuştan gelen niteliklerdir. Fakat herkes aydınlanabilir; bu komünizmin haklı olduğu tek noktadır -ve tuhaftır ki yine bu komünizmin reddettiği tek şeydir.

Aydınlanma herkesin eşit olduğu tek deneyimdir -eşit derecede muktedir olduğu tek deneyimdir. Bu sizin edimlerinize bağlı değildir, dualarınıza, tanrıya inanıp inanmadığınıza bağlı değildir. Bu sadece tek bir şeye bağlıdır, o da biraz lezzet almaktır ve birden buna muktedir olduğunuza ikna oluverirsiniz.

Benim konuşmam hitap değil; size vaaz ettiğim bir doktrin değil. Bu sadece size biraz sessizliğin lezzetini vermek ve sizi bunun bir yetenek olmadığına özel bir niteliği olan insanlara, uzun perhizlere, kendini erdemli diye adlandıran insanlara ait olmadığına- inandırmak için keyfi bir araçtır. O hiç koşulsuz herkese aittir; sadece onun farkında olmanız gerekir. Sizinle konuşmamın tüm amacı bu.

Bir kez sessiz olabileceğinizden emin olunca tüm odak noktanız değişir. Bu bir disiplin meselesi, bu bir ibadet meselesi, bu bir tanrıya ve tüm bu saçmalıklara inanma meselesi değildir. Bu kendi olanaklarınızı hissetme meselesidir ve bir kez olanaklarınızı anlayınca kendinize güvenirsiniz, tüm din sizin görüşünüzde farklı bir renk alır.

Bu bir sessizlik, bilinç ve saadet sorunudur -günahla, erdemle, itirafla hiçbir ilgisi yoktur, Varoluş günahlarınıza aldırılmaz. Ne günah işleyebilirsiniz ki? Zavallı insanlara hangi ceza verilmeli? Dinler ufacık şeyler için sonsuz cehennem veriyor. Biraz da adil olunmalı.

Bertrand Russell işlediği ve işlemeyi düşündüğü ama işlemediği ve rüyalarında işlediği tüm günahları saydı. Bütün listeyi verdi ve Hıristiyan ilahiyatçılara sordu- yarım asırdan uzun bir süre yanıt alamadı. Şimdi öldü; elli yıl yanıt bekledi. Şöyle soruyordu, 'Bunların hepsi günah sayılacak şeyler: şunları işledim, şunları sadece düşündüm, şunları sadece hayal ettim. Buna göre bana ne kadar ceza verilebilir? En sert mahkeme bile bana dört buçuk yıl hapis cezası veremez, Hıristiyanlık

ise beni sonsuz cehennem ateşine atar!'

Sonsuza dek cezalandırılmak için günah işleyecek başka bir sonsuzluğa ihtiyacınız vardır; aksi halde adil olmaz. *Neden Bir Hıristiyan Değilim* adlı kitabında -Hıristiyan doğmuştu, fakat Hıristiyanlığın aptallığının farkına vardıkça bu kitabı yazdı- bu soruları sordu, fakat sorularının hiçbirine yanıt verilmedi. Tek yanıt kitabının papa tarafından yasaklandığıydı. Hangi kitabı okumayacağınızı söyleyen ve Katolikler için her yıl basılan papanın kara listesine girmişti.

Ben talihliyim, benim de kitaplarım kara listede.

Bilinciniz yerli yerine oturdukça tüm yaşam modelleriniz değişir. Dinlerin günah dediği şeyler yaşamınızdan çıkar ve erdem dedikleri, de otomatikman varlığınızdaki, edimlerinizden taşar. Fakat onlar tersini yapıyorlar; önce edimleri değiştirin... Sanki karanlık bir evde gibisiniz, mobilyalara takılıyorsunuz ve eğer takılmayı kesmezseniz ışığın gelemeyeceği söyleniyor size.

Benim söylediğim, ışığı yakın, takılmalar sona ersin, zira ışık varsa neden takılasınız ki? Takıldığınız her zaman, başınızı duvara çarptığınız her zaman canınız yanar. Bu kendi içinde bir cezadır -yanlış bir edim kendi içinde bir cezadır; edimlerinizi kaydeden kimse yok. Ve güzel olan her edim kendi içinde bir ödüldür. Fakat önce yaşamınıza ışık getirin.

Meditasyon ışık getirme, sevinç getirme, sessizlik getirme, saadet getirme çabasıdır ve bu güzel meditasyon dünyasında yanlış bir şey yakmanız mümkün değildir.

Böylece ben bunu tümüyle değiştirdim. Dinler edim üstünde ısrar ediyordu; benim üstünde durduğum bilinç ve bilinç sadece sessizlikte gelişebilir. Sessizlik, bilinç için doğru topraktır. Gürültülü olduğunuz zaman uyanık ve bilinçli olamazsınız. Uyanık ve bilinçli olduğunuz zaman gürültülü olamazsınız -bunlar bir arada olamaz.

Bu nedenle benim konuşmam başka hitap kategorilerine sokulmamalı. Bu meditasyon için, dinlerin aldığı güveni geri vermek için bir araç. Onlar size güven yerine sizi derinlere çeken ve üzen suçluluk duygusu verdiler. Bir kez güveninizi kazandığınız zaman büyük şeylere ulaşabilirsiniz, kendinizi alçak hissetmez, kendinizi suçlu hissetmezsiniz -kutsandığınızı hissedersiniz. Varoluşun sizi bilincin doruklarından birine hazırladığını hissedersiniz. Fakat ona göre hareket etmiyorsunuz; sizin onurunuzu ve haysiyetinizi kıran rahipleri izliyorsunuz.

Ben sizin kimsede hata olmadığına emin olmanızı istiyorum; tüm hatalar sizin içinize yüklendi.

Dinler daha iyi bir insanlık yaratmaya yardımcı olmadı. Sadece insandaki güzel olan her şeyi yıktılar; onun gelişimini durdurdular, ta köklerinden kestiler. İnsan bilinç dünyasında pigme olarak kaldı.

Tüm odak noktasını değiştirdim. Size şunu yapmanız, şunu yapmamanız gerektiğini, şunun

günah, bunun erdem olduğunu söylemiyorum. Ben sadece uyanık, bilinçli, sessiz ve mutlu oluyorum, arkası gelecektir. Yalnız bu biraz zamanınızı alacak. Güveniniz gittikçe daha sağlaştıkça, ancak o zaman siz de sessiz olabileceksiniz.

Benim için sessiz olmak başka bir nedenle daha kolay: Ben sessizim. Ben konuşurken bile sessizim; en içimdeki varlık hiç katılmıyor. Size söylediklerim benim için bir rahatsızlık, bir yük ya da gerginlik değil; olabileceğim kadar gevşemiş haldeyim. Konuşmak ya da konuşmamak benim için fark etmiyor.

Doğal olarak, bu tür bir hal bulaşıcıdır. Beni görerek, burada benim huzurumda olarak, gözlerime bakarak... hatta ellerimi seyrederek bunun sessiz bir adamın hareketleri olduğunu hissedebiliyorsunuz. Yavaş yavaş bu size de bulaşıyor; dahası sessiz bir adamın etrafında yaratılan belli bir enerji alanı vardır.

Güzel bir deneme yapabilirsiniz: bir tabağın üstüne biraz kum koyun ve birisi müzik çalarken bu tabağı koyun. Her bir sesin tabaktaki kumların şeklinde bir değişiklik yaptığını göreceksiniz. Klasik müzik, kumları çok sessiz, uyumlu bir hale sokar; bir uyum modeli yaratır. Aynı kum, aynı tabak, fakat şu aptal modern müziklerden biri -cazdan dazlaklara kadar- ve kumların kaosa girdiğini görürsünüz. Tüm uyumunu yitirir, tüm huzurunu yitirir ve uyumsuzluk gösteren şekiller oluşur.

Sessiz bir adam etrafında belli bir enerji alanıyla hareket eder ve eğer alıcıysanız titreşimi yüreğinize dokunmaya başlar.

Hiç dikkat ettiniz mi? Bir karıyla koca, eğer gerçekten birbirine âşıkça, sahiplenici değilse, kıskanç değilse ve birbirlerinin birey olarak kalmasına yardım ettilerse ve birlikte uzun bir ömür, elli yıl geçirdikten sonra birbirlerine karşı derin bir saygı duyuyorlarsa, neredeyse tıpatıp aynı görünürler. Sesleri, gözleri, yüzleri, hareketleri... Birbirleriyle o kadar uyumludurlar ki.

Elbette bir mürşitle müridi arasında bu olgu milyon kere daha fazladır, çünkü hiç çatışma yoktur. Ve özellikle benim gibi bir adamla -ben hiçbir şekilde sizi mürit olmaya zorlamıyorum ve beni bırakıp gitmenize engel olmam. Buradayken sizi kabul ederim; eğer giderseniz kabulüm yine baki kalır. Sevgim değişmez. Gidebilirsiniz, hatta beni aldatabilirsiniz, fakat sevgim aynı kalır. Sizinle benim aramda bir anlaşma yok; özgür iradenizle buradasınız ve her an gidebilirsiniz. Ben özgür irademle buradayım, beni zorlamıyorsunuz.

Bu özgürlük hali içinde mürit ve mürşit birbirlerine son derece yaklaşabilirler ve enerji doğal olarak yüksekte daha alçağa doğru akar; bu tıpkı suyun dağın tepesinden vadiye akmasına benzer,

Lao Tzu kendi yaşam felsefesini ‘su yolu’ diye adlandırıyordu. Hiçbir esaret içinde olmadıklarından, ikisi de kendi özgür iradeleriyle bir araya geldiklerinden dolayı müritle mürşit bu kadar uyumlu olduğu zaman -ve gerçek bir mürşit, mürit onun her şeyden yüksek olduğunu düşünse

de, kendini asla müridinden yüksek görmez- enerji yavaş yavaş varlığımızın derinliklerine akar. Meditasyon adeta bir yan ürün olur; sessizlik kendiliğinden gelir. Yüreğiniz mürşitle dans etmeye başlar.

Saygı duyduğum tek Amerikalı olan Walt Whitman'ın bir sözünü okuyordum. Şöyle diyor, 'Kendimi kutluyorum ve kendim şarkı söylüyorum.' Buna katılıyorum. Her mürşit kendini kutlar ve kendi şarkı söyler. İlgilenenler dansa katılır ve yavaş yavaş ne mürşit ne mürit kalır, geriye sadece dans, sadece kutlama kalır.

Fakat bu sözün yarısıydı; öteki yarısına katılmıyorum. Burada Hıristiyan köklerini gösteriyor: 'Ve benim varsaydığımı siz de varsayacaksınız.' Bu her şeyi bozuyor. Yine aynı noktaya geldik - benim inandığıma siz de inanmalısınız; 'Benim varsaydığımı siz de varsaymalısınız.' Ve gizli bir hâkimiyet geliyor. Hayır, bu noktaya katılmıyorum.

Walt Whitman'ın söylediği her şeye katılmak isterdim, fakat gerçekliğe karşı gelemem. Bu yeterli -'Kendimi kutluyorum ve kendim şarkı söylüyorum.' Ve eğer siz de hoşlanırsanız katılın. Bu benim varsaydığımı varsaymanız gerektiği, benim inandığıma inanmanız gerektiği, bir şekilde bana bağlı olmanız gerektiği demek değildir. Katılıyorsunuz, çünkü dansı seviyorsunuz, katılıyorsunuz, çünkü kutlamayı seviyorsunuz, katılıyorsunuz, çünkü hayatınızda ilk kez yaşamı bir yük ya da bir ceza olarak değil, bir kutlama olarak alan bir adama rastladınız.

Benim huzurumda egonuzu, kendinizi unutuyorsunuz. Vurgu bende olmamalı; vurgu sizde olmalı, benim huzurumda beni sevdiğinizde, bana saygı duyduğunuzda, bana güvendiğinizde olmalı, öyleyse savunmanızı bir kenara koyun. Egonuz savunmanızdır.

Neden sessiz olduğunuza daha çok dikkat edin. Sessizliğinizden tümüyle beni sorumlu tutmayın, çünkü bu size zorluk yaratır. Tek başınıza ne yapacaksınız? O zaman bu bir tür bağımlılık haline gelir ve ben sizin bana bağımlı olmanızı istemiyorum. Sizin için bir uyuşturucu olmak istemiyorum.

Dinlerin sözde mürşitleri ve öğretmenleri -hemen her tür öğretmenle karşılaştım- müritlerinin kendilerine bağımlı olmasını istiyorlar, Bu onların güç tribi. Ben siz benle olsanız da olmasanız da sizi seviyorum.

Sizin bağımsız olmanızı ve bu değerli anları kendi başınıza da yaşayabileceğinize güvenmenizi istiyorum. Eğer bunları benle yaşayabiliyorsanız, bensiz de yaşamamanız için bir neden yok, çünkü sebep ben değilim.

Neler olduğunu anlamalısınız: beni dinleyerek zihninizi bir yana atıyorsunuz. Okyanusu dinleyerek, gök gürültüsünü dinleyerek, sağanak yağmuru dinleyerek egonuzu bir yana atın, çünkü buna gerek yok... Okyanus size saldırmayacak, yağmur size saldırmayacak, ağaçlar size saldırmayacak -savunma yapmaya gerek yok. Hayata karşı, varoluşa karşı böyle hassas olarak bu

anları sürekli yaşarsınız. Çok geçmeden bu sizin hayatınız olur.

The Invitation,
14. Toplantı
28 Ağustos 1987

Bhagwan Shree Rājneesh'in yaşamından bazı biyografik olaylar ve olgular

Çocukluk yılları:

1931-Bhagwan Shree Rajneesh 11 Aralık 1931'de Jain dinine mensup kumaş tüccarı bir babanın son oğlu olarak Hindistan'ın Madhya Pradesh eyaletinde Kuchwada'da doğdu. İlk yedi yılını ona islediği her şeyi yapma özgürlüğü tanıyan ve yaşamın gerçeğini yoğun bir şekilde araştırmasını destekleyen büyükbabasının yanında geçirdi.

1938- Büyükbabasının ölümünden sonra 20.000 nüfuslu Gadawara'da anne babasının yanında yaşamaya gitti. Büyükannesi de aynı şehre taşındı ve 1970'de kendini torununun bir müridi olduğunu açıklayarak ölümüne dek onun en cömert arkadaşı olarak kaldı.

1946- Bhagwan 14 yaşında ilk satori'sini deneyimledi. Yıllar içinde meditasyonu derinleştirdi. Ruhsal araştırmasının yoğunluğu acısını fiziksel sağlığından çıkarttı. Ebeveynleri ve arkadaşları çok yaşamayacağından korktular.

Üniversite Yılları:

1953- 21 Mart 1953'de 21 yaşında Bhagwan insan bilincinin en yüksek doruğu olan aydınlanmaya ulaştı. Dış biyografisinin sona erdiğini söyledi ve o zamandan itibaren yaşamın içsel yasalarıyla birlik içinde egosuz bir halde yaşadı. Dıştan 1956 yılında Birinci Sınıf Onur ödülüyle Felsefe Bölümünden mezun olduğu Saugat Üniversitesi'nde çalışmalarını sürdürdü. Hindistan Münazara Şampiyonuydu ve mezun olduğu sınıfta altın madalya kazandı.

1957- Bhagwan Raipur'da Sanskrit Okulunda öğretmenlik yaptı. Bir yıl sonra Jabalpur Üniversitesi'nde felsefe profesörü oldu. Kendini modern insana meditasyon öğretmeye adanmak için **1966** yılında bu görevinden ayrıldı. 1960'lar boyunca gittiği her yerde ileri gelenlerin öfkelerini uyandırarak "Acharya (öğretmen) Rajneesh' olarak tüm Hindistan'ı dolaştı. Çıkar çevrelerinin ikiyüzlülüğünü ve insanın en büyük hakkını -kendisi olma hakkını- engelleme çabalarını açığa vurdu. Milyonların yüreğine dokunarak on binlerce insandan oluşan kitlelere hitap etti.

Bombay Yılları:

1968-Bombay'a yerleşerek öğretmeyi sürdürdü. Düzenli olarak, çoğunlukla tepelerde, zihni önce gizil kalmış hisleri açığa vurmasına izin vererek durdurmaya yardım eden bir teknik olan devrim yaratan Dinamik Meditasyonunu öğrettiği 'meditasyon kampları' kurdu. 1970'den itibaren İnsanları, bir kendini keşfetme ve meditasyona vakfetme yolu olan Neo-Sannyas'a kabul etmeye başladı. 'Bhag-wan-'kutsanmış olan'- diye anılmaya başlandı.

1970- Batıdan ilk arayışçılar geldi, aralarında profesyonel insanlar da vardı. Bhagwan'ın ünü Avrupa'ya, Amerika'ya, Japonya'ya, Avusturya'ya yayılmaya başladı. Aylık meditasyon kampları devam etti ve 1974 yılında Poona'da öğretinin yoğunlaşabileceği yeni bir yer bulundu.

Poona Yılları:

1974-Bhagwan'ın aydınlanmasının 21.yıl dönümünde Poona'daki aşram açıldı Bhagwan'ın etkisi dünyaya yayıldı. Aynı zamanda. Bhagwan günde sadece iki kez dışarı çıkarak gittikçe kendi odasına çekilmeye başladı. Sabahları ders veriyor ve gelenleri kabul ediyor, akşamları da arayış içinde olanlara öğüt veriyordu.

Doğunun meditasyon içgörüsünü batı psikoterapisiyle birleştiren terapi grupları oluşturuldu. İki yıl içinde aşram 'dünyanın en iyi gelişme ve terapi merkezi' ününü kazandı. Bhagwan'ın dersleri dünyanın bütün büyük dini geleneklerini kapsıyordu. Aynı zamanda batı bilimi ve düşüncesi hakkındaki geniş bilgisi ve konuşmasının netliği ve tartışmasının derinliği dinleyicileri açısından batı ile doğu arasındaki çatlağı kapattı. 'Kitaplar halinde basılan dersleri yüzlerce cilt haline geldi ve yüzbinlerce okuyucu tarafından okundu. 70 lerin sonlarında Bhagwan'ın Poona'daki aşramı gerçek arayıcılarının Mekkesi haline geldi. Geleneksel bir Hindu olan Hindistan başbakanı Morarji Desai, Bhagwan'ın müritlerinin aşramı, meditasyon, sevgi, yaratıcılık ve kahkaha içinde yaşayan kendine yeterli bir topluluk yaratmak için Bhagwan'ın öğretilerini uygulayabilecekleri Hindistan'ın uzak bir köşesine taşıma çabalarına karşı geldi.

1980- Geleneksel bir Hindu mezhebinin bir üyesi ders verirken Bhagwan'ı öldürmeye teşebbüs etti. Doğu ve batıdaki resmi dinler ve kiliseler ona karşı olsalar da Bhagwan'ın tüm dünyada çeyrek milyon müridi vardı.

Yeni bir safha-Rajneeshpuram, ABD

1981- 1 Mayıs'ta Bhagwan konuşmaya son verdi ve artık bir sırt sorunundan dolayı ciddi olarak hasta olan bedeni dinlenirken bir 'sessiz kalpten kalbe komün' safhasına girdi. Olası bir acil ameliyat ihtimaliyle doktorları tarafından ABD'ye götürüldü. Amerikalı müritleri Oregon çölünde 32.000 dönümlük bir arazi satın aldılar. Bhagwan'ı oraya davet ettiler -orada hızla iyileşti. Hızla etrafında bir model tarım komünü oluştu ve çölün verimsiz toprağını ziraate elverişli hale getirip, onu 5000 kişilik bir şehri doyuran yeşil bir vahaya dönüştürdüler. Bhagwan'ın arkadaşları için yapılan yıllık yaz Festivallerinde bu Rajneeshpuram şehrinde tüm dünyadan 20.000 ziyaretçi ağırlanıyor ve doyuruluyordu.

Oregon'daki komünün bu hızlı gelişimine paralel olarak tüm büyük batı ülkelerinde ve Japonya'da kendi bağımsız işlerinin desteğiyle büyük komünler yayıldı.

Bhagwan artık dini bir lider olarak Amerika'da sürekli ikamet etmek için başvurmuştu, fakat Amerikan Hükümeti tarafından reddedildi; gösterilen nedenlerden biri onun genel sessizlik andıydı. Aynı zamanda yeni şehir Oregon hükümetinin ve bölgedeki Hıristiyan çoğunluğun gittikçe şiddetlenen yasal saldırısı altındaydı. Oregon'daki toprak kanunları kısır bir toprağı verimli kılan ve çevreyi genişleten bir şehre karşı ana silah haline geldi -esasında bu şehir dünya için ekolojik bir model oluşturuyordu.

1984 Ekiminde Bhagwan ikametinde küçük gruplara konuşmaya başladı ve 1985 Temmuz'unda Rajneesh Mandir'de binlerce kişiye her sabah konuşma yaptı.

1985-14 Eylülde Bhagwan'ın kişisel sekreteri ve bir kaç komün yönetim üyesi birden ayrıldılar ve onların işlediği yasa dışı edimler ortaya çıktı. Bhagwan Amerikalı yetkilileri durumu tam olarak incelemeleri için şehre çağırdı. Yetkililer bu durumu komüne karşı savaşlarını hızlandırmak için bir fırsat olarak kullandılar.

29 Ekim de Bhagwan Charlotte'de kefaletsiz tutuklandı. Kefalet duruşmasında zincirlendi. Mahkemeye çıkacağı Oregon'a geri dönmesi -normalde beş saatlik bir uçuşken- dört gün sürdü. Bu dört günün iki gününde Bhagwan'dan eser yoktu. Daha sonra Oklahoma Devlet Hapishanesinde 'David Washington' adıyla kayıt edilmişti ve bulaşıcı bir deri hastalığı çeken bir mahkumla aynı hücreye konulmuştu. Bu Bhagwan için ölümcül olabilecek bir hastalıktı. Hapishaneler ve zincirler içinde geçen 12 günlük bir çileden sonra tam serbest bırakılmadan bir saat önce Bhagwan'ın tutulduğu Oregon hapishanesinde bir bomba bulundu. Bir saat İçerde tutulan Bhagwan dışında herkes tahliye edilmişti.

Kasım ortasında avukatları. Amerikan hukuk sisteminin ellerinde yaşamını daha fazla tehlikeye atmaktan kaçınması için, otuzdört küçük 'göçmen yasası ihlali' suçundan ikisi için suçunu kabul etmesini istediler. Bhagwan razı oldu ve 'Alford mahkemesine' girdi, bu mahkeme suçunu kabul edebilirken aynı zamanda masum olabildiği Amerikan hukuk sistemine özgü bir mahkemeydi. Dört yüz bin dolar cezaya çarptırıldı ve beş yıl dönmek üzere Amerika'yı terk etmesi emredildi. Aynı gün özel jet uçağıyla Amerika'yı terketti ve Hindistan'a uçtu, orada Himalayalar'da dinlendi.

Bir hafta sonra Oregon komünü dağılmaya karar verdi.

Bir basın toplantısında Amerikalı dava vekili Charles Turner 'Sekreterine karşı yapılan

ithamların neden Bhagwan'a karşı da yapılmadığı' sorusunu cevaplariken üç anlamlı noktayı vurguladı. Turner hükümetin ilk önceliğinin komünü yıkmak olduğunu ve yetkililerin Bhagwan'ın gitmesinin bunu hızlandıracağını bildiği yanıtını verdi. İkincisi, Bhagwan'ı bir kahraman yapmak istemiyorlardı. Üçüncüsü, bu suçlara karıştığına dair hiçbir kanıt yoktu.

Dünya Turu- Bir insan Hakları İncelemesi

Aralık 1985- Bhagwan'ın yeni sekreteri, eşi, doktoru ve diğer batılı müritlerinin Hindistan'ı terk etmesi emredildi, vizeleri iptal edildi, Hindistan hükümeti bu beklenmedik hareket için 'burada istenmiyorsunuz' dışında bir neden göstermedi. Bhagwan Katmandu'da onlara katılıp günlük konuşmalarını sürdürdü.

Şubat 1986- Bhagwan 30 günlük bir vizeyle Yunanistan'a gitti, orada bir film yapımcısının villasında yaşadı ve günde iki konuşma yapmaya başladı. Onu dinlemek için müritleri akın etti. Yunan Ortodoks kilisesi Yunan hükümetini eğer Bhagwan ülkeden atılmazsa kan akacağı konusunda tehdit etti.

5 Mart 1986- Polis villaya girdi ve Bhagwan'ı tutukladı, onu Atina'ya götürdüler ve ancak yirmibeş bin dolarlık bir rüşvet yetkililerin onu Hindistan'a giden gemiye koymalarına engel oldu.

6 Mart 1986- Özel jetiyle İsviçre'ye gitti. Fakat oraya vardığında silahlı polisler 7 günlük vizesini iptal ettiler. Amerika'da işlediği 'göçmen suçları' nedeniyle 'istenmeyen kişi' ilan edildi ve ülkeyi terk etmesi istendi.

İsveç'e uçtu, orada da aynı şekilde karşılandı -etrafını silahlı polisler çevirdi. Ona 'ulusal güvenlik için bir tehlike' olduğu söylendi ve hemen terk etmesi emredildi.

İngiltere'ye uçtu. Pilotları kanunen sekiz saat dinlenmek zorundaydı. Bhagwan birinci sınıf bekleme salonunda beklemek isledi, fakat izin verilmedi: bir otelde bir gece kalmasına da izin verilmedi. Bunun yerine o ve yoldaşları mültecilerle dolu küçük, pis bir hücreye kapatıldı.

7 Mart 1986- Bhagwan ve grubu İrlanda'ya uçtu, orada onlara turist vizesi verildi. Limerick yakınında bir otele gittiler. Ertesi gün polis geldi ve hemen terk etmelerini emretti.

Fakat bu mümkün değildi, çünkü Kanada Bhagwan'ın uçağına Karayipler'deki Antigua'ya yapmayı istediğı uçuş için uçağı yakıt aktarmak amacıyla Gander'de yere inmesi için izin vermemişti.

Londra'daki Lloyds'un Bhagwan'ın uçağın dışına adım atmayacağına kefil olmasına rağmen yakıt ikmali hakkı böyle olağandışı bir şekilde reddedildi.

Yetkilileri rahatsız edecek bir tanıtım olmaması şartıyla yeni düzenlemeler yapılanada İrlanda'da kalmasına izin verildi.

Bu bekleme sırasında Antigua Bhagwan'ın oraya gitme iznini geri aldı, Hollanda'da Bhagwan'ı reddetti.

Almanya zaten Bhagwan'ın ülkeye girmemesi için bir 'emir' çıkarmıştı. İtalya'da turist vizesi başvurusu askıya alındı -ve 15 ay sonra bile hala kabul edilmedi.

19 Mart 1986- Son anda, Uruguay bir teklifle ortaya çıktı ve böylece 19 Martta Bhagwan ve müritleri Dakar/Senegal, yoluyla Montevideo'ya uçtular. Uruguay sürekli ikamet kapısını bile açtı. Fakat Uruguay'da girmeyi istediğı her ülkenin neden girişini reddettiğı ortaya çıktı - Bhagwan'ın çevresinin 'kaçakçılık, uyuşturucu ticareti ve fuhuş' yaptığına dair 'Diplomatik Gizli Bilgi' başlıklı İnterpol demeçleri gittiğı her ülkeye ondan önce varıyordu. Bu hikâyelerin kaynağının Amerika olduğu keşfedildi. Uruguay da çok geçmeden aynı baskı altına girdi.

14 Mayıs 1986- Hükümet bir basın toplantısıyla Bhagwan'a Uruguay'da sürekli oturma izni verildiğini açıklamaya karar verdi.

O gece Uruguay başkanı Sanguinetti Washington'dan eğer Bhagwan Uruguay'da kalırsa hali hazırdaki altı milyar dolarlık Amerika kredisinin geri çekileceğı ve gelecekte de hiçbir kredi verilmeyeceğı hakkında bir telefon geldi. 18 Haziran'da Bhagwan'ın ülkeyi terk etmesi istendi. O gittikten sonra Sanguinetti ile Reagan Uruguay'a yeni bir yüzelli milyon dolarlık kredinin verildiğini açıkladılar.

19 Haziran 1986-Jamaika Bhagwan'a 10 günlük vize verdi. Oraya indikten dakikalar sonra Bhagwan'ın özel jetinin yanına bir ordu jeti indi ve içinden iki sivil çıktı. Ertesi sabah Bhagwan'la grubunun vizeleri 'ulusal güvenlik' nedeniyle iptal edildi. Bhagwan Madrid yoluyla

Lizbon'a uçtu ve bir süre 'keşfedilmeden' orada kaldı. Bir kaç hafta sonra dinlendiği villanın etrafını polisler çevirdi ve Bhagwan ertesi gün 2S Temmuz'da Hindistan'a dönmeye karar verdi.

Yirmi birinci yüzyıl ülkelerinin hepsi de onu ya sınır dışı etmişler ya da girişini reddetmişlerdi.

29 Temmuz. 1986- Bhagwan Bombay'e vardı, orada Hintli bir arkadaşının misafiri olarak altı ay kaldı. Ev sahibinin evinde günlük konuşmalarını yaptı.

4 Ocak 1987- Bhagwan 70'li yılların büyük kısmını geçirdiği Poona'da aşramındaki evine taşındı. Bhagwan'ın gelmesini takiben polis hemen onun 'şehrin sükunetini bozabilecek münakaşacı biri' olduğu için orayı terk etmesini istedi. Emir hemen o gün Bombay yüksek mahkemesi tarafından feshedildi. 1980 Mayıs'ında yaptığı konuşma sırasında ona bıçak atarak onu öldürmeye çalışan fanatik, eğer Bhagwan Poona'dan gitmezse, savaş eğitimi almış 200 komandoyla aşrama zorla gireceğine dair saldırgan tehditler yağdırmaya başladı. Aynı zamanda dünyadaki Hindistan büyükelçilikleri ve Bombay hava alanındaki göçmen ofisi çalışanları 'Acharya Rajneesh'in izdeşleri" olduğu bilinen batılıların girişini reddetmeye başladılar.

6 Kasım 1987- Tedaviye yanıt vermeyen basit bir enfeksiyon nedeniyle 7 hafta hasta yattıktan sonra Bhagwan'ın doktorları zehirlenme nedeniyle sağlığında genel bir fenalaşma olduğu teşhisi koydular. Daha etraflı bir analiz talyum zehirlenmesi sonucuna vardı. Bhagwan konuşmasında kendisini Amerikan hükümlünün 1985 Eylülünde 2 gün kaldığı hapisanede yavaş yavaş zehirlediğine inandığını açıkladı,

Nisan 1988- "Özgür dünya" hükümetlerinin bu fiili sürgününde Bhagwan'ı izole etme çabalarına rağmen binlerce mürit bir kez daha ustalarıyla birlikte olmak için Poona'ya gitmeyi başardılar.

{1} Metadon: Hastayı uyuşturucu bağımlılığında kurtarmak için kullanılan bir ilaç. Ancak bu ilaç da bir tür bağımlılığa yol açabiliyor.

{2} Soru ve cevap yoluyla öğreten din kitabı ya da bu yolla öğrenme.

{3} Teslis: Üçlü birlik

{4} Musevilerce cumartesi, Hristiyanlarca Pazar günleri uygulanan kutsal dinlenme günü.

{5} İngilizce 'meditation' sözcüğü, düşünceye dalmak, bir şey üstüne düşünmek anlamına gelen 'meditate' fiilinden türemiştir.